ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

1929

ΑΡ. $\frac{51}{171}$

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Προμηθευθεῖτε τὰ παιχνίδια σας ἀπὸ τὴν ἀποθήκην μας. Τιμαὶ ἀπολύτως ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

Μ. ΜΟΥΛΑΚΗΣ & Σια

ΑΓΙΑΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ 7-ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Γερμανικὸν ῥαδιόφωνον «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἔντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχίζει λιγώτερα ἀπ' ὅ,τι ἕνας καλὸς φωνογράφος.

Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT» εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιοῦ.

Πωλεῖται :
Γραφεῖον Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ
Ἀθῆναι, Λέκκα 21α.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
Columbia
Η ΜΑΡΚΑ ΠΟΥ ΕΠΕΚΡΑΤΗΣΕΝ ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Μ. ΠΙΑΤΣΑ
ΒΟΥΛΗΣ 8
Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΣΚΩΝ. ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΔΙΣΚΩΝ & ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΩΝ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΟΣΜΟΣ

PULLOVERS *ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὅτι νεώτερον καὶ ἐκλεκτόν.*

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΔΙΑΒΡΟΧΩΝ, ΓΑΝΤΙΩΝ
= ΚΑΙ ΓΡΑΒΑΤΩΝ =
ΣΤΑΔΙΟΥ 23Γ

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ ὁλόκληροι βιβλιοθῆκαι. Οἱ διαθέτοντες τοιαῦτα παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλουν κατάλογον τῶν πρὸς πώλησιν βιβλίων. ὁδὸς Λέκα 7.

Maison de Bas

Πλουσία συλλογὴ καλτσῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν εἰς τοὺς τελευταίους χρωματισμοὺς τῶν καλυτέρων ἐργοστασίων.

ELBEO
GASTON VERDIER
GERARD FORTIER
LAVOURE

Ἰδιαίτερον τμῆμα ἀνδρικῶν εἰδῶν. Εἰδικότης ὑποκαμισίων μεταξωτῶν καὶ βαμβακερῶν.

ΕΤΟΣ Δ΄.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 51 (171)
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜ. 2.50

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
» ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 70
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5
ΑΦΡΙΚΗΣ . . . . ΣΕΛΙΝΙΑ 24
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ » » 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ. : ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52 - 03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» : Ἐν Ἀμερικῇ Μ. D. STROUMBOS 261 w. 85th Str New-York U.S.A., ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδὰν ὁ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ B. P. 445 ELISABETHVILLE CONGO-BELGE

Γενικοὶ Πράκτορες ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

Ἀπὸ ὅτι βλέπω καὶ ἀκούω

Η ΑΙΩΝΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Συνδρομητὴς τῶν περιοδικῶν μας, ὁ κ. Γ. Καλλίγερος, ἀπὸ τὰ Κύθηρα, μᾶς γράφει ὅτι τὰ φύλλα τὰ ὁποῖα τοῦ στέλνουμε ἑβδομαδιαίως, τὰ λαμβάνει —ὅσα λάβει— ἀργὰ καὶ εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Σχισμένα, λαδωμένα, τσαλακωμένα!... Γιὰ τὴν ἀθλιότητα αὐτὴ εὐθύνεται φυσικὰ τὸ Ταχυδρομεῖο. Σὲ ποιὸν ὅμως νὰ παραπονεθοῦμε; Στὸν διευθυντὴν τοῦ Ταχυδρομείου; Τὸ ἔχουμε κάμει κατ' ἐπανάληψιν. Στὸν Ὑπουργὸ τῆς Συγκοινωνίας; Πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνόμεθα σήμερον καὶ τοῦ ἐκθέτουμε τὰ πράγματα, βέβαιοι ὅτι θὰ θελήση νὰ μεριμνήση σχετικῶς. Διότι οἱ ὑφιστάμενοι τέτοιου εἴδους ζημίας δὲν εἴμεθα μόνον ἡμεῖς ἀσφαλῶς. Ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσα δέματα, ἐπιστολαί, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες θὰ φτάνουν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον καὶ πῶς φτάνουν...

ΤΟ ΞΥΛΟ

Κάποιος καθηγητὴς ἐρράπισε στὴν Καλλιθέα ἕνα μαθητήν του. Δὲν ξέρουμε βέβαια σὲ τί τοῦ ἔφταιξε ὁ μαθητὴς αὐτός. Πάντως εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν ἡ ἐκπαιδευτικὴ αὐτὴ μέθοδος κατηργεῖτο ὁριστικῶς πλέον. Μὲ τὸ ξύλο, οὔτε φρονιμώτεροι, οὔτε σοφώτεροι γίνονται οἱ μαθηταί. Διὰ τοὺς ἀτακτοῦντας πάλιν ὑπάρχουν ἄλλοι τρόποι καὶ ἄλλα μέσα τιμωρίας. Ἂς ἀφήσουν λοιπὸν οἱ κ. κ. καθηγηταὶ τὸ σπὸρ αὐτὸ στοὺς ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι εἶνε τόσον εἰδικοὶ στὴν... κατεργασία δερμάτων!...

……

ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ

Ἄρχισε ἀπὸ τώρα ἡ κίνησις καὶ ἡ συγκίνησις γιὰ τὸ διαγωνισμὸ Καλλονῆς. Φωτογραφίες δημοσιεύονται στὶς ἐφημερίδες, συζητήσεις διεξάγονται, ἡ πρωτεύουσα εἶνε ἀνάστατος, ἡ ἐπαρχίες ἀνασκουμπώνουνται. Δὲν εἶνε δὲ μόνον ἡ ὡραῖες ἐκεῖνες ποὺ ἑτοιμάζουνται νὰ λάβουν μέρος στὸ διαγωνισμό. Καὶ ἡ ἄσχημες, πρὸ πάντων αὐτές, βρίσκονται ἐν κινήσει καὶ ἀναβρασμῷ. Γιατὶ καμμιὰ γυναῖκα, καὶ ἡ πλέον ἄσχημη, δὲν παραδέχεται, δὲν ἀναγνωρίζει, δὲν ἔχει χαμπάρι τῆς ἀσχημίας της. Στραβές, κουτσές, κουφές, στραβόστομες, τέρατα ἔχουν ξεσπαθώσει. Κι' ὅταν μεθαύριο ἀπορριφθοῦν πανηγυρικῶς, πάλιν δὲν θὰ ἀπογοητευθοῦν, δὲν θὰ ρίξουν τ' ἅρματα. Θ' ἀποδώσουν τὸ κακὸ στὶς ἐπιτροπές :

—Φταίει ἡ ἐπιτροπή, καλέ... Στραβώθηκε, νά, αὐτὸ εἶνε ὅλο... Ἐμένα μοῦ τὄχουν πῆ τόσοι καὶ τόσοι πὼς εἶμαι... Ταναγραία!...

……

ΝΕΜΡΩΔ

Τὸ κυνῆγι βρίσκεται στὸ φόρτε του τὴν περίοδο αὐτή. Ὁ Ἀττικὸς κάμπος ἀντηχεῖ ἀπὸ πυροβολισμούς. Μεταξὺ τῶν πολυπληθῶν Νεμρὼδ ὑπάρχουν καὶ ἀρκετὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες τοῦ καλοῦ κόσμου. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶχε πρὸ ἡμερῶν πρώτης τάξεως κυνηγετικὴ ἐπιτυχία. Ἐχτύπησε — ὄχι λαγὸ — ἀλλὰ ἕναν... νεαρὸ διπλωμάτη, μὲ τὸν ὁποῖο συνηντήθη στοὺς ἀγρούς! Τὸν ἔβαλε στὸ δισάκκι της, τὸν μετέφερε στὰς Ἀθήνας καὶ προχθὲς ἔγιναν οἱ γάμοι τους!...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ «BRAVO»

Στὸ Παρίσι ἐξεδόθη, στὶς 6 Δεκεμβρίου, τὸ πρῶτο φύλλο τῆς νέας μεγάλης λογοτεχνικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος «BRAVO». Ἕν' ἀντίτυπο τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς, ποὺ εἶνε μοναδικὴ στὸ εἶδος της, στέλλεται δωρεὰν σὲ ὅποιον τὸ ζητήση ἀπ' τὴ διεύθυνσί της (BRAVO, 5, PLACE CLICHY, PARIS).

ΠΕΝΝΙΕΣ

Διερχόμεθα τὴν σαιζὸν τῶν συναυλιῶν καὶ διάφοροι ἐκλεκτοὶ ξένοι καλλιτέχναι φτάνουν ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου στὰς Ἀθήνας.

—Δυστυχῶς ὅμως αἱ συναυλίαι τῆς πρωτευούσης δὲν ἀποτελοῦν ψυχαγωγίαν γιὰ τὸν λαόν, γιὰ τὸν ὁποῖον εἶνε ἀπρόσιτες λόγῳ τῶν τιμῶν τῶν εἰσιτηρίων. Ἀποτελοῦν μᾶλλον κοσμικὰς συγκεντρώσεις, στὰς ὁποίας μεταφέρεται ὅλη ἡ κίνησις, ἡ ἐπίδειξις καὶ τὸ κοτσομπολιὸ τῶν σαλονιῶν.

— Τὸ ἀντίθετο ὅμως συμβαίνει μὲ τὶς συναυλίες ποὺ διοργανώνονται ἀπὸ τὸ Δῆμο Πειραιῶς στὸ Δημοτικὸ θέατρο τῆς γείτονος. Ἐκεῖ μπορεῖ νὰ πηγαίνη ὅλος ὁ κόσμος ποὺ ἀγαπᾶ τὴ μουσική, γιατὶ καὶ τὸ εἰσιτήριο εἶνε φτηνότατο — 5 καὶ 10 δραχμὲς μόνο! — καὶ οὔτε ἔνδυμα... γάμου ἀπαιτεῖται!

—Ἡ ἀπογευματινὲς παραστάσεις τῆς «Ἐλευθέρας Σκηνῆς» δὲν ἐνθουσίασαν, παρ' ὅλη τὴ ρεκλάμα ποὺ τοὺς ἔγινε, καὶ τόσο τοὺς συμπολίτας.

—Οἱ Ἀθηναῖοι εἶνε συνηθισμένοι νὰ βλέπουν θέατρο μετὰ τὶς δέκα καὶ ὄχι στὶς ὧρες κατὰ τὶς ὁποῖες ἢ ἐργάζονται ἀκόμη ἢ κινοῦνται μέσα στὴν πόλι.

— Δυὸ σύνδεσμοι λογοτεχνῶν συνεστήθησαν κατὰ τὶς τελευταῖες ἡμέρες μὲ σκοπὸν τὴν προστασίαν τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐργατῶν τῆς πέννας.

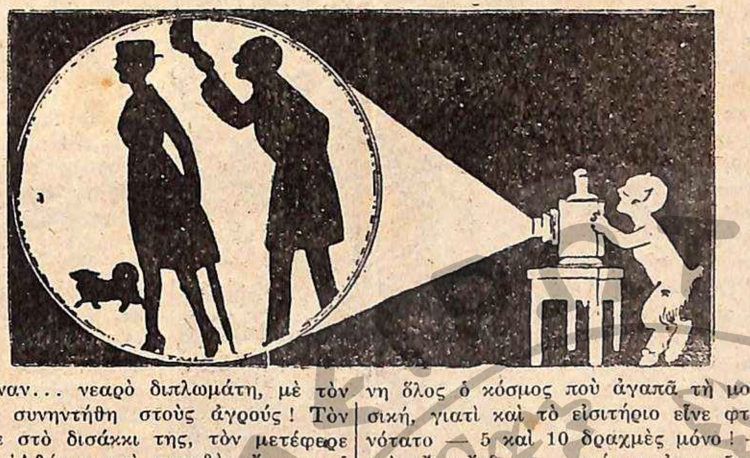

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Πολυτελές, καλλιτεχνικόν, θαῦμα ἐμφανίσεως, μοναδικὸ δῶρο γιὰ τὶς γιορτές. Φθηνὸς καὶ πρακτικὸς μπουναμᾶς γιὰ τὰ παιδιά σας.

Μὲ συνεργασία Γρ. Ξενοπούλου, Κ. Παλαμᾶ, Λ. Πορφύρα, Χ. Χριστοβασίλη, Π. Νιρβάνα, Ν. Λαπαθιώτη, Σταμ. Σταμ., Χάρη Σταματίου, Ἀνδρ. Καρκαβίτσα, Ἀργ. Ἐφταλιώτη, Γερ. Βώκου, Ν. Σπανδωνῆ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Τὸν ἥλιο ὅλοι κυττάζουνε ποὺ πάει νὰ
(βασιλέψη
κι' ἡ κόρη ποὔχει τὸν καϋμὸ τὸ πέλα-
(γο ἀγναντεύει.
Βλέπει καράβια κι' ἔρχονται, βαρκοῦ-
(λες κι' ἀρμενίζουν,
βάνει μιὰ δυνατὴ φωνὴ καὶ λέει στοὺς
(βαρκολόγους :
—Καράβια μου, βαρκοῦλες μου, καλοί
(μου βαρκολόγοι,
αὐτὸν τὸ νειὸ ποὺ πᾶτε αὐτοῦ θὲ νὰ
(τὸν ξαγοράσω,
νὰ μὴν τὸν πᾶνε ταχτικό, νὰ μὴ γενῆ
(στρατιώτης.
Χίλια φλουριὰ βενέτικα τοῦ κάθε κα-
(πετάνιου
κι' ἕνα φλουρὶ βενέτικο σὲ κάθε παλ-
(ληκάρι,
κι' ἂν δὲν μοῦ σώσουν τὰ φλουριά, σᾶς
(δίνω τὰ προικιά μου...
Πετιέται ἕνα ναυτόπουλο, τοῦ καρα-
(βιοῦ κοπέλι,
τῆς ἔδωκε μιὰ ἀπόκρισι πικρή, φαρμα-
(κωμένη :
—Ἂν θέλης, κόρη, νὰ δεχτῆς, τὸν ἀ-
(γαπητικό σου,
νὰ μὴν τὸν πάρουν ταχτικό, νὰ μὴν γε-
(νῆ στρατιώτης,
νὰ δώσης ἀπὼνα φιλὶ σὲ κάθε παλλη-
(κάρι
καὶ δυὸ φιλιὰ στὸ μάγουλο σὲ κάθε
(καπετάνιο.
—Κάλλιο τὸ κῦμα νὰ τὸν φάη παρὰ τὸ
(λόγο ποὔειπες!...

—Μὰ εἶνε ζήτημα κατὰ πόσο καὶ οἱ δυό τους θὰ ζήσουν μέχρι τοῦ ἐρχομένου 1930. Τέτοιες ἀπόπειρες, καὶ σοβαρώτερες μάλιστα, ἔγιναν καὶ ἄλλοτε, ἀλλὰ ἀπέτυχαν, λόγῳ τῆς ἀδιαφορίας τῶν... ἐνδιαφερομένων!

—Στοὺς κεντρικοὺς δρόμους καὶ τὴν ἀγορὰ τῆς πρωτευούσης ἄρχισε ἡ Χριστουγεννιάτικη καὶ Πρωτοχρονιάτικη κίνησις.

—Ἡ ὑπαίθριες μπαράγκες μὲ τοὺς «μπουναμάδες» ξεφυτρώνουν ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης, ἐνῷ στὴν ἀγορὰ καταφθάνουν κατὰ μεγάλα φορτία τὰ διάφορα εἴδη τῶν τροφίμων, πλούσια καὶ ποικίλα. Καὶ μόνον, ἀλλοίμονο! τὸ χρῆμα δὲν ὑπάρχει....

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

NIC DONKER — Λουΐζα Α. Βερυκίου, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Πῶς μεταβάλλεται ἡ μόδα. Οἱ Ρωμαῖοι κατακτηταὶ ποὺ διέδιδαν τὶς μόδες τῆς Ρώμης. Ἡ Ἰταλικὲς μόδες τῶν Μεδίκων. Ἡ Κινεζικὲς μόδες καὶ ἡ μόδα τῆς δαντέλλας. Ἡ μόδες ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὶς ἀποικίες. Τὰ μπολερά, τὰ κιμονὸ καὶ ἡ καζάκες. Βαλκανικὲς μόδες. Ἡ μόδες τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου. Τὰ φαραὼ κ.τ.λ.

Τὸ Πολωνέζικο φόρεμα καὶ ὁ σκοῦφος ποὺ ἦταν τῆς μόδας στὴ Γερμανία κατὰ τὸ 1915

Ἡ μόδα, τόσο ἡ γυναικεία, ὅσο καὶ ἡ ἀνδρική, μολονότι στὶς λεπτομέρειές της μεταβάλλεται σχεδὸν καθημερινῶς. στὶς βάσεις της ἀκολουθεῖ μιὰ σταθερὴ γραμμὴ καὶ ἐξελίσσεται μὲ μεγάλη βραδύτητα. Ἡ συνεχεῖς αὐτὲς μεταβολὲς στὶς λεπτομέρειες τῆς μόδας ὀφείλονται σὲ διάφορες ἐπιδράσεις. Ἔτσι, ἂν παρακολουθήσουμε τὴν ἱστορία ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, θὰ ἰδοῦμε καλὰ πόσο ἐπηρεάζουν τὴ μόδα τὰ διάφορα πολιτικά, στρατιωτικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ γεγονότα. Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶνε ὅτι κατὰ τὴν ἀκμὴ τῆς Ρώμης, ὅπου κι' ἂν πήγαιναν ἡ Ρωμαϊκὲς λεγεῶνες, διέδιδαν τὴ Ρωμαϊκὴ μόδα τοῦ ντυσίματος, ποὺ καὶ αὐτοὶ τὴν εἶχαν δανεισθῆ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. Μὰ δὲν ἐπέβαλλαν μόνο οἱ νικηταὶ τὴ μόδα τους στοὺς νικημένους. Πολλὲς φορὲς συνέβαινε καὶ τὸ ἀντίθετο. Ἔτσι, ὅταν ὁ Ρωμαϊκὸς στρατὸς ὑπέταξε τὴν Γερμανία, ἡ μόδα τῆς ἡμέρας στὴ Ρώμη ἦταν νὰ βάφουν ὅλες ἡ ὡραῖες Ρωμαῖες τὰ μαλλιά τους κόκκινα καὶ ξανθά, γιὰ νὰ μοιάσουν μὲ τὶς ξανθομάλλες Γερμανίδες!

Δὲν εἶνε βέβαια εὔκολο νὰ παρακολουθήση κανεὶς διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὅλες τὶς ἐπιρροὲς ποὺ ἐξήσκησαν τὰ διάφορα γεγονότα στὴ μόδα. Πάντως εἶνε γνωστὸ ὅτι ἡ αἴγλη τῆς Αὐλῆς τῶν Μεδίκων, ὁ πλοῦτος καὶ ὁ μεγάλος πολιτισμὸς τῆς Βενετίας διέδωσαν τὶς Ἰταλικὲς μόδες σ' ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Εὐρώπη. Ἐπίσης, ὅταν ἡ Ἱσπανία ἦταν κοσμοκράτειρα, ὅταν τὰ πλοῖα της κυριαρχοῦσαν σ' ὅλες τὶς θάλασσες, ὅταν ὁ Κολόμβος ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερική, ὁλόκληρος ὁ πολιτισμένος κόσμος ντυνόταν μὲ τὴν αὐστηρὴ καὶ πολυτελῆ μόδα τῆς Ἱσπανικῆς Αὐλῆς.

Πολὺ μεγαλείτερη ἦταν ἡ ἐπίδρασις τῆς Κίνας στὴ μόδα, ὅταν ἀνακαλύφθηκε ἡ ὁδὸς τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν. Τὰ φορέματα στολίζονταν καὶ κεντιόνταν κατὰ τὸν Κινέζικο τρόπο, χωρὶς ὅμως νὰ μεταβληθῇ ριζικὰ τὸ σχῆμα τους. Ἡ «μόδα τῆς ἡμέρας» ὅμως ἦταν τὰ κινέζικα βάζα, τὰ κινέζικα κομψοτεχνήματα καὶ τὰ Κινέζικα ἔπιπλα.

Ὅταν ὁ Γάλλος ὑπουργὸς Κολμπὲρ ἐπροστάτευσε καὶ ὑπεστήριξε τὴ βιομηχανία τῆς δαντέλλας, ἡ μόδα τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς δαντέλλας στὴν ἐνδυμασία ἔφτασε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε, ὄχι μόνον ἡ γυναῖκες στόλιζαν μὲ δαντέλλες τὰ φορέματά τους, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ οἱ ἄνδρες ἐστόλιζαν μ' αὐτὲς τὰ κοστούμια τους, τὰ μανίκια τους, ὡς καὶ τὶς μπότες τους ἀκόμη.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ τριακονταετοῦς πολέμου ἔγινε φανερὴ ἡ ἐπίδρασις τῆς Γερμανικῆς μόδας. Τὸ γνωστὸ γυναικεῖο κοστοῦμι μὲ τὴν πλατειὰ φούστα τὴν ἀνασηκωμένη στὸ πλευρό, τὸν μποῦστο καὶ τὴ λευκὴ μπλούζα ἀπὸ μέσα, διεδόθη τότε σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ ἔμεινε ἱστορικό. Ἡ Μαργαρίτα τοῦ «Φάουστ» ἀπεικονίζεται ἀπ' ὅλους τοὺς ζωγράφους μὲ τὸ κοστοῦμι αὐτὸ καὶ μ' αὐτὸ ἐπίσης τὴν παρουσιάζουν καὶ στὸ θέατρο.

Ἐντωμεταξὺ ὅμως οἱ αἰῶνες περνοῦν γίνεται συχνότερη καὶ στενότερη ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὴν Ἀνατολὴ καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀρχίζει νὰ γίνεται αἰσθητὴ στὴ μόδα ἡ ἐπίδρασις τῆς Ἀνατολῆς.

Ὅταν πάλι οἱ Γάλλοι, κατὰ τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἔκαναν τοὺς ἀποικιακοὺς πολέμους τους στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὴν Ἰνδοκίνα, τὸ μπουρνοῦζι τῶν Σπαχήδων ἔγινε τὸ ἀγαπημένο παλτὸ τῆς Παρισινῆς καὶ φορέθηκε ἀπ' ὅλες τὶς κομψὲς κυρίες τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου. Ἀκόμη καὶ ἡ κουκοῦλα τῶν Ζουάβων, τὸ λεγόμενον «Μπασλίκ», εἶδε τότε ἡμέρες δόξης στὰ κεφαλάκια τῶν πιὸ χαριτωμένων γυναικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Μὰ σὲ λίγο καὶ πάλι ἡ Ἱσπανία ἄρχισε νὰ ἐπηρεάζη τὴ μόδα. Ὅταν ὁ πόλεμος τῶν Καρλιστῶν καὶ ἡ ἀνωμαλίες τῆς διαδοχῆς τοῦ Ἱσπανικοῦ θρόνου, προσήλκυσαν τὴν προσοχὴ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου στὴν Πυρηναϊκὴ χερσόνησο, τότε τὸ Ἱσπανικὸ σάλι, τὸ καπέλλο μπολερὸ καὶ τὸ ζακεττάκι μπολερὸ κατέκτησαν ὅλες τὶς κομψὲς κυρίες.

Ἡ ἐνδυμασία τῶν χωρικῶν τῶν Βαλκανίων ἔδωσε τὸ 1912 ὤθησι πρὸς τὸ στενὸ φόρεμα

Κατὰ τὴν ἐποχὴ πάλι τοῦ Ρωσσοτουρκικοῦ πολέμου διαδόθηκε σὲ ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη ἡ μακρυὰ καὶ πλατειὰ μπλοῦζα ποὺ φοροῦσαν οἱ Κοζάκοι καὶ ποὺ ἀπὸ τότε ἔμεινε γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «καζάκα». Ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, κατὰ τὸν Ρωσσοϊαπωνικὸ πόλεμο, τὸ κιμονὸ κατέκτησε ὅλο τὸν κόσμο.

Τὸ κιμονὸ καί, ἀργότερα, ἡ ἐθνικὲς ἐνδυμασίες τῶν Βαλκανικῶν λαῶν, ποὺ ἔγιναν γνωστὲς στὴ δυτικὴ Εὐρώπη κατὰ τοὺς πολέμους τοῦ 1912 — 1913, ἐπέφεραν μιὰ ριζικὴ μεταβολὴ στὴ μόδα καὶ ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ μεταβληθῇ βασικῶς τὸ σχῆμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ φορέματος. Ἔτσι τὸ κάτω τμῆμα τοῦ φουστανιοῦ στένεψε, τὸ ἐπάνω, ὁ μποῦστος δηλαδή, ἔγινε πλατύτερος καὶ ὄχι ἐφαρμοστὸς στὸ σῶμα καὶ γενικὰ ἡ γραμμὴ τοῦ φορέματος μετεβλήθη σύμφωνα μὲ τὴ γραμμὴ τῶν φορεμάτων τῶν γυναικῶν τῶν Βαλκανίων.

Ἐπίσης καὶ ὁ παγκόσμιος πόλεμος ἐπέδρασε πολὺ στὴ μόδα. Γιὰ νὰ τιμήσουν τοὺς συμμάχους των, τοὺς Ἄγγλους, ἡ Παριζιάνες ἔκαναν τῆς μόδας τὰ σκωτσέζικα ὑφάσματα καὶ φόρεσαν τὶς πλατειὲς πιετωτὲς φοῦστες καὶ τὸ μικρὸ σκουφάκι τῶν Σκωτσέζων.

Οἱ Γερμανοὶ πάλι ἐφόρεσαν τὰ Πολωνέζικα κοστούμια κατὰ τὸ 1915, καθὼς καὶ τὶς Βουλγαρικὲς μπλοῦζες, τὰ Τουρκικὰ ζακεττάκια κ.τ.λ. Ἔγιναν ἀκόμη καὶ δειλὲς προσπάθειες νὰ καταργηθῇ ἡ Παρισινὴ μόδα στὴ Γερμανία καὶ νὰ καθιερωθῇ μιὰ ἐθνικὴ Γερμανικὴ ἐνδυμασία, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν χωρικῶν ἐνδυμασιῶν. Ἀλλὰ ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἔμεινε μόνο στὸ χαρτί.

Καὶ τώρα τελευταῖα εἴχαμε μιὰ ἰσχυρὴ ἐπίδρασι στὴ μόδα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ἡ ἀνασκαφὲς τῆς Ἀγγλικῆς ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς στοὺς τάφους τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ λανσαρισθῇ ἡ περίφημη μόδα «φαραώ».

Ἐπίσης ὁ Τουταγχαμὼν ἔγινε ἀφορμὴ νὰ κόβωνται μπροστὰ τὰ μαλλιὰ τῶν γυναικῶν σὲ «ἀφέλειες», ὅπως συνήθιζαν νὰ τὰ κόβουν οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι. Ἔκανε ἀκόμη τῆς μόδας τὰ ζωηρὰ χρώματα, τὰ πολύχρωμα ὑφάσματα καὶ τὰ γεωμετρικὰ σχήματα. Μπορεῖ δὲ κανεὶς νὰ βρῇ καὶ σήμερα ἀκόμη στὰ ἐμπορικὰ φανέλλες καὶ τσίτια «φαραὼ» γεμᾶτα ἱερογλυφικὲς παραστάσεις.

Ἔτσι ἡ μόδα ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο της. Δὲν μένει ποτὲ στάσιμη, γιατί, ἂν ἔμενε, τότε τί θὰ γινόταν ἡ ἑκατοντάδες τῶν ἐργατῶν ποὺ συντηροῦνται ἀπ' αὐτήν;

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Λίγοι εἶνε ἐκεῖνοι, γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀλήθεια δὲν ἀποτελεῖ προσβολή.

SEGUR

Γέλα πρὶν εὐτυχήσης, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ σοῦ δοθῇ ποτὲ καιρὸς νὰ γελάσης.

LA BRUYERE

Ὁ ἄνθρωπος στὴν ἀρχὴ ἐλπίζει νὰ ἀπολαύση τὴ ζωή, ἀλλὰ στὸ τέλος δὲν κατορθώνει παρὰ νὰ τὴν ἀνέχεται.

VOLTAIRE

Πρέπει νὰ δικαιολογῇς τοὺς ἄλλους μὲ τὴν εὐκολία ποὺ δικαιολογεῖς τὸν ἑαυτό σου.

SIGREE

Ἡ ἀληθινὴ σοφία τῶν ἐθνῶν εἶνε ἡ πεῖρα.

NAPOLEON

Καὶ ὁ ἰσχυρότερος ἄνθρωπος δὲν ἔχει κάποτε τὴν ἰσχὺ νὰ εἶνε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του.

ROUSSEAU

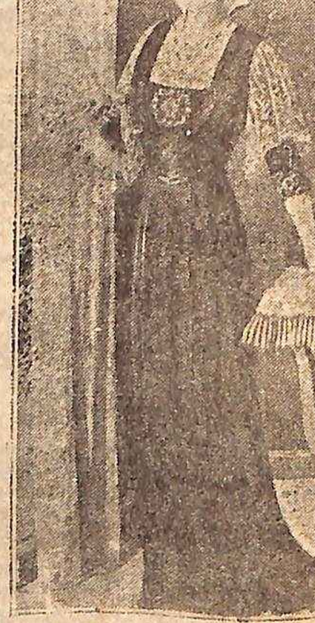

Ἡ ἐπονομασθεῖσα «Γερμανικὴ ἐνδυμασία». Μία προσπάθεια ποὺ ἔγινε κατὰ τὸν παγκόσμιο πόλεμο στὴ Γερμανία μὲ τὸ σκοπὸ νὰ καθιερωθῇ ἕνα ἐθνικὸ ἔνδυμα σύμφωνα μὲ τὴν ἐνδυμασία τῶν χωρικῶν τῆς Ἔσσης

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΠΙΣΤΗ ΡΩΜΑΙΑ ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ Κολλατῖνος, εὐγενὴς τῆς Ρώμης καὶ συγγενὴς τοῦ βασιλέως της Ταρκυνίου, παντρεύτηκε σὲ ἡλικία εἰκοσιτριῶν ἐτῶν τὴν ὡραιοτάτη Ρωμαία παρθένο Λουκρητία. Οἱ δυὸ σύζυγοι ἀγαπιόντουσαν μὲ πάθος καὶ τὸ μέλλον φαινόταν ν' ἀνοίγεται μπροστά τους εὐτυχισμένο καὶ λαμπρό. Πράγματι δὲ ἐπὶ ἕνα χρόνο τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ τῶν δύο συζύγων δὲν εἶχε ἐπισκιάσει οὔτε τὸ παραμικρὸ νέφος. Μιὰ μέρα ὁ βασιλεὺς Ταρκύνιος εἶχε προσκαλέσει σὲ συμπόσιο στὸ παλάτι, μαζὺ μὲ ἄλλους εὐγενεῖς, καὶ τὸ σύζυγο τῆς Λουκρητίας. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ συμποσίου ὁ βασιλεύς, ποὺ ἦταν τρομερὰ τυραννικὸς καὶ σπάταλος, ἐξέθεσε στοὺς συνδαιτημόνας του ὅτι, γιὰ νὰ καλύψη τὰ ἔξοδά του, ἐσκόπευε νὰ ἐκστρατεύση ἐναντίον τῶν Ρουτούλων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀρνηθῆ νὰ τοῦ πληρώσουν μιὰ φορολογία ποὺ τοὺς εἶχε ἐπιβάλει, καὶ νὰ καταστρέψη τὴν πρωτεύουσά τους, τὴν Ἀρδέα. Γιὰ νὰ τὸν κολακεύσουν, ὅλοι ἐπεδοκίμασαν τὴ γνώμη του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὁ γυιὸς τοῦ βασιλέως, ὁ Σῖξτος, ἕνας νέος διεφθαρμένος, ἐπρότεινε νὰ αἰχμαλωτίσουν καὶ τὶς γυναῖκες τῶν Ρουτούλων, ἂν αὐτὲς ἦσαν ὡραῖες, γιατὶ στὴ Ρώμη δὲν ὑπῆρχαν πειὰ ὡραῖες γυναῖκες. Ἀμέσως ὅμως ὁ Κολλατῖνος διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴν προσβολὴ αὐτὴ ἐναντίον τῶν γυναικῶν τῆς Ρώμης, λέγοντας πῶς ἡ ὡραῖες γυναῖκες δὲν ἔλειπαν ἀπ' αὐτήν καί, γιὰ παράδειγμα, ἔφερε τὴ σύζυγό του. Τότε ὁ Σῖξτος, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξερε τὴ Λουκρητία, τοῦ εἶπε ὅτι θὰ πήγαινε τὴν ἄλλη μέρα νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὸ σπίτι, γιὰ νὰ δῇ συγχρόνως καὶ τὴ σύζυγό του καὶ νὰ τὸν συγχαρῇ γι' αὐτήν. Μετανοιωμένος γιὰ τὴν ἀπερισκεψία του, ὁ Κολλατῖνος γυρίζει στὸ σπίτι του, ὅπου βρίσκει τὴ Λουκρητία νὰ τὸν περιμένη...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Κολλατῖνος, περιμένοντας τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Σίξτου, δὲν ἄφησε οὔτε στιγμὴ τὴ Λουκρητία. Πράγματι δὲ τὸ ἀπόγευμα ὁ γυιὸς τοῦ βασιλέως ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ ἐξαδέλφου του, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχτηκε μ' ἐνθουσιασμό, κρύβοντας ὅλη τὴν τρομερὴ ζηλοτυπία ποὺ τὸν ἐβασάνιζε.

Ὁ Σῖξτος, ἀφοῦ χαιρέτησε πολὺ σοβαρὰ τὴ Λουκρητία, ἄρχισε νὰ κουβεντιάζη μαζύ της καὶ μὲ τὸ σύζυγό της εὐγενικὰ καὶ χαριτωμένα, χωρὶς ἡ ὁμιλία του νὰ παίρνη τόνο ἐλεύθερο.

Ἡ ἐπίσκεψίς του βάσταξε κάπου μιὰ ὥρα...

Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ εἶπε στὸν Κολλατῖνο τὴν ὥρα ποὺ φεύγοντας ἔμεινε μόνος μαζύ του, ἦταν τὸ ἑξῆς:

— Τὰ συγχαρητήριά μου, ἐξάδελφε... Τὰ εἰλικρινῆ μου συγχαρητήρια!... Δὲν μίλησες καθόλου ὑπερβολικὰ χθὲς τὸ βράδυ... Ἡ Λουκρητία εἶνε χωρὶς ἄλλο ἡ ὡραιοτέρα γυναῖκα ποὺ ἔχω δῆ στὴ ζωή μου...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κολλατῖνος ἔκανε τώρα τὸ μετριόφρονα, ὁ Σῖξτος τοῦ εἶπε:

— Μὴ λὲς τίποτε, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε... Ἡ γυναῖκα σου εἶνε ἀξιολάτρευτη...

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Σῖξτος δὲν ἔκανε καὶ νέα ἐπίσκεψι στὸ διάστημα τῶν τριῶν ἑβδομάδων ποὺ ἐπακολούθησαν, ὁ σύζυγος τῆς Λουκρητίας ἐξέχασε σιγὰ-σιγὰ τοὺς φόβους του...

Καὶ ὅταν, φεύγοντας μὲ τὶς Ρωμαϊκὲς λεγεῶνες, μαζὺ μὲ τὸν Ταρκύνιο γιὰ νὰ κυριεύσουν τὴν Ἀρδέα, ἀποχαιρέτησε τὴ Λουκρητία, παρ' ὅλη τὴ θλῖψι ποὺ ἔνοιωθε ἀποχωριζόμενος τὴ Λουκρητία δὲν αἰσθανόταν καμμιὰ ἀπολύτως ζηλοτυπία, γιατὶ ἤξερε πῶς ὁ Σῖξτος, ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ ποὺ φοβόταν, θὰ ἔφευγε κι' αὐτὸς μαζύ του.

* * *

Ὁ Σῖξτος ὅμως, φεύγοντας μαζὺ μὲ τὸν Κολλατῖνο, γιὰ τὴν πολιορκία τῆς Ἀρδέας, εἶχε τὸ σχέδιό του, ὅπως ἐπίσης εἶχε τὸ σχέδιό του ποὺ δὲν ἔκανε καὶ δεύτερη ἐπίσκεψι στὴ Λουκρητία.

Ὁ γυιὸς τοῦ Ταρκυνίου ἤξερε καλὰ τὶς γυναῖκες καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξε στὴ Λουκρητία, κατάλαβε πῶς εἶχε νὰ κάνη μὲ μιὰ ἐξαιρετικὰ τιμία γυναῖκα, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τὴν προσεγγίση μὲ τὰ συνηθισμένα μέσα. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ σύζυγος τοῦ Κολλατίνου τοῦ ἄρεσε πολύ... ἐπειδὴ τοῦ ἄρεσε διπλά, γιατὶ ἦταν ὡραία συγχρόνως καὶ ἐνάρετη, εἶχε ὁρκιστῆ νὰ τὴν κάνη δική του...

Καὶ ὑπολόγιζε στὸν πόλεμο ποὺ εἶχε κηρύξει ὁ πατέρας του γιὰ νὰ κρατήση τὸν ὅρκο του αὐτό. Ἡ Ἀρδέα δὲν ἀπεῖχε ἀπὸ τὴ Ρώμη παρὰ μόνο καμμιὰ εἰκοσαριὰ λεῦγες. Ἐκείνη τὴν ἐποχή, βλέπετε, τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης ἦσαν μικρὰ καὶ ἡ Ἰταλία διαιρεμένη σὲ τόσα βασίλεια, ὅσοι εἶνε σήμερα οἱ νομοὶ τῆς Ἑλλάδος.

Γιὰ νὰ διασχίση κανεὶς εἴκοσι λεῦγες, ἅμα εἶχε καλὸ ἄλογο, δὲν χρειαζόταν παραπάνω ἀπὸ μισὴ μέρα...

Ἔτσι, τὴν ὀγδόη ἡμέρα τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Ρωμαϊκῆς στρατιᾶς μπρὸς στὰ τείχη τῆς Ἀρδέας, τὸ ἀπόγευμα, ὁ Σῖξτος, προσποιούμενος τὸν ἀδιάθετο, ἀποσύρθηκε στὴ σκηνή του.

Ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς στιγμές, μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο μὲ τὸν μανδύα του γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρισθῇ, ἔφτασε σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο ἔξω ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, ὅπου ὁ Μεγκιάνους, ἕνας Αἰγύπτιος δοῦλος ποὺ τοῦ ἦταν ἀφοσιωμένος, τὸν ἐπερίμενε μὲ δυὸ Ἀφρικανικὰ ἄλογα, φημισμένα γιὰ τὴν ταχύτητά τους.

Ἔτσι, κατὰ τὴ μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Σῖξτος ἔφτασε στὴ Ρώμη καὶ συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ τὸν Αἰγύπτιο δοῦλο του, ἀκολούθησε τὸ δρόμο τῆς συνοικίας Σουμπουρούνα, ὅπου ὑψωνόταν τὸ σπίτι τοῦ Κολλατίνου...

Ἡ Λουκρητία ἦταν παραδομένη σὲ βαθειὰ μελαγχολία

* * *

Ἡ Λουκρητία, ὁλόκληρη ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν παραδομένη σὲ βαθειὰ μελαγχολία.

Κάθε τόσο, χωρὶς κι' ἡ ἴδια νὰ τὸ καταλαβαίνη, ἕνα πικρὸ δάκρυ κυλοῦσε σιγὰ-σιγὰ ἐπάνω στὸ μάγουλό της.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε φύγει ὁ σύζυγός της γιὰ τὸν πόλεμο, ἔπεφτε καὶ κοιμόταν νωρίς. Ἡ ἀπουσία τοῦ Κολλατίνου τὴν ἔθλιβε ἐξαιρετικὰ καί, ὅταν κοιμόταν, ξεχνοῦσε τὴ μοναξιά της.

Ὡστόσο, ἐκεῖνο τὸ βράδυ χωρίστηκε πολὺ ἀργὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας της, καί, κατὰ τὶς ἐντεκάμιση, ἀποσύρθηκε στὸ δωμάτιό της νὰ κοιμηθῇ. Μιὰ μονάχα δούλη τὴν ἀκολούθησε ὡς ἐκεῖ, γιὰ νὰ τὴ βοηθήση νὰ κάνη τὴ νυχτερινὴ τουαλέτα της.

Σὲ λίγο ἔφυγε κι' αὐτὴ κι' ἡ Λουκρητία ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι της, ἀφοῦ προηγουμένως, ἐπειδὴ ἦταν καλοκαῖρι κι' ἔκανε ζέστη, ἄφησε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της ἀνοιχτή.

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα ἀποκοιμήθηκε, μὰ φαίνεται πῶς τὴν ἐβασάνιζαν στὸν ὕπνο της κακὰ ὄνειρα, γιατὶ τὰ ἁρμονικὰ χαρακτηριστικά της ταράζόντουσαν κάθε τόσο ἀπὸ νευρικοὺς σπασμούς.

Ἔξαφνα ξύπνησε, νοιώθοντας ἕνα χέρι ποὺ ἔκαιγε νὰ χαϊδεύη τὸν ξέσκεπο λαιμό της.

Ἀμέσως θέλησε νὰ φωνάξη, μὰ τὸ χέρι αὐτὸ τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα.

Ἕνας ἄντρας στεκόταν μπροστά της, ὁ Σῖξτος...

Ὤ, τὸν ἀναγνώρισε καλά, μολονότι τὸν εἶχε δῆ μόνο μιὰ φορά!... Ἦταν ὁ Σῖξτος, ποὺ κρατοῦσε τὸ σπαθί του γυμνὸ στὸ χέρι καὶ ποὺ ἀστραπὲς περνοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Σὲ ἀγαπῶ, Λουκρητία! τῆς φώναξε. Διάλεξε, τί προτιμᾶς ἀπὸ τὰ δυό: Νὰ μὲ κάνης εὐτυχισμένο ἢ τὸ θάνατο!... Μὰ πρέπει νὰ λάβης ὑπ' ὄψει σου ὅτι, πεθαίνοντας, δὲν θὰ σωθῇς ἀπὸ τὴν ἀτιμία!... Ἔχω φέρει μαζύ μου ἕνα σκλάβο καὶ ἀφοῦ σὲ σκοτώσω, θὰ σκοτώσω καὶ τὸ σκλάβο αὐτὸ καὶ θὰ βάλω τὸ πτῶμα του ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ κρεββάτι, κοντὰ στὸ δικό σου... Ἔτσι αὔριο ὅλη ἡ Ρώμη θὰ μάθη πῶς βρέθηκαν τὰ πτώματά σας μαζὺ καὶ θὰ πιστέψη ὅτι ὁ θάνατός σας ἦταν ἡ δικαία τιμωρία τοῦ ἐγκλήματός σας...

Ἡ Λουκρητία ἀνατρίχιασε ἀκούγοντας τὰ βδελυρὰ αὐτὰ λόγια. Ὁ Σῖξτος, ὁ ἄτιμος Σῖξτος, τῆς ἀφαιροῦσε καὶ αὐτὸ τὸ δικαίωμα νὰ κατέβη στὸν τάφο τιμία, ὅπως τιμία εἶχε περάσει ὅλη της τὴ ζωή.

— Χάρι! ψιθύρισε.

— Σὲ ἀγαπῶ! ξαναεῖπε ἐκεῖνος ἄγριος. Ἡ ἀγάπη μου εἶνε δυνατὴ σὰν τὸ μῖσος!...

— Ἐν ὀνόματι τῶν θεῶν, εὐσπλαχνίσου με! τὸν ἱκέτευσε ἡ ὡραία Ρωμαία δέσποινα.

— Σ' ἀγαπῶ!

— Σ' ἐξορκίζω σὲ ὅ,τι ἔχεις προφιλέστερο σ' αὐτὸ τὸν κόσμο... στὴ μητέρα σου!...

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ J. J. AVIAS

Η ΤΥΦΛΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Ἡ ἀπέραντη πολιτεία κοιμόταν κι' ἡ ὄχθες τοῦ ποταμοῦ ἦσαν σκεπασμένες ἀπὸ πυκνὴ ὁμίχλη, ποὺ ἁπλωνόταν ὁλοένα τριγύρω, σὰν νὰ ἤθελε νὰ περιτυλίξη τὰ πάντα.

Ἡ πόρτες τῶν σπιτιῶν ἦσαν σφαλισμένες κι' οἱ δρόμοι ἔρημοι. Παντοῦ βασίλευε ἡ σιωπή, τὴν ὁποία τίποτε δὲν διέκοπτε...

Ἄξαφνα, μέσα στὴ νυχτερινὴ σιγή, ἀντήχησε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή, κι' ἀμέσως ἐπακολούθησε ἡ κωδωνοκρουσία, ὁ θόρυβος, ἡ σύγχυσις.... Ἐκεῖ ψηλά, ἀπ' τὸ ἀπέραντο βασιλικὸ παλάτι, φάνηκαν νὰ ὑψώνωνται πρὸς τὸν οὐρανὸ τεράστιες φλόγες, σὰν γλῶσσες φανταστικῶν δρακόντων ποὺ ἔγλυφαν τρομακτικὰ τὰ διαμερίσματα. Ὁ ἄνεμος, ποὺ ἄρχισε νὰ φυσᾶ τὴν ἴδια ὥρα, σήκωνε τὸν κατάμαυρο καπνὸ ὡς τὰ ὕψη καὶ σχημάτιζε ὁλόκληρα σύννεφα ἀπ' αὐτόν.

Ἡ ταραχὴ τῶν κατοίκων, μόλις ἐπληροφορήθηκαν τὴν πυρκαϊά, ἦταν ἀπερίγραπτη. Μισόγυμνες γυναῖκες ξεπετιόνταν μὲ βία ἀπ' τ' ἀνάκτορα κι' ἔτρεχαν πέρα ξεμαλλιασμένες κι' ἀλλόφρενες ἀπ' τὸν τρόμο τους, στρατιῶτες καὶ δοῦλοι ἔβαζαν ὅλα τὰ δυνατά τους γιὰ νὰ σταματήσουν τὸ κακό, φωνὲς ἀκούγονταν ἀπὸ δῶ, διαταγὲς ἐστέλνονταν ἀπὸ κεῖ, ἕνα ἀληθινὸ πανδαιμόνιο ἐπικρατοῦσε. Κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ σύγχυσι ἐδέσποζε ὁ κρότος τῶν ξύλων ποὺ ἔτριζαν, τῶν τοίχων ποὺ γκρεμίζονταν, τῶν πατωμάτων ποὺ σωριάζονταν μ' ἕνα φοβερὸ πάταγο. Ἄξαφνα, μέσα στὸ θόρυβο, ὑψώθηκε μιὰ κραυγὴ ἀπεγνωσμένη, ποὺ τὴν ἐπανέλαβαν χίλια στόματα μαζύ:

— Ἡ βασιλοποῦλες!... Ἡ βασιλοποῦλες!...

Ἀπάνω σ' ἕναν ψηλὸ πύργο, στὴν ἀριστερὴ πτέρυγα τοῦ ἀνακτόρου, ἀνάμεσα στὶς κατακόκκινες φλόγες, εἶχαν φανῆ ἡ τρεῖς βασιλοποῦλες, ἁπλώνοντας ἀπελπισμένα τὰ χέρια τους καὶ καλῶντας βοήθεια μ' ἀδιάκοπους θρήνους. Ὅλων τὸ βλέμμα κι' ἡ προσοχὴ στράφηκε τότε πρὸς αὐτὲς καὶ κανένας δὲν ἐσυλλογιζόταν ἄλλο τίποτε ἀπὸ τὴ σωτηρία τους.

—Γρήγορα τὶς σκάλες! ἄρχισαν νὰ φωνάζουν. Σῶστε τὶς βασιλοποῦλες ποὺ κινδυνεύουν! Δόξα καὶ πλούτη περιμένουν ὅποιον θὰ τὶς γλυτώση...

Μόλις ὅμως ἡ σκάλες στηρίχτηκαν στοὺς τοίχους, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀνέβηκαν σ' αὐτές, γκρεμίστηκαν μαζύ τους. Ὕστερα ἀπὸ πολλά, τέλος, κατώρθωσαν νὰ τοποθετήσουν μιὰ σκάλα στὴν πλευρὰ τοῦ πύργου, ἀλλὰ ἡ φωτιὰ ἦταν ἕτοιμη ν' ἀπανθρακώση τὸν ἀσυλλόγιστο ποὺ θἄχε τὴν ἀφροσύνη ν' ἀνεβῆ.

—Δίνω τὴ μιὰ κόρη μου γυναῖκα σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὶς σώση: φώναξε ὁ βασιλῆᾶς ἀποφασιστικά.

Κανένας ὅμως δὲν ἐτόλμησε νὰ κινηθῆ. Βαρῶνοι, ἱππότες, πολεμιστές, ὑπηρέτες ἀφοσιωμένοι, ὅλοι ἔμειναν στὴ θέσι τους. Τότε ἡ τρεῖς βασιλοποῦλες, μὴν περιμένοντας ἀπὸ κανέναν βοήθεια, ὕψωσαν τὰ μάτια τους πρὸς τὸν οὐρανό, σταύρωσαν τὰ χέρια τους κι' ἄρχισαν νὰ προσεύχωνται.

Ἄξαφνα ὅμως μιὰ κραυγή, πιὸ δυνατὴ καὶ πιὸ παρατεταμένη ἀπὸ τὶς ἄλλες, μιὰ κραυγὴ φόβου κι' ἐλπίδας μαζύ, ἀπολύθηκε μέσ' ἀπὸ τὸ πλῆθος μπροστὰ στὸ θέαμα ἑνὸς ἀγνώστου ἀνθρώπου, ποὺ ἀνέβαινε μὲ καταπληκτικὴ εὐστροφία τὴ σιδερένια σκάλα τὴν ἀκουμπισμένη στὸν πύργο. Δέκα χιλιάδες καρδιὲς ἄρχισαν νὰ χτυποῦν μ' ἀγωνία, κι' ἄλλα τόσα μάτια παρακολουθοῦσαν μὲ λαχτάρα τὴν τολμηρὴ ἀνάβασι. Σὲ λίγο τὸν εἶδαν νὰ φτάνη στὸ ψηλότερο μέρος τοῦ πύργου καὶ νὰ φωτίζεται τρομακτικὰ ἀπὸ τὶς πύρινες γλῶσσες ποὺ ξεπρόβαλλαν ἀπὸ παντοῦ ἀπειλητικές. Ἦταν ἕνας ἱππότης ὑψηλόσωμος, νευρώδης, ἀγέρωχος, μὲ πλούσια κατάμαυρα μαλλιά. Ἀδιάφορος πρὸς τὸν κίνδυνο ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε, προχωροῦσε καί, στὸ τέλος, χάθηκε ἀπ' τὸ βλέμμα τοῦ πλήθους. Σὲ λίγο ξαναφάνηκε, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του μιὰ γυναίκα καί, παρ' ὅλο τὸ βάρος ποὺ ἦταν φορτωμένος, σὲ λίγα λεπτὰ βρισκόταν κάτω στὴ γῆ.

Σέ λίγο, μὲ μεγάλη του ἔκπληξι, τὸ πλῆθος τὸν εἶδε, μόλις ἄφησε τὴν πρώτη βασιλοποῦλα σώα κι' ἀπείραχτη, νὰ ἐπιχειρῆ γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν ἴδια ἀνάβασι. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως τὸ τόλμημά του ἰσοδυναμοῦσε μὲ αὐτοκαταδίκη, γιατὶ ὁλόκληρο τὸ διαμέρισμα εἶχε σχεδὸν περικυκλωθῆ ἀπὸ τὶς φλόγες. Ἐκεῖνος ὅμως κατώρθωσε νὰ φτάση πάλι στὸν πύργο κι' ἀφοῦ ἅρπαξε τὴ δεύτερη πριγκήπισσα στὰ στιβαρά του χέρια, κατέβηκε μαζύ της τὴ σκάλα καὶ τὴν ἄφησε κάτω μισολιπόθυμη. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἡσυχάση. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὥρμησε γιὰ τρίτη φορὰ ν' ἀνεβῆ, ἐνῶ ἡ τελευταία βασιλοποῦλα, ποὺ εἶχε ἀπομείνει μόνη στὸν πύργο, τοῦ ἔγνεφε νὰ μὴν ἀνεβῆ γιατὶ θἄβρισκε σίγουρα τὸ θάνατο.... Ἐκεῖνος ὅμως σὲ λίγο βρισκόταν κοντά της κι' ἀφοῦ τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του ἄρχισε νὰ κατεβαίνη γρήγορα τὴ σκάλα, ἐπειδὴ τὸ φορτίο αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν τὸν ἐβάρυνε σὰν πρίν. Ἡ τρίτη βασιλοποῦλα, ἡ μικρότερη κι' ἡ λιγώτερο ὥμορφη, ἦταν ἀδύνατη κι' ἀνάλαφρη σὰν πουλὶ ἡ φτωχή... Ὁ πύργος εἶχε ἀρχίσει νὰ γέρνη πειά, ἡ σκάλα κλονιζόταν στὰ πόδια του καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ πατοῦσαν στὴ γῆ ὁ τοῖχος γκρεμίστηκε μ' ἕνα φοβερὸ πάταγο. Ἡ βασιλοποῦλα εἶχε σωθῆ μαζὺ μὲ τὶς ἀδελφές της, ἀλλὰ ὁ ἄγνωστος ἥρωας εἶχε χτυπηθῆ ἀπὸ μιὰ δοκὸ κι' ὡδηγήθηκε ἀναίσθητος μακρυὰ ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες τῶν ἀνακτόρων.

Εἶχαν περάσει πειὰ ἀρκετὲς βδομάδες ἀπὸ τὴν ἀπαίσια ἐκείνη νύχτα τῆς πυρκαϊᾶς. Στὸ διάστημα αὐτό, ἀμέτρητοι ἐργάτες, δουλεύοντας νύχτα καὶ μέρα, ξανάστησαν τὸ παλάτι κι' ἔχτισαν γιὰ τὶς βασιλοποῦλες ἕνα καινούργιο διαμέρισμα, ὡραιότερο ἀπ' τὸ πρῶτο. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα βρισκόντουσαν ὅλες ἐκεῖ, μαζὺ μὲ τὶς κυρίες τῆς τιμῆς καὶ μιλοῦσαν μὲ φανερὴ ταραχὴ γιὰ τὸ σωτῆρα τους. Ὁ ἄγνωστος νέος ποὺ τὶς εἶχε σώσει μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, ἐπρόκειτο, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσι τοῦ βασιλῆᾶ, νὰ πάη καὶ νὰ διαλέξη μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς των γιὰ γυναῖκα του. Αὐτὸν λοιπὸν περίμεναν ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα κι' αὐτὸς ἀποτελοῦσε τὸ θέμα τῆς συνομιλίας των.

— Τί ὡραῖος ποὺ ἦταν! ἔλεγε ἡ μιά.

— Ὤ, ναί, πρόσθεταν ἡ ἄλλες, σμίγοντας τὰ χέρια τους μὲ θαυμασμό.

— Ἄχ! ἀναστέναζαν ἡ κυρίες τῆς τιμῆς.

— Γιατί ἀναστενάζετε, κυρίες μου; τὶς ρώτησε μιὰ ἀπ' τὶς βασιλοποῦλες. Μήπως ζηλεύετε; Ἄ, αὐτὸ δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα.

Καὶ ἡ τρεῖς βασιλοποῦλες ἔβαλαν τὰ γέλια ὅλες μαζύ. Ἡ κυρίες τῆς τιμῆς ὅμως δὲν ἐγελοῦσαν, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσαν ν' ἀναστενάζουν. Σὲ λίγο μιὰ ἀπ' αὐτές, κατανικῶντας τοὺς δισταγμούς της, ἔλαβε τὸ λόγο καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἀλλοίμονο, κοπέλλες μου! Ὁ ὡραῖος ἄγνωστος, ποὺ χτυπήθηκε τὴν τελευταία στιγμὴ ἀπὸ μιὰ δοκό, ἄκουσα πὼς παραμορφώθηκε ἐντελῶς ἐξ αἰτίας ἐκείνου τοῦ δυστυχήματος. Ἔγινε καμπούρης καὶ κουτσός, τὸ πρόσωπό του γέμισε σημάδια, τὸ ἕνα του μάτι πετάχτηκε ἔξω, τὰ μαλλιά του ἔπεσαν, τὰ δόντια του σπάσανε, τὸ σαγόνι του ξεκλειδώθηκε... Εἶνε φρίκη νὰ τὸν ἰδῆτε!...

— Ὤ! ἀλλοίμονό μας!... φώναξαν τότε ἡ δυὸ μεγαλείτερες βασιλοποῦλες σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό τους μὲ τρόμο.

Τότε ἡ μικρότερη σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της, ἔτρεξε γρήγορα στὸ δωμάτιό της καὶ κλειδώθηκε μέσα σ' αὐτό. Στάθηκε μπροστὰ σ' ἕναν καθρέφτη, πῆρε στὰ χέρια της ἕνα μικρὸ βάζο ποὺ εἶχε μέσα κάποιο δυνατὸ φάρμακο, καὶ κύτταξε γιὰ πολλὴ ὥρα μέσ' στὸ γυαλὶ τὰ μεγάλα μαῦρα της μάτια.

— Ἄ! εἶπε μὲ φωνὴ σιγανή. Γιὰ μένα θἄναι πάντα ὡραῖος ὅπως τὸν εἶδα τὴν πρώτη φορά...

Καί, λέγοντας αὐτά, ἡ μικρὴ βασιλοποῦλα, ἔρριξε τὸ φάρμακο στὰ μεγάλα μαῦρα της μάτια κι' ἀπόμεινε τυφλή, βυθισμένη μέσα στὸ σκοτάδι. Ἔπειτα βγῆκε ἔξω βιαστικὰ καὶ πῆγε νὰ καθήση μαζὺ μὲ τὶς ἄλλες ἀδελφές της, κρατῶντας τὸ κεφάλι της σκυμμένο.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκούστηκε ὁ ἦχος τῶν σαλπίγγων καὶ μιὰ μυριόστομη ζητωκραυγὴ ὑψώθηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος ποὺ περίμενε ἀπέξω τὸν ἐρχομὸ τοῦ μνηστῆρος. Σὲ λίγο τὸν εἶδαν νὰ μπαίνη, ἴδιος ὅπως τὸν εἶχε περιγράψει ἡ κυρία τῆς τιμῆς, ἀπαίσιος, ἐντελῶς δηλαδὴ παραμορφωμένος. Ἀμέσως διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς μεγαλείτερης βασιλοποῦλας καὶ τῆς εἶπε:

— Τί λέτε, θὰ κρατήσετε τὴν ὑπόσχεσι τοῦ πατέρα σας; Θέλετε νὰ μὲ παντρευτῆτε ἢ ὄχι;

Ἐκείνη, ρίχνοντας ἀκόμα ἕνα βλέμμα ἀπάνω του, ἀπάντησε ἀρνητικά, μὲ μιὰ κίνησι τῆς κεφαλῆς.

Ἡ δεύτερη βασιλοποῦλα, μόλις τὴν ἐπλησίασε, τοῦ γύρισε τὴ ράχι μὲ μιὰ περιφρονητικὴ χειρονομία κι' οὔτε καταδέχτηκε κἂν νὰ τὸν κυττάξη, τόσο πολὺ ἄσχημος τῆς ἐφάνηκε...

Τότε ὁ νέος προχώρησε πρὸς τὴν τρίτη βασιλοποῦλα, τὴν τυφλή, ποὺ μόλις τὸν ἀντιλήφθηκε κοντά της, ἐσήκωσε πρὸς αὐτὸν τὰ μεγάλα της μαῦρα μάτια, ποὺ, καὶ χωρὶς νὰ βλέπουν, διατηροῦσαν πάντα τὴν πρώτη τους ὡραιότητα.

— Ἐσεῖς θέλετε νὰ γίνετε γυναῖκα μου; τὴν ἐρώτησε πιάνοντάς την ἀπ' τὸ χέρι ἐλαφρά.

Ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε ἕνα «ναὶ» μὲ σιγανὴ φωνή. Ἀλλὰ ἡ ἀπάντησίς της εἶχε τόση θέρμη κι' εἰλικρίνεια, ποὺ τὸν ξάφνιασε ὑπερβολικά.

— Δὲν σᾶς τρομάζω, λοιπόν; τὴν ξαναρώτησε. Δὲν σᾶς φαίνομαι ἄσχημος, ὅπως καὶ στὶς ἄλλες;

— Ὄχι, ὄχι, ὄχι, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη ἀποφασιστικά. Γιὰ μένα θὰ εἴσαστε πάντα ὁ ὡραιότερος ἄνδρας τοῦ κόσμου.

Καί, καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, τὸ μικρό της χέρι ἔτρεμε ἀπὸ τὴ λαχτάρα μέσα στὰ δικά του.

— Ἔχετε δίκηο, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, ξεσπῶντας σ' ἕνα δυνατὸ εὔθυμο γέλιο καὶ βγάζοντας ἀπ' τὸ πρόσωπό του μιὰ προσωπίδα, ποὺ τὴ φοροῦσε γιὰ νὰ φαίνεται ἄσχημος.

Ὕψωσε τότε τὸ λυγερό του ἀνάστημα καὶ παρουσιάστηκε μπρὸς στὶς δυὸ κατάπληκτες βασιλοποῦλες ὅπως ἦταν τὴν ἀλησμόνητη ἐκείνη νύχτα, ὡραῖος κι' ὑπέροχος στὴν ἀγερωχία του, σωστὸς ἱππότης...

— Βλέπετε ὅτι δὲν θὰ πάρετε καὶ τόσο ἄσχημο σύζυγο, εἶπε γυρνῶντας πρὸς τὸ μέρος τῆς μικρότερης. Θέλησα νὰ δοκιμάσω καὶ τὶς τρεῖς σας καὶ παραμορφώθηκα ἐπίτηδες. Τώρα ξανάγινα ὅπως μ' ἔπλασε ὁ Θεός, καὶ πῆρα τὴν πραγματική μου μορφή...

Ἡ δυὸ ἄλλες βασιλοποῦλες ἄρχισαν νὰ δαγκώνουν τὰ χείλη τους, ἐνῶ ἡ τρίτη ἔσκυψε στ' αὐτί του καὶ τοῦ εἶπε σιγά:

— Ἀλλοίμονο! Ἐγὼ ἤθελα νὰ μένατε ὡραῖος μονάχα γιὰ μένα, ἐνῶ γιὰ τὶς ἄλλες θἄσαστε ἄσχημος. Ἤθελα νὰ σᾶς κλείσω στὴν καρδιά μου ὅπως σᾶς εἶδα τὴν πρώτη φορὰ καί...

— Καί;... ρώτησε κι' ἐκεῖνος μ' ἀγωνία, σὰν νὰ προμάντευε τὸ φοβερὸ δυστύχημα.

— Καὶ τυφλώθηκα! συμπλήρωσε ἡ κόρη δακρύζοντας.

— Ὤ! Πόσο μ' ἀγαποῦσες! ἀρκέστηκε νὰ πῆ ὁ νέος.

Καί, προφέροντας αὐτὲς τὶς λέξεις, ἀπόθεσε μὲ τὰ ἄλικα χείλη του ἐπάνω στὰ κατάμαυρα, ἀλλὰ βασιλεμμένα της μάτια, ἕνα φλογερό, παθητικώτατο, ἀτέλειωτο φιλί...

Σὲ λίγο ἡ μικρὴ βασιλοποῦλα σηκώθηκε ξαφνικὰ καί, ὑψώνοντας τὰ χέρια της πρὸς τὸν οὐρανό, φώναξε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά της:

— Βλέπω!...

Καὶ πραγματικὰ ἔβλεπε... Ἔβλεπε τώρα μπροστά της τὸ πανέμορφο ἀρχοντόπουλο ποὺ τῆς ἐχαμογελοῦσε γλυκὰ καὶ τῆς ἅπλωνε τὰ χέρια μὲ λαχτάρα, ἐνῶ ἡ στολή του ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ τὸ χρυσάφι κι' ἀπ' τὸ ἀσῆμι. Ὁ παντοδύναμος ἔρωτας εἶχε καὶ πάλι θαυματουργήση καὶ τῆς εἶχε ξαναδώσει τὸ φῶς...

J. J. AVIAS

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὴν τιμὴν παλαιὰ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας, πρὸ πεντηκονταετίας. Γράψατέ μας: Περιοδικὸν «Οἰκογένεια», Λέκα 7, Ἀθήνας.

ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

ΜΙΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Μιὰ δίκη στὴν Κοζάλα τοῦ Μεξικοῦ. Συζήτησις δικαστοῦ καὶ κατηγορουμένου γιὰ τὴν ποιότητα τοῦ καπνοῦ. Μιὰ πρωτοφανὴς δίκη. Δικαστήριο στὸ ὁποῖο δὲν ὑπάρχει πέννα καὶ χαρτί. Ὅπου δὲν ὑπάρχουν στρατιῶτες... Πρὸς ἀναζήτησιν δημίων. Τὰ μαρτύρια τοῦ καταδίκου. Ἕνας ἀνεκτίμητος φίλος κ.τ.λ.

Καὶ τὰ θλιβερώτερα καὶ τραγικώτερα πράγματα τοῦ κόσμου ἔχουν καὶ τὴν κωμική τους ὄψι. Ἀκόμα καὶ ἡ θανατικὲς ἐκτελέσεις. Μιὰ τέτοια περιπετειώδης καὶ κωμικοτραγικὴ συγχρόνως δίκη καὶ θανατικὴ ἐκτέλεσις, ποὺ ἔγινε στὸ Μεξικὸ πρὸ τριάντα ἐτῶν περίπου, περιγράφει σὲ μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Βερολίνου ἕνας Γερμανὸς περιηγητής, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ εἶνε παρὼν σ' αὐτήν.

«Στὴν πόλι Κοζάλα τοῦ Μεξικοῦ — γράφει ὁ Γερμανὸς δημοσιογράφος — εἶχε δολοφονηθῆ ἕνας νέος ποὺ ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες οἰκογένειες τοῦ τόπου. Ὁ φονεύς, ποὺ τὸν ἔλεγαν Παχέκο, συνελήφθη λίγην ὥρα μετὰ τὸ ἔγκλημα καὶ ἐστάλη ἀμέσως στὸ δικαστήριο γιὰ νὰ δικασθῆ.

Τὸ δικαστήριο ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕναν καὶ μόνο δικαστή, ὁ ὁποῖος ἦταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ αἰώρα καί... κουνιόταν, ἐνῶ διεξῆγαγε τὴ δίκη! Ὁ κατηγορούμενος, ποὺ τὸν ἐφύλαγαν δυὸ στρατιῶτες, καθόταν ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ κάπνιζε ἥσυχος τὴν πίπα του, ἐπίσης ἐκάπνιζαν μὲ ὅλη τους τὴν ἡσυχία, καθισμένοι κάτω, καὶ οἱ δυὸ στρατιῶτες ποὺ τὸν ἐφύλαγαν.

— Ἀπὸ τότε ποὺ μονοπώλησε τὸ κράτος τὸν καπνό, τὰ τσιγάρα εἶνε ἀπαίσια, εἶπε ὁ δικαστὴς μόλις ἄρχισε τὴ δίκη.

— Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄνθρωποι, τοῦ ἀπάντησε ὁ κατηγορούμενος, ποὺ γιὰ νὰ φέρουν λίγο πάλιν καπνό, ἔρχονται στὰ χέρια μὲ τοὺς τελωνοφύλακες. Γιὰ νὰ πεισθῆτε πὼς οἱ λαθρέμποροι φέρνουν τὸν καλύτερο καπνό, δοκιμᾶστε ἀπὸ τοῦτο ἐδῶ τὸ πακέττο.

Ἀμέσως ὁ δικαστὴς πέταξε τὸ τσιγάρο του, ἐπῆρε τὸ πακέττο ποὺ τοῦ προσέφερε ὁ κατηγορούμενος, ἔστριψε ἕνα τσιγάρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ καπνίζη μακαρίως. Φαίνεται πὼς ὁ καπνὸς αὐτὸς τοῦ φάνηκε ἐξαιρετικὰ καλός, γιατὶ σὲ λίγο παρακάλεσε τὸν κατηγορούμενο νὰ τοῦ συστήση τὸν λαθρέμπορο ἀπὸ τὸν ὁποῖο τὸν προμηθευόταν, γιὰ νὰ μπορέση καὶ αὐτὸς νὰ ἔχη καλὸν καπνό. Ὁ Παχέκο τοῦ τὸ ὑπασχέθηκε καὶ ὁ δικαστής, ἀφοῦ ἐτράβηξε ἀκόμα δυὸ-τρεῖς ρουφηξιές, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ρωτήση:

— Καὶ τώρα δὲ μοῦ λές, γιατί σκότωσες τὸν Ἀντώνιο;

— Κι' ἐγὼ καλὰ-καλὰ δὲν ξέρω. Ἤμουν θυμωμένος μαζύ του.

— Χμ! Αὐτὸ εἶνε μιὰ δικαιολογία, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ. Καὶ δὲ μοῦ λές, πόσο τὸν πληρώνεις τὸν καπνὸ στὸ φίλο σου;

Ὑπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἐξακολούθησε ὅλη ἡ διαδικασία, ἕως ὅτου ὁ δικαστής, χωρὶς νὰ διακόψη τὸ κάπνισμά του καὶ τὸ κούνημά του στὴν αἰώρα, ἔκρινε τὸν Παχέκο ἔνοχο καὶ τὸν κατεδίκασε σὲ θάνατο διὰ τουφεκισμοῦ. Ὅταν ὅμως θέλησε νὰ γράψη τὴν ἀπόφασί του, ἀντελήφθη ὅτι δὲν εἶχε οὔτε χαρτί, οὔτε καλαμάρι, οὔτε πέννα καὶ ἔτσι διέταξε ἁπλῶς τοὺς δυὸ στρατιῶτες νὰ βεβαιώσουν, πὼς ὁ Παχέκο εἶχε δικαστῆ καὶ καταδικαστῆ νομίμως.

Ὁ τουφεκισμὸς ἐπρόκειτο νὰ γίνη ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, ἀλλά, ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεως, δὲν βρισκόταν κανένας στρατιώτης γιὰ νὰ συγκροτηθῆ τὸ εἰδικὸ ἀπόσπασμα. Ὁλόκληρη ἡ φρουρὰ τῆς πόλεως ἔλειπε, γιατὶ τῆς εἶχε ἀνατεθῆ νὰ συνοδεύση τὴν ἀποστολὴ ἑνὸς μεγάλου ποσοῦ πολυτίμων ἐμπορευμάτων.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πληρωθοῦν πολῖτες ποὺ νὰ ἔχουν τουφέκια καὶ νὰ ξέρουν νὰ σκοπεύσουν, γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἀπόφασι. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ δικαστὴς δὲν ἐννοοῦσε νὰ πληρώση πάνω ἀπὸ τρία ρεάλια στὸν καθένα, δὲν κατορθώθη νὰ βρεθοῦν παρὰ τρεῖς ἄνδρες μόνον. Μὰ κι' αὐτοὶ εἶχαν τουφέκια παληὰ καὶ ἐλεεινὰ καὶ δὲν ἤξεραν σχεδὸν καθόλου νὰ σκοπεύσουν. Ὁ καλύτερος σκοπευτὴς τῆς πόλεως, ἕνας Ἐρυθρόδερμος, δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ τουφεκίση τὸν Παχέκο, τὸν καλύτερό του φίλο, ὅπως ἔλεγε, γιὰ ποσὸ μικρότερο ἀπὸ δέκα ρεάλια.

Τέλος ἔφτασε ἡ τελευταία στιγμὴ τοῦ καταδίκου. Ὁ Παχέκο ὡδηγήθηκε σ' ἕναν ἀνοιχτὸ χῶρο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, δέθηκε ἐπάνω σ' ἕνα μεγάλο σταυρὸ καὶ οἱ τρεῖς «σκοπευταὶ» τοποθετήθηκαν ἀπέναντί του μὲ τὰ τουφέκια τους στὸ χέρι.

Καὶ ἀμέσως πυροβόλησε ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτούς. Ἡ σφαῖρα του ὅμως χώθηκε στὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ, μιὰ πιθαμὴ ψηλότερα ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Παχέκο!

— Τώρα βρῆκα τὴν κατεύθυνσι, ἐδήλωσε ὁ σκοπευτής, καὶ τὴ δεύτερη φορὰ θὰ τὸν πετύχω!

Ἔπειτα ἦρθε κι' ἡ σειρὰ τῶν ἄλλων νὰ πυροβολήσουν, ἀλλὰ κι' αὐτοὶ δὲν εἶχαν μεγαλείτερη ἐπιτυχία. Καὶ αὐτὸ ἐξακολούθησε ἐπὶ κάμποσην ὥρα. Ὁ Ἐρυθρόδερμος στεκόταν κι' αὐτὸς ἐκεῖ μὲ τὸ τουφέκι του καὶ παρακολουθοῦσε τὸ θέαμα. Στὸ τέλος ἔχασε πειὰ τὴν ὑπομονή του καὶ εἶπε στὸ δικαστή:

— Καὶ τώρα, σενιὸρ δικαστή, τί λὲς γι' αὐτοὺς ποὺ δέχονται νὰ τουφεκίσουν μὲ τρία ρεάλια; Δῶσε μου ἐμένα ὀκτὼ γιὰ νὰ σοῦ κάνω ἀμέσως τὴ δουλειά σου.

Ὁ δικαστὴς ὅμως ἐνόμιζε ὅτι θὰ ἔχανε τὴν ἀξιοπρέπειά του ἂν ὑποχωροῦσε στὸν Ἰνδὸ καὶ ἡ σκοποβολὴ ἐξηκολούθησε κάμποσην ὥρα.

Τέλος ὅμως ἔχασε καὶ ὁ βασανισμένος κατάδικος τὴν ὑπομονή του καὶ φώναξε στὸν Ἐρυθρόδερμο.

— Φίλε, σκότωσέ με ἐσύ!...

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀγαπητὲ Παχέκο, ἀλλὰ τοὺς ζητῶ νὰ μοῦ δώσουν ὀκτὼ ρεάλια καὶ τὰ τσιγγουνεύονται.

— Μὴ σὲ νοιάζει γι' αὐτό!... Σκότωσέ με καὶ πάρε τὰ χρήματα ποὺ βρίσκονται στὴ τσέπη μου.

— Ἔχεις ὀκτὼ ρεάλια;

— Ἔχω ἕνα πιάστρο ὁλόκληρο. Ἀλλὰ κάνε γρήγορα, ὑποφέρω σὰν νὰ βρίσκουμαι κιόλας στὴν Κόλασι.

— Ἄμοιρε Παχέκο, εἶπε ὁ Ἐρυθρόδερμος στηρίζοντας τὸ τουφέκι του στὸν ὦμο του, πυροβόλησε τὸ φίλο του ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του ἕνα ὁλόκληρο πιάστρο.

Ἡ σφαῖρα τὸν κτύπησε στὴν καρδιὰ καὶ ὁ Παχέκο ἔμεινε στὸν τόπο. Ἀμέσως τότε ὁ Ἐρυθρόδερμος ἔτρεξε κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη τὶς τσέπες του. Ἔψαξε-ἔψαξε καὶ στὸ τέλος φώναξε μ' ἀπελπισία:

— Δυὸ ρεάλια εἶχε μόνο, ὁ μασκαρᾶς! Ὤ, Παχέκο, δὲν τὸ πίστευα ποτὲ πὼς θὰ μὲ κορόιδευες λίγες στιγμὲς προτοῦ πεθάνης...

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ζ. Ζ. ΒΑΛΙΕ

Ο ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Τὸ ξενοδοχεῖο «Μπελλαβίστα», στὸ Μπράϊτον, φημιζότανε ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἄνεσί του καὶ γιὰ τὴν ὡραία κουζίνα του, μὰ καὶ γιὰ τὴν ἐκλεκτή του πελατεία. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν ὅλα τὰ δωμάτιά του ἦσαν κατειλημμένα ἀπὸ Ἄγγλους ἀριστοκράτας, ἀπὸ Γερμανοὺς εὐγενεῖς καὶ ἀπὸ Γάλλους διπλωμάτας, ποὺ εἶχαν πάει ὅλοι στὸ Μπράϊτον, γιὰ νὰ περάσουν ὄμορφα τὸ καλοκαῖρι τους.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ξένους προσείλκυε ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κοινοῦ τοῦ ξενοδοχείου. Στὸ βιβλίο τῶν πελατῶν ἦταν καταχωρημένος μὲ τὸ ὄνομα Τζὰκ Χάμπτον, μὰ ὅλοι εἶχαν τὴν ἰδέα πῶς πίσω ἀπὸ τὸ ἁπλὸ αὐτὸ ὄνομα κρυβόταν κάποιος μεγάλος ἀριστοκράτης, ὁ ὁποῖος ὡρισμένως θὰ εἶχε μακρυνὴ συγγένεια μὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς βασιλικοὺς οἴκους τῆς Εὐρώπης.

Οἱ πιὸ περίεργοι ἀπὸ τοὺς πελάτας τοῦ ξενοδοχείου προσπάθησαν νὰ μάθουν περισσότερα πράγματα γι' αὐτόν, ἀπ' ὅ,τι ὁ ἴδιος θὰ ἤθελε νὰ γνωρίζουν. Ὡστόσο ἡ προσπάθειές τους ἐπῆγαν χαμένες. Σ' ὅλες τὶς σχετικὲς ἐρωτήσεις τους ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς ξένος ἀπαντοῦσε μὲ χαρακτηριστικὴ σιωπή, μὲ μυστηριώδη χαμόγελα καὶ στὸ τέλος ἄλλαζε θέμα συζητήσεως.

Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδισε καθόλου νὰ γίνῃ, μέσα σὲ λίγον καιρό, ἡ ψυχὴ τοῦ σαλονιοῦ τοῦ ξενοδοχείου. Πρωτοστατοῦσε σὲ κάθε συγκέντρωσι, διακρινόταν στὰ σπόρ, εἶχε πολὺ χιοῦμορ καὶ διηγότανε θαυμάσια τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὰ πολυάριθμα ταξείδια ποὺ εἶχε κάνει. Ὅταν δὲ ἐκεῖνος μιλοῦσε, ὅλοι κρεμόντουσαν κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ χείλη του...

Ἡ ἑβδομάδες περνοῦσαν ἔτσι εὐχάριστα, ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη, καί, σιγὰ-σιγά, οἱ διακεκριμένοι ξένοι ἄρχισαν νὰ σκέπτωνται πῶς τὸ τέλος τῆς σαιζὸν πλησίαζε πειά.

Μεταξὺ ἐκείνων ποὺ ἤθελαν νὰ φύγουν πρῶτοι ἦταν καὶ ὁ Τζὰκ Χάμπτον. Σπουδαῖες ὑποθέσεις — ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, συμπλήρωναν μερικοί, — τὸν ἀνάγκαζαν νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀναχώρησί του. Ὡστόσο, προτοῦ φύγῃ, θέλησε νὰ δώσῃ ἕνα γεῦμα στοὺς πιὸ στενοὺς φίλους καὶ τὶς πιὸ στενὲς φίλες ποὺ εἶχε κάνει κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς του στὸ Μπράϊτον. Ὅταν μάλιστα ἀνάγγειλε τὴν ἀπόφασί του αὐτή, πρόσθεσε μ' ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο:

— Σημειῶστε, ἀγαπητοὶ φίλοι, ὅτι εἶνε πειὰ καιρὸς ν' ἀφήσω κατὰ μέρος τὸ «ἰνκόγκνιτο» μου. Θὰ μοῦ δοθῇ λοιπὸν ἡ εὐκαιρία, στὸ γεῦμα μου αὐτό, νὰ σᾶς ἀποκαλύψω ποιὸς πράγματι εἶμαι.

Τὸ γεῦμα, ποὺ φυσικὰ ἦταν μεγαλοπρεπέστατο, τελείωσε μὲ τὴ μεγαλείτερη εὐθυμία καὶ εὐχαριστότητα. Στὸ ἐπιδόρπια, ὁ Τζὰκ Χάμπτον σηκώθηκε. Ὅλοι σιώπησαν καὶ περίμεναν μὲ πραγματικὴ ἀγωνία. Ἦταν ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ τοὺς ἀπεκάλυπτε τ' ὄνομά του. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω στοὺς συνδαιτημόνας καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ:

— Δὲν θέλω νὰ ὑποβάλω σὲ μεγαλείτερη δοκιμασία τὴν ὑπομονή σας καὶ θὰ ἱκανοποιήσω ἀμέσως τὴν περιέργειά σας, ἀγαπητοὶ φίλοι. Δὲν εἶμαι οὔτε δούξ, ὅπως νομίζετε, οὔτε κόμης, οὔτε ὑποκόμης, οὔτε βαρῶνος. Ποιὸς εἶμαι; Τὸ ἀληθινὸ ὄνομά μου εἶνε ἁπλούστατα Τσάρλεϋ Ντάβις καὶ τὸ ἐπάγγελμά μου: ἀριστοκράτης λωποδύτης!

Ὅλοι οἱ συνδαιτημόνες ξέσπασαν, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, σὲ δυνατὰ γέλια. Καὶ ὁ Τζὰκ Χάμπτον γέλασε ἐπίσης κι' αὐτός, μὰ πρόσθεσε ἀμέσως:

— Φαίνεται, κυρίες καὶ κύριοι, πῶς ἀμφιβάλλετε γιὰ τὴν εἰλικρίνειά μου. Καὶ ὅμως σᾶς εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια καὶ σᾶς ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν ὅτι εἶμαι ὁ περίφημος Τσάρλεϋ Ντάβις. Ἂν μέχρι σήμερα δὲν σᾶς ἔκλεψα τίποτε, αὐτὸ συνέβη ἁπλούστατα γιατὶ δὲν μοῦ δόθηκε σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ποὺ εἶμαι μεταξύ σας μιὰ καλὴ εὐκαιρία!...

Στὸ πρόσωπό της ἁπλώνοταν ἡ ἔκφρασις τῆς ἀγωνίας...

Καινούργια γέλια ὑποδέχτηκαν καὶ τὶς νέες αὐτὲς δηλώσεις. Καί, ἀνάμεσα σ' ὅλ' αὐτὰ τὰ γέλια ἀκούστηκε ζωηρότερο τὸ γέλιο τῆς ὡραίας Δαίζυ Ροχδάλε. Ἡ Δαίζυ Ροχδάλε ἦταν ἕνα ἐξαιρετικὸ πρόσωπο στὸ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Μπράϊτον. Ἡ ὠμορφιά της, τὸ πνεῦμα της, ἡ διαρκὴς εὐθυμία της εἶχαν δημιουργήσει γύρω της, μέσα σὲ λίγον καιρό, ἕναν κύκλο ἀπὸ θαυμαστάς.

— Πολὺ καλά, κύριε Τσάρλεϋ Ντάβις, εἶπε ξεκαρδισμένη ἀπ' τὰ γέλια ἡ Δαίζυ Ροχδάλε, μᾶς τὰ εἴπατε ὅλα. Δὲν εἶνε ἔτσι; Λοιπόν, ἂς συνεχίσουμε τὴ διασκέδασί μας, γιατὶ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀποτυχάνετε. Δὲν κατορθώσατε νὰ κάνετε κανέναν ἀπὸ μᾶς νὰ σᾶς πιστέψῃ.

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἔδειξαν πῶς ἐπιδοκίμαζαν τὰ λόγια τῆς ὡραίας Δαίζυ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Τζὰκ Χάμπτον.

— Ἀγαπητὴ κυρία, εἶπε μὲ ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο, ὑπὸ ἄλλες συνθῆκες, αὐτὸ ποὺ ὀνομάζετε ἀποτυχία μου, θὰ τὸ θεωροῦσα ἴσα-ἴσα ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Ὡστόσο πρέπει νὰ αἰσθάνεσθε πολὺ καλὰ στερεωμένο στὸ λαιμό σας αὐτὸ τὸ ὑπέροχο κολλιὲ ποὺ φορεῖτε, γιὰ νὰ δυσπιστῆτε ἀκόμα σὲ ὅσα σᾶς εἶπα. Γιατί, ὁμολογῶ πῶς τὸ κολλιέ σας μὲ βάζει σὲ μεγάλο πειρασμό.

— Τὸ κολλιέ μου; εἶπε. Αἴ, λοιπόν, ὁρίστε. Σᾶς δίνω τὸ κολλιέ μου καὶ συγχρόνως τὴν ἄδεια νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν αἴθουσα ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Εἶμαι βεβαία ὅτι σὲ δεκαπέντε λεπτὰ θὰ ξαναγυρίσετε καὶ θὰ μοῦ τὸ φέρετε πίσω...

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔβγαλε τὸ πολυτιμώτατο κολλιὲ τῶν μαργαριταριῶν ποὺ φοροῦσε καὶ τὸ ἔδωσε στὸ Τζὰκ Χάμπτον.

Ζωηρὲς ἐπιδοκιμασίες ἀπ' ὅλους τοὺς συνδαιτημόνας ὑποδέχτηκαν τὴ χειρονομία της αὐτή. Συγχρόνως, μιμουμένη τὸ παράδειγμά της, μιὰ ἄλλη Γερμανίδα κυρία, ἔβγαλε δυὸ πολύτιμα δαχτυλίδια της καὶ τὰ ἔδωσε κι' αὐτὴ στὸ Τζάκ, γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ καὶ ἐμπράκτως ὅτι δὲν ἐπίστευε στὰ λόγια του.

Πολλοὶ ἄλλοι τότε μιμήθηκαν τὸ παράδειγμά τους. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, δαχτυλίδια, βραχιόλια, ρολόγια κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα κοσμήματα μαζεύτηκαν ἐμπρὸς στὸν Τζὰκ Χάμπτον.

— Προσέξετε καλά, εἶπε γελῶντας αὐτός. Κι' ἂν ἀκόμα δὲν ἤμουνα ὁ Τσάρλεϋ Ντάβις, τὰ πράγματα ποὺ μοῦ δίνετε εἶνε ἀρκετὰ γιὰ νὰ μὲ κάνουν νὰ μὴν ξαναγυρίσω!...

Μὰ κανεὶς δὲν τὸν ἄκουγε πειά, κι' ὅταν ὁ Τζὰκ ἔκανε ἕνα πακέττο ὅλα ἐκεῖνα τὰ βαρύτιμα κοσμήματα κι' ἔφυγε, ὅλοι γελοῦσαν ἀκόμα.

Ὡστόσο, πέρασε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, πέρασαν εἴκοσι λεπτά, εἰκοσιπέντε, καὶ ὁ Τζὰκ Χάμπτον δὲν εἶχε ἀκόμα ξαναφανῆ. Μισὴ ὥρα συμπληρώθηκε, καὶ στὸ ὡραῖο πρόσωπο τῆς Δαίζυ Ροχδάλε ἄρχισε ν' ἁπλώνεται ἡ ἔκφρασις τῆς ἀγωνίας, πού, σιγὰ-σιγά, μεταδόθηκε καὶ στοὺς ἄλλους συνδαιτημόνας.

Καί, ὅταν πέρασε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα καὶ ὁ Τζὰκ Χάμπτον δὲν εἶχε ἀκόμα φανῆ, ὅλες ἐκεῖνες ἡ χαριτωμένες κυρίες καὶ ὅλοι οἱ λαμπροὶ κύριοι ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται στὰ σοβαρὰ πῶς εἶχαν παίξει ἕνα πολὺ ἄσχημο παιχνίδι. Ὡστόσο, ἔπρεπε νὰ κρατήσουν καλὰ τὸ μυστικό τους. Ἀποσύρθηκαν στὰ δωμάτιά τους χωρὶς νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία, γιατὶ θὰ γινόντανε ἔτσι καὶ γελοῖοι, κοντὰ στ' ἄλλα.

* * *

Δὲν πέρασε πολὺ ὥρα καὶ ἡ Δαίζυ Ροχδάλε εἰδοποίησε τὴν καμαριέρα της ὅτι ἤθελε νὰ κάνῃ ἕναν περίπατο, γιὰ νὰ ξεσκάσῃ λιγάκι. Ἀνέβηκε σ' ἕνα αὐτοκίνητο, τὸ ὁποῖο ξεκίνησε ἀμέσως, πρὸς τὴν μεγάλη λεωφόρο. Μισὴ ὥρα ἀργότερα, κάποιος ἄνθρωπος ποὺ περίμενε στὸ δρόμο, ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητό της.

Ἦταν ὁ Τζὰκ Χάμπτον...

Ἡ Δαίζυ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Λοιπόν, Τσάρλεϋ, εἶπε μὲ τὴ γοητευτική της φωνή, ἔπαιξα καλὰ τὸ μέρος μου;

— Περίφημα! τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἐξακολούθησε μὲ μεγαλείτερη ταχύτητα τὸ δρόμο του.

Ζ. Ζ. ΒΑΛΙΕ

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— Ἅμα προσβάλλεσθε ἀπὸ ναυτίασι, βάζετε στὸν τράχηλό σας λίγον τριμμένο πάγο.

— Ἕνα μπουκέτο ἀπὸ λουλούδια στὸ τραπέζι, ἀνοίγει πάντα τὴν ὄρεξι.

— Ὅσοι δὲν χωνεύουν εὔκολα, πρέπει νὰ τρώγουν πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητὸ δυὸ σῦκα.

— Ἂν θέλετε νὰ μὴ σᾶς πειράζῃ κεφαλόπονος, διατηρεῖτε πάντοτε τὰ πόδια σας ζεστά.

— Ὅσο μέτριο κι' ἂν εἶνε τὸ φαγητό σας, τὸ καλὸ καὶ περιποιημένο σερβίρισμα τὸ καθιστᾷ ὀρεκτικώτερο.

— Τὰ καρύδια εἶνε ἐπιβλαβῆ γιὰ τὴν ὑγεία, ὅταν τρώγωνται σὲ μεγάλη ποσότητα.

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς 3 δραχ. ἕκαστον.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΛΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ὁ Γάστων ἀναστέναξε καὶ εἶπε:

— Ἡ χάρις ποὺ μᾶς ἔκαμαν εἶνε μεγάλη, ἀγαπημένη μου. Δῶ μέσα δὲν μιλάει κανεὶς ἐλεύθερα. Συνήθως ὁ ἐπισκέπτης κάθεται στὴ μιὰ ἄκρη τοῦ τοίχου κι' ὁ κατάδικος στὴν ἄλλη, τὸ δὲ θέμα τῆς συνομιλίας των, τὴν ὁποία παρακολουθεῖ ἀπαραιτήτως ἕνας στρατιώτης, καθορίζεται ἐκ τῶν προτέρων...

— Καὶ σὲ ποιὸν ὀφείλουμε αὐτὴ τὴ χάρι; ρώτησε ἡ Ἑλένη.

— Στὸν ἀντιβασιλέα δίχως ἄλλο, Ἑλένη μου, ἀπάντησε ὁ Γάστων. Γιατὶ χτὲς ποὺ ζήτησα ἀπὸ τὸν κ. ντ' Ἀρζανσὼν τὴν ἄδεια νὰ σὲ ἰδῶ, μοῦ εἶπε ὅτι μόνον ὁ ἀντιβασιλεὺς μπορεῖ νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ αὐτό...

— Πές μου ὅμως, Γάστων, τί συνέβη ἀπὸ τότε ποὺ χωριστήκαμε; Βγῆκαν ἀληθινὰ τὰ προαισθήματά μου; Εἶσαι πραγματικὰ συνωμότης; Ὤ, τὸ ξέρω, μὴ μοῦ τὸ ἀρνηθῇς...

— Ναί, θὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, ἀγάπη μου. Πρὸ καιροῦ στὴ Βρετάνη διωργανώθη μιὰ συνωμοσία, στὴν ὁποία ἔσπευσαν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ εὐγενεῖς. Σὲ ἐρωτῶ λοιπὸν τώρα: Μποροῦσα νὰ μὴν ἀκολουθήσω κι' ἐγὼ τὸ παράδειγμά τους; Καὶ τί θἄλεγες ἐσὺ ἡ ἴδια, ὅταν ἔβλεπες ὅτι ἀπ' ὅλους τοὺς εὐπατρίδας μονάχα ἐγὼ ἔμενα ἀδιάφορος; Πές μου τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ μὲ περιφρονοῦσες;

— Ναί, ἀλλὰ γιατὶ δὲν καθόσουν μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους στὴ Βρετάνη;

— Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνοι συνελήφθησαν, Ἑλένη.

— Σᾶς ἐπρόδωσαν λοιπόν;

— Κάτι τέτοιο φαίνεται πὼς ἔχει γίνει. Ἀλλὰ γιατί στέκεις ὀρθή, Ἑλένη. Ἔλα, κάθησε ἐδῶ... Ἄφησέ με νὰ σὲ ἰδῶ, ἀγάπη μου, τώρα ποὺ εἴμαστε μόνοι, ἄφησέ με νὰ σοῦ εἰπῶ πόσο εἶσαι ὡραία, ἄφησέ με νὰ σοῦ εἰπῶ πόσο σ' ἀγαπῶ... Ἔχω τόσον καιρὸ νὰ σὲ ἰδῶ. Πῶς τὰ πέρασες σ' αὐτὸ τὸ διάστημα; Πῶς σοῦ φερνόταν ὁ δούξ;...

— Ὤ, νάξερες τί περιποιήσεις ποὺ μοὔκανε!... Ἐρχόταν κάθε μέρα καὶ μ' ἔβλεπε... Κατεβαίνουμε μαζὺ στὸν κῆπο, μοῦ μιλάει γλυκά, μὲ παρηγορεῖ...

— Καὶ δὲν παρετήρησες τίποτε ὕποπτο σ' αὐτὲς τὶς ταχτικὲς ἐπισκέψεις καὶ φιλοφρονήσεις; ρώτησε ὁ Γάστων ποὺ τὸν ἐβασάνιζαν διάφορες ὑπόνοιες.

— Τί ἐννοεῖς μ' αὐτό, Γάστων; ἔκανε ἡ Ἑλένη.

— Ἐννοῶ ὅτι ὁ δοὺξ εἶνε νέος ἀκόμα κι' ἐσὺ ἀρκετὰ ὡραία, ὅπως τοῦ ἔλεγα καὶ πρὸ ὀλίγου...

— Ἄ, ὄχι, Γάστων, μὴ βάζεις τέτοια πράγματα στὸ νοῦ σου. Ὅταν καθόταν πολὺ κοντά μου, ὅπως ἐσὺ τώρα, μοῦ φαινόταν πὼς εἶχα μπροστά μου τὸν πατέρα μου...

— Καϋμένη μου ἀγάπη!...

— Καὶ νὰ δῇς ποὺ ἡ φωνή του μοιάζει πολὺ μὲ τὴ φωνὴ ἐκείνου ποὺ εἶχε ρθῆ νὰ μ' ἐπισκεφθῇ στὸ Ραμπουγιέ...

— Μπᾶ! εἶπε ἀφηρημένος ὁ Γάστων.

— Τί συλλογίζεσαι λοιπόν; τὸν ρώτησε ἡ Ἑλένη. Φαίνεται πὼς δὲν προσέχεις στὴν ὁμιλία μου...

— Ἐμένα τὸ λὲς αὐτό, φώναξε ὁ Γάστων, ἐμένα ποὺ κάθε σου λέξις φτάνει στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου;

— Σὲ βλέπω πολὺ ταραγμένον. Ἄ, Γάστων, καταλαβαίνω τώρα τί σκέπτεσαι. Εἶσαι συνωμότης καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ζωή σου κινδυνεύει. Ἡσύχασε ὅμως καὶ δὲν θὰ πάθῃς τίποτε. Ἐγὼ εἶπα στὸ δοῦκα πὼς ἂν πεθάνῃς ἐσύ, θὰ πεθάνω κι' ἐγὼ μαζύ σου...

— Εἶσαι ἕνας σωστὸς ἄγγελος! τῆς εἶπε μὲ συγκίνησι ὁ νέος.

— Ὤ, Θεέ μου! φώναξε ἡ Ἑλένη. Τί τρομερὸ εἶνε νὰ κινδυνεύῃ ὁ ἀγαπημένος μου καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ τὸν βοηθήσω, ἐγὼ ποὺ θὰ θυσίαζα ἀκόμα καὶ τὴ ζωή μου γιὰ τὴ σωτηρία του...

Ὁ Γάστων τὴν ἐκύτταζε στὰ μάτια καὶ τὸ πρόσωπό του ἄστραφτε ἀπὸ χαρά. Πρώτη φορὰ ἄκουε νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα της τέτοια παρήγορα λόγια.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, Ἑλένη μου, τῆς εἶπε. Ἅμα θέλῃς, μπορεῖς νὰ κάνῃς πολλὰ γιὰ μένα...

Κατεβαίνουμε μαζὺ στὸν κῆπο, μοῦ μιλάει γλυκά, μὲ παρηγορεῖ...

— Καὶ τί μπορῶ νὰ σοῦ κάνω; τὸν ρώτησε ἐκείνη.

— Νὰ γίνῃς γυναῖκα μου! τῆς ἀπάντησε ἀτάραχος ὁ Γάστων, καρφώνοντας ἀπάνω της τὰ μάτια του.

— Νὰ γίνω γυναῖκα σου! τοῦ ἐπανέλαβε ἡ νέα μηχανικά.

— Ναί, Ἑλένη μου. Ἐκεῖνο ποὺ σχεδιάζαμε ὅταν εἴμαστε ἐλεύθεροι, μπορεῖς νὰ τὸ κάνῃς τώρα ποὺ βρίσκομαι στὴ φυλακή. Ναί, Ἑλένη μου, νὰ γίνῃς γυναῖκα μου, μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους, γυναῖκα μου σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ στὸν ἄλλο, γυναῖκα μου πρόσκαιρα κι' αἰώνια... Δὲν ὑπολείπεται παρὰ μιὰ λέξι σου μονάχα. Τί λές;

— Γάστων, κάτι μοῦ κρύβεις, τοῦ εἶπε ἐκείνη κυττάζοντάς τον ἐξεταστικά.

— Καὶ τί ἔχω νὰ σοῦ κρύψω; τῆς ἀπάντησε ὁ Γάστων μὲ μιὰ ἐλαφρὰ τρεμούλα.

— Δὲν μοῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου ὅτι χτὲς εἶδες τὸν ντ' Ἀρζανσών;

— Ἔ, κι' ἔπειτα;

— Λοιπόν, εἶμαι βέβαιη πὼς σ' ἔχουν καταδικάσει...

— Ναί, μ' ἔχουν καταδικάσει σ' ἐξορία, τὴ διέκοψε ὁ Γάστων μὲ ἀποφασιστικὸ τόνο. Καὶ πρὶν ἐγκαταλείψω τὴ γῆ τῆς Γαλλίας, ἤθελα νὰ συνδεθῶ μαζύ σου μὲ ἀρρήκτους δεσμούς...

— Μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια, Γάστων; Ἀμφιβάλλεις ἀκόμα γι' αὐτό; Πές μου λοιπὸν καθαρά, Ἑλένη. Ἔχεις τὸ θάρρος νὰ γίνῃς σύζυγος ἑνὸς καταδίκου, νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς ἀκόμα στὴν ἐξορία;

— Κι' εἶνε νὰ μὲ ρωτᾷς γι' αὐτό, Γάστων; φώναξε ἡ Ἑλένη, ἀστράφτοντας ἀπ' τὴ χαρά. Ὤ, Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ μεγάλη σου καλοσύνη... Μαζὺ μὲ τὸν ἀγαπημένο μου ὄχι μονάχα στὴν ἐξορία πηγαίνω πρόθυμα, ἀλλὰ καὶ στὴ φυλακὴ μπορῶ νὰ μείνω γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή... Ὤ, Γάστων, θὰ σὲ συνοδεύω ὅπου κι' ἂν πᾷς, δὲν θὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου οὔτε μιὰ στιγμή, θὰ σὲ ἀκολουθῶ παντοῦ βῆμα πρὸς βῆμα... Ἡ καταδίκη αὐτὴ θἆναι γιὰ μᾶς ἀληθινὴ εὐτυχία... Ὅλον τὸν κόσμο θὰ τὸν ἔχουμε στὴ διάθεσί μας... Τίποτε ἀπολύτως δὲ θὰ μᾶς λείπῃ... Θἆμαστε εὐτυχισμένοι......

— Ναί, Ἑλένη μου, ναί, ψιθύρισε ὁ Γάστων.

— Φαντάσου μέσα σὲ τί εὐτυχία θὰ βρισκόμαστε, ἐξακολούθησε ἡ Ἑλένη στὸν ἴδιο τόνο. Γαλλία θἆναι γιὰ μένα ὁ τόπος ὅπου θὰ μένῃς, πατρίδα μου θἆναι ἡ ἀγάπη σου... Θὰ σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ, ποὺ σὲ λίγο καιρὸ θὰ σὲ κάνω νὰ λησμονήσῃς καὶ Βρετάνη καὶ φίλους σου καὶ τὰ πάντα...

Ὁ Γάστων, ἀντὶ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, φιλοῦσε μὲ θέρμη τὰ χέρια της καὶ τὴν κύτταζε μ' ὁλοφάνερη εὐγνωμοσύνη.

— Ὥρισαν τὸ μέρος τῆς ἐξορίας σου; ρώτησε ἄξαφνα ἡ Ἑλένη. Πότε σοῦ εἶπαν ν' ἀναχωρήσῃς; Θὰ μὲ πάρῃς καὶ μένα μαζύ σου, ἔ; Ἀπάντησέ μου, γιατὶ ἀνυπομονῶ...

— Ἑλένη μου, ἀπάντησε ὁ Γάστων, εἶνε ἀδύνατο νἄρθῃς ἀπὸ τώρα μαζύ μου. Δὲν τὸ καταλαβαίνεις; Πρέπει νὰ χωριστοῦμε γιὰ λίγο, χρειάζεται νὰ ὑπομείνουμε αὐτὴ τὴ μικρὴ θυσία... Θὰ μὲ ὁδηγήσουν ἔξω ἀπ' τὴ Γαλλία, ἀλλὰ δὲν ἔμαθα ἀκόμα σὲ ποιὸ μέρος. Ὅταν ὅμως βρεθῶ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ κράτους, θἆμαι ἐλεύθερος πειὰ καὶ τότε θἄρθῃς κι' ἐσὺ νὰ μ' ἀνταμώσῃς...

— Ἐγὼ ὅμως, ἐφώναξε ἡ Ἑλένη, θὰ μάθω προηγουμένως ποῦ θὰ σ' ἐξορίσουν καὶ θὰ πάω ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ σένα γιὰ νὰ σὲ περιμένω. Μὴν τὸ παίρνῃς ὅμως καὶ κατάκαρδα, γιατὶ τὰ πράγματα ἀλλάζουν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Ποῦ τὸ ξέρεις ἂν ἀργότερα ὁ βασιλεὺς δὲν περιορίσῃ ἢ δὲν σοῦ χαρίσῃ ὁλόκληρη τὴν ποινή; Τότε λοιπὸν θὰ γυρίσουμε πάλι ἐδῶ καὶ θὰ ἐγκατασταθοῦμε στὴ Βρετάνη, στὴ φωληὰ τοῦ ἔρωτός μας, στὴν κοιτίδα τῶν ἀναμνήσεών μας... Ὤ, πές μου, Γάστων, ὅτι εἶσαι αἰσιόδοξος ὅπως κι' ἐγώ, πές μου ὅτι εἶσαι εὐχαριστημένος, πές μου ὅτι εἶσαι εὐτυχισμένος ἐπὶ τέλους!...

— Ὤ, ναί, Ἑλένη! φώναξε ὁ Γάστων μ' ἕνα ἀπότομο ξέσπασμα χαρᾶς. Εἶμαι πραγματικὰ εὐτυχισμένος, γιατὶ τώρα μονάχα κατάλαβα ἀπὸ ποιὸν ἄγγελο ἀγαπιοῦμαι. Ὤ, μιὰ τέτοια ὥρα ἀγάπης, εἶνε χίλιες φορὲς προτιμώτερη ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ χωρὶς ἀγάπη...

— Καλὰ ὅλα αὐτά, τὸν διέκοψε ἡ Ἑλένη, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν τάχα νὰ σὲ ἰδῶ πρὶν ἀναχωρήσῃς; Πότε θὰ μπορέσουμε ν' ἀνταμωθοῦμε ξανά; Θὰ λαβαίνῃς τὰ γράμματα ποὺ θὰ σοῦ στέλνω; Θὰ σοῦ δίνουν τὴν ἄδεια νὰ μοῦ ἀπαντᾷς; Ποιὰ ὥρα θὰ μπορέσω νἄρθω ἐδῶ αὔριο;

— Μοῦ ὑποσχέθηκαν ὅτι ὁ γάμος μας θὰ γίνῃ ἢ ἀπόψε ἢ αὔριο...

— Ἐδῶ μέσα στὴ φυλακή! εἶπε ἡ Ἑλένη ἀνατριχιάζοντας ἄθελά της.

— Ὁπουδήποτε κι' ἂν γίνῃ ὁ γάμος μας, ἀπάντησε ὁ Γάστων, ἐμεῖς θὰ ἑνωθοῦμε γιὰ πάντα...

— Μὰ ἂν σὲ γελάσουν, ἂν σ' ἀναγκάσουν νὰ φύγῃς πρὶν σὲ ἰδῶ; παρετήρησε ἡ Ἑλένη μὲ κάποια ταραχή.

— Ἀλλοίμονο! Κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ συμβῇ, ἔτσι ὅπως ἦρθαν ἡ περιστάσεις. Κι' ἐγὼ τὸ φοβᾶμαι ἕνα τέτοιο ἐνδεχόμενο.

— Ὤ, Θεέ μου! Συμμερίζεσαι κι' ἐσὺ τοὺς φόβους μου;

— Οἱ κατάδικοι, Ἑλένη, καθὼς ξέρεις, δὲν ἐξουσιάζουν τὸν ἑαυτό τους. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μποροῦν νἄρθουν νὰ μὲ πάρουν...

— Ὤ, ἂς ἔρθουν, ἂς ἔρθουν μιὰ ὥρα γρηγορώτερα, φώναξε μ' ἔξαψι ἡ νέα. Μπορῶ νὰ σ' ἀκολουθήσω στὰ πέρατα τῆς γῆς, ἔστω κι' ἂν δὲν ἔχω γίνει γυναῖκα σου. Ὅσο γιὰ σένα, γνωρίζω καλὰ τὴν εἰλικρίνεια τῶν αἰσθημάτων σου κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ σὲ θεωρῶ σύζυγό μου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΠΕΡΡΕΝ**

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Τὰ λόγια τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ μ' ἐγοήτευαν. Κρατοῦσα στὰ χέρια μου τὸ γράμμα ποὺ μοὖχε στείλει. Ὅλα, ὅλα συνέτειναν στὴν καταστροφή μου.

Ὁ Γουσταῦος συνέχισε:

— Πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ πραγματοποιήσουμε τοὺς πόθους μας, νὰ ζωντανέψουμε τὶς ἐλπίδες μας, νὰ δώσουμε σάρκα καὶ ὀστᾶ στ' ὄνειρό μας, ἂν δὲν κάνης ὅ,τι σοῦ λέω;

— Ναί, ἀλλὰ ὁ Μενοῦ;

— Κανένας δὲν θὰ παρεξηγήση τὴν ἀναχώρησί του. Δὲν ἔχεις δὲ κανένα φόβο ἐκ μέρους του, γιατὶ δὲν τολμᾶ νὰ σὲ πειράξη στὸ παραμικρό.

— Ὄχι, Πρεβάλ! Δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ φύγω. Φοβᾶμαι μὴ σὲ χάσω γιὰ πάντα...

— Ἀχάριστη! Ἀμφιβάλλεις ἀκόμα γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τοῦ αἰσθήματός μου;

— Εἶμαι τόσο δυστυχισμένη, Γουσταῦε, ποὺ δυσπιστῶ σὲ ὅλα τὸν τελευταῖο καιρό...

— Ἀλίκη, σὲ ἱκετεύω, σκέψου τὸ συμφέρον μας. Σῶσε τὸ παιδί μας, σῶσε τὸν ἑαυτό σου! Μὴ θέλεις νὰ μὲ ἀποστερήσης ἀπὸ δυὸ ὑπάρξεις τόσο προσφιλεῖς, δίχως τὶς ὁποῖες δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ παραμείνω στὴ ζωή... Ἄφησε κάθε δισταγμὸ καὶ πάρε μιὰ γιὰ πάντα τὴν ἀπόφασί σου.

— Ἂς φύγουμε λοιπόν! τοῦ εἶπα κι' ἐγώ.

Χωρὶς νὰ διστάσω μάλιστα περισσότερο, τὸν ἀκολούθησα καὶ βγῆκα μαζύ του ἀπ' τὴ μικρὴ πόρτα τοῦ δάσους. Σὲ λίγο βρισκόμουν μέσα στ' ἁμάξι, ποὺ τὸ σέρναν δυὸ ρωμαλέα ἄλογα καὶ τραβοῦσα γιὰ τὸ Παρίσι, ἔχοντας μόνη μου συντροφιὰ τὸ Μενοῦ!...

……

Τὴν ἀκόλουθη μέρα ἡ κυρία Δουκάστελ ἐπῆγε ἀπὸ νωρὶς στὴν κάμαρά μου γιὰ νὰ μὲ παρηγορήση καὶ νὰ μοῦ ζητήση συγγνώμη, ἐπειδὴ λόγῳ τῆς σοβαρῆς καταστάσεως τῆς Ἀντωνίνας δὲν τῆς εἶχε δοθῆ καιρὸς ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι της καὶ νἄρθη νὰ μ' ἐπισκεφθῆ.

Μόλις ὅμως ἐμπῆκε μέσα, παραξενεύτηκε ὑπερβολικὰ βλέποντας ἄδειανὸ τὸ δωμάτιο. Στὴν ἀρχὴ ὑπέθεσε ὅτι βρισκόμουν στὸ δάσος γιὰ καμμιὰ νέα συνάντησι μὲ τὸν Γουσταῦο. Γι' αὐτὸ ἔστειλε δυὸ ὑπηρέτες της νὰ μὲ ζητήσουν, ἐπειδὴ δὲν τολμοῦσε ἡ ἴδια ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸν πύργο, ὅπου περίμενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὸν Πρεβὰλ γιὰ νὰ τῆς δώση τὴν ὁριστικὴ ἀπάντησί του.

Ὅταν οἱ ὑπηρέτες ἐγύρισαν πίσω ἄπρακτοι, ἡ κυρία Δουκάστελ ὑποχρέωσε τὸ σύζυγό της νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς ὅλου τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ καὶ νὰ ἐρευνήση παντοῦ γιὰ τὴν ἀνεύρεσί μου.

Οἱ κόποι τους ὅμως πῆγαν χαμένοι. Ἡ καινούργια ἀποστολὴ ἐπέστρεψε κι' αὐτὴ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἡ κυρία Δουκάστελ κατελήφθη τότε ἀπὸ πραγματικὸ τρόμο, γιατὶ φοβήθηκε μήπως ἡ ἀπόγνωσις μ' εἶχε φέρει σὲ κανένα παράτολμο διάβημα. Ἀμέσως μετανόησε γιὰ τὴν αὐστηρότητα ποὺ μοῦ εἶχε δείξει ἀπάνω στὴν ἔξαψί της κι' ἄρχισε νὰ κλαίη, ν' ἀναστενάζη καὶ νὰ τὰ βάζη, χωρὶς λόγο, μὲ τὸν ἄντρα της.

Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε κι' ἐγὼ δὲν ἐφαινόμουν πουθενά... Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοὺς πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ ἡ ἰδέα μήπως εἶχα καταφύγει στὸ σπίτι τοῦ διαφθορέως μου. Ἀμέσως λοιπὸν ὁ κ. Δουκάστελ ἔτρεξε ν' ἀνταμώση τὸν Πρεβάλ, τὸν ὁποῖον εὑρῆκε νὰ κάθεται ἥσυχα καὶ ξένοιαστα ἀπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα.

“Ὅλα, ὅλα συνέτειναν στὴν καταστροφή μου...

— Τί τὴν ἐκάματε τὴν προστατευομένη μου; Ποῦ τὴν ἐπήγατε τὴν ὀρφανή μου;... τοῦ φώναξε μὲ παραφορὰ καὶ μὲ ἀγανάκτησι.

— Τί δὲν εἶνε στὸν πύργο; ρώτησε ὁ Πρεβὰλ μὲ προσποιητὴ ἔκπληξι.

— Ὄχι, κύριε, ὄχι... Χάθηκε, ἔφυγε, ἔγινε ἄφαντη. Ποῦ ἀλλοῦ μποροῦσε νὰ πάη ἂν ὄχι ἐδῶ κοντὰ στὸν ἐραστή της; Δῶστε μου πίσω τὴν Ἀλίκη, μὴν τὴν κρατᾶτε περισσότερο... Ἀκοῦτε; Τὸ ἀπαιτῶ! Τὴν ἔχουμε σὰν παιδί μας, δεύτερη κόρη μας... Τὴ θέλουμε κι' ἐπιθυμοῦμε τὴν εὐτυχία της...

— Λυποῦμαι πολύ, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Πρεβάλ, γιὰ τὸ δυστύχημά σας, ἀλλὰ σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἀπὸ σᾶς τὸ ἔμαθα, ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν ἤξερα τίποτε... Ἀλήθεια λοιπόν, δὲν εἶνε στὸν πύργο ἡ Ἀλίκη; Τί νἄγινε τάχα ἡ δυστυχισμένη;...

— Αὐτὸ ἦρθα κι' ἐγὼ νὰ μάθω, κύριε. Ποῦ τὴν ἔχετε κρυμμένη τὴ δυστυχισμένη κοπέλλα;

— Ἀκοῦστε νὰ σᾶς πῶ, κύριέ μου. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὑπέπεσα σὲ μιὰ μικρὴ παρεκτροπή, τὴν ὁποία ὅμως εἶμαι πρόθυμος νὰ ἐπανορθώσω, παίρνοντας γυναῖκα μου τὴν προστατευομένη σας. Ἀλλὰ μὴ μὲ συκοφαντῆτε ἄδικα, μὴ μὲ ὑποψιάζεστε χωρὶς λόγο, βγάλτε το ἀπ' τὸ νοῦ σας ὅτι ἀπήγαγα τὴ δεσποινίδα ντὲ Μερβίλ... Ἡ Ἀλίκη δὲν βρίσκεται στὸ σπίτι μου. Σᾶς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου.

— Τί ἀπόγινε ὅμως, κατὰ ποῦ τράβηξε, γιατὶ ἄφησε τὸν πύργο; Ὤ, δὲν θὰ μπορέσουμε εὔκολα νὰ παρηγορηθοῦμε γιὰ τὴν καινούργια αὐτὴ συμφορά.

— Ἂν θέλετε μάλιστα, ἐξακολούθησε ὁ Πρεβάλ, μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ βροῦμε τὴ δυστυχισμένη κοπέλλα, ποὺ τὴ λυπᾶμαι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον...

Ἔπειτα, ἀνήσυχος τάχα καὶ ταραγμένος, ἀκολούθησε τὸν κ. Δουκάστελ κι' ἀνέβηκε μαζύ του στ' ἁμάξι, τὸ ὁποῖο τοὺς ἐπανέφερε γρήγορα στὸν πύργο.

— Λοιπὸν δὲν βρέθηκε; ρώτησε ἡ κ. Δουκάστελ, ποὺ ἔτρεξε νὰ τοὺς ὑποδεχτῆ στὴν αὐλή.

— Ὁ κύριος ἀπὸ δῶ μοῦ ὡρκίστηκε ὅτι δὲν ξέρει τίποτε σχετικῶς, ἀπάντησε ὁ κ. Δουκάστελ.

Ἔτσι, ἡ ἔρευνες ἐξακολούθησαν μὲ περισσότερη ἔντασι τώρα. Σ' ὅλη αὐτὴ τὴν κίνησι πρωτοστατοῦσε ὁ Πρεβάλ, ὁ ὁποῖος ἔδινε ὁδηγίες, διάταζε, ἐνεθάρρυνε...

— Μήπως ἐπνίγηκε; φώναξε ἕνας ὑπηρέτης.

Ἡ ἄποψις αὐτὴ ἐνέσπειρε σ' ὅλους πανικό. Ἀμέσως ἔτρεξαν στὴ λίμνη, μεταχειρίστηκαν κάθε μέσον γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὸ πτῶμα, ἀλλὰ τοῦ κάκου.

Ἐπέρασαν πέντε ὁλόκληρες ἡμέρες κατὰ τὶς ὁποῖες ἐσυνεχίστηκαν ἡ ἀναζητήσεις, χωρὶς ὅμως κανένα ἀποτέλεσμα καὶ πάλι. Οἱ κηδεμόνες μου ἀπελπίστηκαν πειὰ κι' ὅλο κλαῖγαν γιὰ τὸ χαμό μου...

Τί ἀπόγινα, ποῦ πῆγα, ἤμουν ζωντανὴ ἢ πεθαμένη; Καὶ γιὰ ποιο λόγο ἔφυγα ἀπὸ τὸν πύργο, ἀφοῦ οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι μὲ συγχώρεσαν καὶ μοῦ ὑποσχέθηκαν μάλιστα ὅτι θὰ μὲ προστατεύσουν;

Αὐτὲς ἡ σκέψεις τοὺς ἐβασάνιζαν καὶ κανένας δὲν μποροῦσε νὰ λύση τὶς ἀπορίες των.

Ὅταν οἱ Δουκάστελ εἶδαν ὅτι μόνοι τους ἦταν ἀδύνατο νὰ μὲ βροῦν, ἀναγκάστηκαν νὰ καταφύγουν στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ ὑποσχεθοῦν γενναία ἀμοιβὴ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ μὲ ἀνακάλυπτε.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Πρεβάλ, παρ' ὅλες τὶς ὑποσχέσεις ποὺ μοῦ ἔδινε ὡς τὴν τελευταία στιγμή, προσπαθοῦσε μ' ἐπιμονὴ νὰ ἀποκτήση καὶ πάλι τὴν εὔνοια τῶν κηδεμόνων μου καὶ νὰ κερδίζη τὴν ἀγάπη τῆς Ἀντωνίνας. Ὁ σκοπός του ἦταν νὰ τὴ σαγηνεύση, νὰ τὴν ἀποπλανήση, νὰ τὴ διαφθείρη κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μὲ μένα γιὰ ν' ἀναγκαστοῦν ἔτσι οἱ γονεῖς της νὰ συγκατατεθοῦν στὸ γάμο.

Εὐτυχῶς ὅμως τὰ πράγματα δὲν ἦρθαν κι' ἐδῶ ὅπως τὰ περίμενε. Ἡ Ἀντωνίνα, ἀγανακτησμένη ἀπὸ τὴ συμπεριφορά του κι' ἐξωργισμένη ἀπὸ τὴ στάσι του, ἀπήτησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της νὰ τὸν ἀπομακρύνουν γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν πύργο. Δὲν μποροῦσε νὰ βλέπη μπροστά της ἕναν ἀσυνείδητο, ποὺ τοὺς εἶχε ρίξει ὅλους σὲ μεγάλη ἀπελπισία καὶ ποὺ εἶχε ἀκόμα τὴν τόλμη νὰ παρουσιάζεται ὡς ἀθῶος, ἀδιαφορῶντας πρὸς τὶς ὑποχρεώσεις τῆς τιμῆς του.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες ὁ Πρεβάλ, ἀφοῦ ἔχασε πειὰ κάθε ἐλπίδα νὰ γίνη γαμπρὸς τῶν Δουκάστελ καὶ ἀποκαλύφθηκε ὁ πραγματικὸς χαρακτῆρας του, ἐγκατέλειψε τὴν ἐξοχὴ κι' ἦρθε στὸ Παρίσι. (Ἀκολουθεῖ).

ΟΜΙΛΕΙ Η ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΣΟΥΖΥ ΚΑΡΟΛ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

(Μὴν εἶσθε πολὺ μοντέρνες, πάρα πολὺ κομψές, μὴν ἀφήνετε νὰ σᾶς φιλοῦν καὶ παντρεύεσθε! Μόνο στὸ γάμο βρίσκεται ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία!...).

Ἕνα μεγάλο περιοδικὸ τῆς Νέας Ὑόρκης παρεκάλεσε τελευταῖα τὴ διάσημη πρωταγωνίστρια τοῦ Κινηματογράφου Σούζυ Καρὸλ ν' ἀπευθύνη διὰ τῶν στηλῶν του διάφορες συμβουλὲς στὶς νεαρὲς ἀναγνώστριές του.

Τὶς συμβουλὲς αὐτὲς τῆς Σούζυ Καρόλ, ἡ ὁποῖες ἔχουν τὸ προτέρημα νὰ εἶνε πολὺ χαριτωμένες, λογικὲς καὶ φρόνιμες, μεταφράζουμε κ' ἐμεῖς ἐδῶ γιὰ τὶς ἀναγνώστριές μας:

«— .... Θεέ μου! Μὰ τί μοῦ ζητᾶτε λοιπόν;... Νὰ δώσω συμβουλὲς σὲ κοριτσόπουλα δεκαπέντε καὶ δεκάξη χρονῶν, ποὺ τρελλαίνονται γιὰ κάθε τι καινούργιο, ποὺ φοροῦν τὶς ἐξωφρενικώτερες τουαλέττες καὶ τὰ πιὸ παράξενα φορέματα μπάνιου, ποὺ τρέχουν στὰ πιὸ μοντέρνα νυχτερινὰ κέντρα καὶ ποὺ θέλουν νὰ παρακολουθοῦν βῆμα πρὸς βῆμα τὴ μόδα; Τί μπορῶ τάχα νὰ πῶ ἐγὼ σ' αὐτὰ τὰ κορίτσια; Ὅ,τι καὶ νὰ τοὺς πῶ, ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν θὰ μ' ἀκούσουν...

Ὡστόσο, ἐπιμένετε νὰ δώσω «συμβουλές». Μὰ δὲν βλέπετε τί ἄσχημα ποὺ ἠχεῖ ἡ πομπώδης αὐτὴ λέξις καὶ τί μειδιάματα προκαλεῖ; Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπιμένετε, ἐν πρώτοις θὰ δώσω τὴν ἀκόλουθη συμβουλὴ σὲ ὅλα τὰ κορίτσια:

— Κορίτσια μου, προσπαθῆστε νὰ .... μὴν εἶστε ποτὲ τῆς μόδας!... Μὴ φορεῖτε τουαλέττες χτυπητές, μὴ βάζετε στὸ πρόσωπό σας διάφορα καλλυντικά, μὴν παίρνετε τὸ κατόπιν τοὺς ἄντρες ποὺ σᾶς ἀρέσουν, μὴν καπνίζετε, μὴν πίνετε ὑπερβολικά!... Καὶ πρὸ πάντων μὴν προσπαθεῖτε ν' ἀντροφέρνετε στοὺς τρόπους σας καὶ στὰ λόγια σας, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι αὐτὸ εἶνε μοντέρνο ἢ «σίκ».

Ὤ! δὲν σᾶς συμβουλεύω, βέβαια, νὰ εἶστε σεμνότυφες καὶ χαμηλοβλεποῦσες... Αὐτὸ θὰ ἦταν ἀνοησία καὶ τρέλλα ἐκ μέρους μου... Προσπαθῆστε, ἁπλῶς, νὰ μὴν εἶστε ὑπερβολικὲς σὲ τίποτε καὶ νὰ μὴν ἐπιδιώκετε ὅτι εἶνε ἐξεζητημένο καὶ παράδοξο... Ἐγὼ τοὐλάχιστον ἔτσι μόνο κατώρθωσα νὰ γίνω εὐτυχής...

Ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι σὲ ὅσα εἶπα παραπάνω τὰ κοριτσόπουλα θὰ μοῦ ἀπαντήσουν: «Καλὰ εἶνε ὅλ' αὐτὰ ποὺ μᾶς λέτε, μὰ ὅταν πηγαίνουμε μὲ τὸν ἀγαπημένο μας στὸ θέατρο ἢ στὸ ντάνσιγκ, βρίσκεται πάντα ἐκεῖ ἕνα νεαρὸ γυναικεῖο πλάσμα, ποὺ ἡ ἐκκεντρικότης του τραβᾶ ὅλων τὰ βλέμματα, σβύνει ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες ποὺ εἶνε γύρω του καὶ προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸ τοῦ συνοδοῦ μας...»

Ἡ παρατήρησίς σας αὐτὴ εἶνε σωστή, μὰ νὰ εἶστε βέβαιες ὅτι ὁ θαυμασμὸς ποὺ προκαλεῖ ἡ ἐκκεντρικὴ αὐτὴ γυναῖκα δὲν θὰ βαστήξη πολύ. Ἴσως ὁ ἀγαπημένος σας νὰ ἐπιδιώξη νὰ ἐμφανισθῆ μιὰ ἢ δυὸ φορὲς μὲ τὴ γυναῖκα αὐτή, γιὰ νὰ κάνη ἐντύπωσι στοὺς φίλους του. Ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡ «περιπέτεια» αὐτὴ δὲν θὰ κρατήση πολύ. Οἱ νέοι «περνοῦν μόνο τὴν ὥρα τους» μὲ τὶς ἐκκεντρικὲς γυναῖκες, ἀλλὰ «δὲν τὶς παντρεύονται ποτέ». Δὲν ὑπάρχει συντηρητικώτερο πλάσμα ἀπὸ ἕναν ἄντρα ὅταν πρόκειται νὰ διαλέξη τὴ γυναῖκα του... Μὴ νομίσετε δὲ ὅτι αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τοὺς ἄντρες τῶν περασμένων γενεῶν... Ἰσχύει καὶ γιὰ τοὺς σημερινούς... Οἱ σημερινοὶ ἄντρες εἶνε τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ποὺ ἦσαν καὶ οἱ γονεῖς μας στὰ νειάτα των.

Ὅταν θέλετε νὰ παντρευτῆτε, μὴ ρίχνεστε σὰν τρελλὲς ἀνάμεσα στοὺς ἄντρες, προσπαθῶντας νὰ βρῆτε τὸν ἐκλεκτό σας! Ἔτσι δὲν θὰ τὸν βρῆτε ποτέ. Πρέπει νὰ περιμένετε ἥσυχα τὸν ἄντρα ποὺ ἐπλάσατε στὰ ὄνειρά σας, ποὺ τὸν φαντασθήκατε ὅμοιο μὲ τὸ Παραμυθένιο Βασιλόπουλο. Ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία δὲν πηγαίνει παρὰ μόνον σ' ἐκείνην ποὺ θὰ τὴν προτιμήση ἀπὸ τὶς εὔκολες διασκεδάσεις.

Καὶ νά, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς μοῦ ἔρχεται στὸ νοῦ κάτι ποὺ ἀξίζει νὰ σᾶς τὸ πῶ. Θυμοῦμαι πὼς μιὰ μέρα, βαρυεστημένη νὰ βλέπω διαρκῶς τὸν ἑαυτό μου μὲ τὸ ἴδιο κτένισμα καὶ τὴν ἴδια τουαλέττα, ἀπεφάσισα νὰ τ' ἀλλάξω. Ἀγόρασα ἕνα μικρὸ μαῦρο καπελλάκι γαρνιρισμένο μὲ φτερά, τὸ ὁποῖο κατέβασα ὑπερβολικὰ ἐπάνω ἀπ' τὸ ἕνα μου μάτι. Ἐφόρεσα μιὰ μαύρη μεταξωτὴ φοῦστα πολὺ «κολλάνς», ἔβαλα ἄφθονο κοκκινάδι στὰ χείλη, πολλὰ κοσμήματα καὶ πολὺ ἄρωμα. Ὁ Νὶκ Στοῦαρτ—ὁ φημισμένος συνάδελφός μου, ἠθοποιὸς τοῦ Κινηματογράφου—ἦλθε σὲ λίγο νὰ μὲ πάρη ἀπὸ τὸ σπίτι μου.

Κατέβηκα τὴ σκάλα, ἐνθουσιασμένη μὲ τὸν ἑαυτό μου καὶ βεβαία γιὰ τὴν ἐντύπωσι ποὺ θὰ τοὔκανα... Θεέ μου, ὅμως, τί ἀπογοήτευσις ποὺ μὲ περίμενε! Μόλις μὲ εἶδε ὁ Νίκ, ὄχι μόνον δὲν ἔδειξε κανένα θαυμασμό, ἀλλὰ καὶ ἔβαλε τὰ γέλια:

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μοῦ εἶπε, βγάλε αὐτὰ τὰ καρναβαλίστικα ποὺ φόρεσες. Δὲν σὲ ἀναγνωρίζω!

Ἂν μὲ ρωτήσετε τώρα γιὰ τὸ κάπνισμα καὶ τὸ ποτό, θὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν καπνίζω ποτὲ καὶ πολὺ σπανίως μοῦ συμβαίνει νὰ πιῶ κανένα ποτῆρι λικέρ, ὄχι γιατὶ ἀποδοκιμάζω αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀλλὰ γιατὶ δὲν μοῦ δίνουν καμμιὰ εὐχαρίστησι. Συνιστῶ καὶ σὲ σᾶς νὰ κάνετε τὸ ἴδιο...

Προκειμένου τώρα γιὰ τὸν ἔρωτα, μὴν ξεχνᾶτε ποτὲ ὅτι ἡ στάσις τῆς γυναικὸς κανονίζει σχεδὸν πάντοτε τὴν στάσι τοῦ ἀντρὸς ποὺ τὴν συνοδεύει... Καὶ γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω αὐτὸ θὰ σᾶς πῶ ὅτι πολλὲς φορὲς μοῦ ἔτυχε ν' ἀκούσω τὰ πιὸ ἀντιφατικὰ πράγματα γιὰ τὸν ἴδιον ἄντρα! Μιὰ κοπέλλα, ἔξαφνα, μοῦ παραπονιότανε κάποτε γιὰ ἕναν νέο ὅτι ἦταν παραπολὺ τολμηρός, ἐνῶ μιὰ ἄλλη εὕρισκε, ἀντιθέτως, ὅτι ὁ ἴδιος νέος ἦταν πολὺ δειλός...

Τώρα, στὶς συμβουλὲς αὐτές, στὶς ὁποῖες, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, δὲν θὰ τὶς ἀκολουθήσετε, θὰ προσθέσω μιὰ ἀκόμη, ποὺ θἄχη τὴν ἴδια, ἀσφαλῶς, τύχη...

Μὴν ἀφήσετε νὰ σᾶς φιλήσουν οὔτε μιὰ φορά, γιατὶ τὸ πρῶτο αὐτὸ φιλὶ ἀκολουθεῖται πάντοτε καὶ ἀπὸ πολλὰ ἄλλα, καὶ ἕνας ἄντρας ποὺ τοῦ ἐδώσατε μιὰ φορὰ τὴν ἄδεια νὰ σᾶς φιλήση, φαντάζεται εὐχαρίστως ὅτι ἀπέκτησε δικαιώματα ἐπάνω σας, τὰ ὁποῖα ἔχει κάθε διάθεσι νὰ ἐκμεταλλευθῆ. Ὄχι πὼς δίδω ἐξαιρετικὴ σημασία στὸ φίλημα, οὔτε φαντάζομαι ὅτι αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἔχη... δραματικὲς συνέπειες...

Ὅλα αὐτὰ σᾶς τὰ λέω ἐξ ἰδίας πείρας καὶ ὅσα πράγματα σᾶς συμβουλεύω ν' ἀποφεύγετε, σᾶς τὰ συμβουλεύω γιατὶ ξέρω πὼς δὲν ἀρέσουν στοὺς ἄντρες. Τὸ ξέρω αὐτὸ γιατὶ σ' ὅλα σχεδὸν τὰ γράμματα ποὺ λαβαίνω ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς μου, βλέπω πὼς μὲ παρακαλοῦν νὰ μὴν ἐμφανίζωμαι στὶς ταινίες πολὺ ἐλαφρὰ ντυμένη, μὲ ἱκετεύουν νὰ μὴν καπνίζω καὶ νὰ μὴν παίζω ἐπικίνδυνους ρόλους. Οἱ ἄντρες αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξιδανικεύουν τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦν...

Ἐπίσης, μὴ δίδετε ὑπερβολικὴ σημασία στὴν τουαλέττα καὶ μὴν λυπεῖσθε ποὺ ἡ φοῦστες σας εἶνε πολὺ ἁπλές. Οἱ ἄντρες δὲν ἀγαποῦν νὰ εἶνε ἡ φίλη των παραπολὺ κομψὰ ντυμένη καὶ νὰ ἑλκύη τὴ γενικὴ προσοχή. Πάντοτε σχεδὸν προτιμοῦν μὲ μιὰ ἁπλῆ φοῦστα σπόρ, μὲ τὴν ὁποία θὰ μποροῦν νὰ τρέξουν, νὰ κολυμπήσουν, νὰ κουβεντιάσουν ἐλεύθερα.

Καὶ τώρα μιὰ τελευταία συμβουλή: Πολλὲς κοπέλλες μὲ ρωτοῦν ἂν εἶνε προτιμώτερο ν' ἀκολουθήσουν ἕνα ἐπάγγελμα ἢ νὰ παντρευτοῦνε. Τοὺς ἀπαντῶ λοιπὸν ἀδίστακτα: Παντρευθῆτε!... Παρ' ὅσα καὶ ἂν λέγουν, μόνο στὸ γάμο βρίσκει μιὰ γυναῖκα τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία της...»

ΣΟΥΖΥ ΚΑΡΟΛ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΚΙΝΕΖΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

ΤΣΟΥ-ΣΙ, Η ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Μηχανορραφίες, δολοπλοκίες καὶ συνωμοσίες στὴν Κινεζικὴ Αὐλή. Ἡ φρικτὴ πάλη τῆς Τσοῦ-Σι μὲ τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ αὐτοκράτορος. «Νὰ αὐτοκτονήσης, ἂν ὁ Βούδδας σοῦ ἔδωσε παιδί!» Κβάγκ-Σοῦ, ὁ αὐτοκράτωρ ποὺ διέφθειραν οἱ εὐνοῦχοι. Τὸ «Μαργαριτάρι τῆς Καντῶνος» ποὺ τὸ ρίχνουν σ' ἕνα πηγάδι. Ὁ περίφημος πόλεμος τῶν «Μπόξερς». Πῶς ἡ Τσοῦ-Σι καὶ ὁ ἀρχιευνοῦχος ἐδηλητηρίασαν τὸν τελευταῖον αὐτοκράτορα τῶν Κινέζων κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β΄.

Διηγηθήκαμε στὸ προηγούμενο φύλλο τὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας τῆς Κινέζας Τσοῦ-Σί, τὴν ὁποία οἱ ἱστορικοὶ ὀνομάζουν «Σεμίραμι τῆς Κίνας». Σήμερα θὰ συνεχίσουμε τὴν ἐξιστόρησι τῶν ὀργίων καὶ τῶν φρικτῶν ἐγκλημάτων τῆς ἀπαισίας αὐτῆς γυναίκας, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα συνδέεται μὲ τὴν κατάρρευσι τῆς ἀπέραντης Κινεζικῆς αὐτοκρατορίας.

Βρισκόμαστε στὰ 1861. Ὁ γυιὸς τὸν ὁποῖον ἡ Τσοῦ-Σὶ εἶχε χαρίσει στὸν αὐτοκράτορα Σιὲν-Φέγκ, ἦταν πειὰ τριῶν χρονῶν. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὅμως σπουδαῖα γεγονότα εἶχαν διαδραματισθῆ στὴν Κίνα. Τὰ Ἀγγλικὰ καὶ τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα εἶχαν καταλάβει ὁλόκληρο τὸ νότιο μέρος τοῦ Οὐρανίου Κράτους καὶ τὴν πρωτεύουσά του ἀκόμα, τὸ Πεκῖνο. Ἡ Αὐλή, μαζὺ μὲ τὸν αὐτοκράτορα, ἔχει καταφύγει στὸ Τζεχόλ, σὲ ἕνα χειμερινὸ ἀνάκτορο,

Ὁ Σιὲν-Φέγκ, ποὺ εἶχε καταβληθῆ πολὺ ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπέτειες, ἦταν ἑτοιμοθάνατος. Ὁ ἐπικείμενος ὅμως θάνατος εἶχε δημιουργήσει ἕνα μεγάλο ζήτημα, πρὸ πάντων γιὰ τὴν Τσοῦ-Σί, μὲ τὶς ἀκόρεστες φιλοδοξίες της. Σύμφωνα μὲ τὶς Κινεζικὲς παραδόσεις, ὁ αὐτοκράτωρ ἔπρεπε νὰ ὁρίση μονάχος τὸ διάδοχό του. Καὶ ἔτσι, γύρω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τοῦ ἑτοιμοθάνατου Σιὲν-Φέγκ, ἄρχισε μιὰ ἀγρία καὶ σκοτεινὴ πάλη. Ὁ αὐτοκράτωρ, ποὺ εἶχε ἀδύνατο χαρακτῆρα, ἔμενε ἀναποφάσιστος ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴ τοῦ διαδόχου του. Οἱ δυὸ ἀδελφοί του, ποὺ ἦσαν φανατικοὶ ἐχθροὶ τῆς Τσοῦ-Σί, προσπαθοῦσαν νὰ τὸν πείσουν νὰ ὁρίση αὐτοὺς ἀντιβασιλεῖς. Μὰ ἔκαναν τὴν ἀνοησία νὰ ἀποκλείσουν ἔτσι τὴν Τσοῦ-Ἄν, τὴν στεῖρα αὐτοκράτειρα, καὶ ἡ σατανικὴ Τσοῦ-Σὶ ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας. γιὰ νὰ γοητευθῆ μὲ τὴν παληά τη ἀντίζηλο. Κατώρθωσε ἔτσι νὰ πείση τὸν Σιὲν-Φέγκ νὰ ὁρίση διάδοχο τὸν ἀνήλικο γυιό της Τοὺγκ-Τσὶχ καὶ ἀντιβασιλεῖς αὐτὴν καὶ τὴν αὐτοκράτειρα.

Ὁ αὐτοκράτωρ σὲ λίγο ἀπέθανε. Μὰ ἡ Τσοῦ-Σὶ εἶχε νὰ ἀντιμετωπίση κι' ἄλλες δυσκολίες ἀκόμα. Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ τοῦ Σιὲν-Φέγκ, ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατό του, ὀργάνωσαν μιὰ συνωμοσία, μὲ σκοπὸ νὰ δολοφονήσουν τὴν Τσοῦ-Σὶ καὶ τὸ παιδί της. Μὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς συνωμότας κατάγγειλε τὰ σχέδιά τους στὴν Τσοῦ-Σί. Τότε ἡ σατανικὴ αὐτὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε ὅλους τοὺς εὐνούχους μὲ τὸ μέρος της, κατώρθωσε νὰ συλλάβη τοὺς συνωμότας. Ὅλοι, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ πεθαμένου αὐτοκράτορος καταδικάστηκαν εἰς θάνατον καὶ ἡ ποινή τους ἐξετελέσθη. Ἔτσι, αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας ἔγινε πειὰ ὁ Τοὺγκ-Τσίχ, μὰ πραγματικὸς κυρίαρχος τοῦ Οὐρανίου Κράτους ἦταν ἡ βασιλομήτωρ.

Ἡ Τσοῦ-Σὶ κυβέρνησε μόνη της ἔτσι δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια τὴν ἀπέραντη αὐτοκρατορία, ὥς ὅτου ὁ γυιός της ἔγινε ἐνήλικος καὶ παντρεύτηκε. Μὰ καὶ τότε ἀκόμα ἡ παντοδυναμία της δὲν ἔπαυσε, γιατὶ ἀσκοῦσε μεγάλη ἐπιρροὴ ἐπάνω του. Δυὸ χρόνια ἀργότερα ὁ Τοὺγκ-Τσὶχ ἀπέθανε ξαφνικά, ἀφίνοντας χήρα τὴ γυναῖκα του.

* * *

Ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ της δημιούργησε καινούργιες ἔννοιες γιὰ τὴν Τσοῦ-Σί, ἡ ὁποία ὑποψιαζόταν ὅτι ἡ χήρα ποὺ ἄφησε ἦταν ἔγκυος. Ἂν ὅμως αὐτὸ ἦταν σωστό, τότε τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννιόταν, θὰ γινόταν νόμιμος αὐτοκράτωρ. Καὶ ἡ Τσοῦ-Σὶ σκέφτηκε ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη!

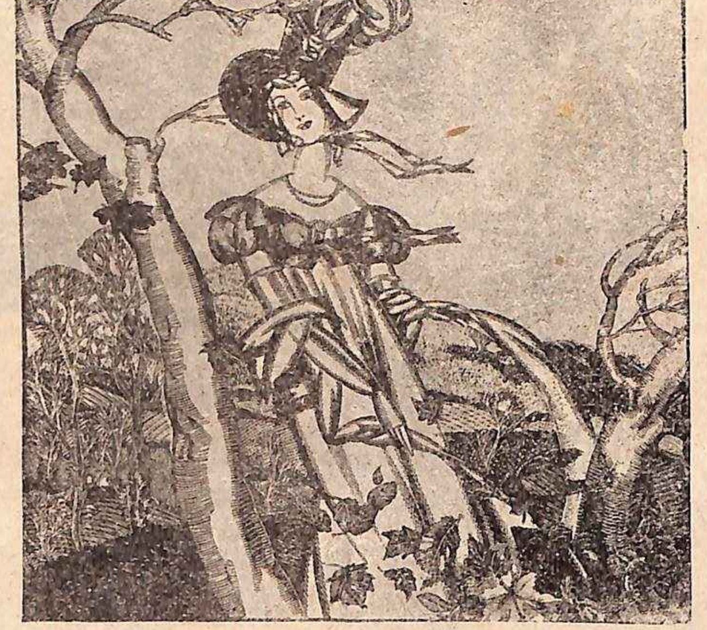

Κάλεσε λοιπὸν τὴ χήρα νύφη της καὶ τῆς εἶπε:

—Μπορεῖ ὁ Βούδδας νὰ θέλησε νὰ τοῦ χαρίση κανένα παιδί, ποὺ νὰ τόχης ἀκόμα μέσα στὰ σπλάγχνα σου, τῆς εἶπε. Μά, ἂν πράγματι συμβαίνη αὐτό, πάρε αὐτὸ τὸ φιαλίδιο. Σοῦ εἶνε προτιμώτερο νὰ πεθάνης μαζύ του προτοῦ γεννηθῆ!

Ἡ ἄμοιρη αὐτοκράτειρα κατάλαβε τότε. Ἦταν πολὺ νέα ἀκόμα κι' ἀγαποῦσε τὴ ζωὴ περισσότερο ἀπὸ τὰ ἀξιώματα. Ἔπειτα, δὲν εἶχε φίλους μέσα στὴν Αὐλὴ γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσουν ἐνάντια στὴν ἔχθρα τῆς πεθερᾶς της. Ἀποκρίθηκε λοιπὸν πὼς δὲν ἦταν ἔγκυος καὶ πράγματι δὲν ἔφερε στὸν κόσμο κανένα παιδί. Πολλοὶ ὅμως εἶπαν τότε ὅτι πέταξε τὸ νεογέννητό της στὰ σκυλιὰ ποὺ τὸ κατεσπάραξαν!

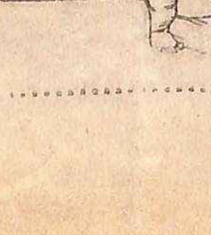

Ἔτσι ἡ Τσοῦ-Σὶ ἔμεινε καὶ πάλι κυρίαρχος. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Εὐρωπαϊκὲς Δυνάμεις ἔκαναν μιὰ συνθηκολόγησι μαζύ της, κατέλαβαν τὶς παραλιακὲς πόλεις τῆς Κίνας, ποὺ εἶχαν ἐμπορικὴ σημασία καὶ ἄφησαν τὰ μεσόγεια στὸν Κινεζικὸ θρόνο. Τότε ἡ Τσοῦ-Σὶ κατώρθωσε ν' ἀναγορεύση βασιλέα τὸ γυιὸ τῆς ἀδελφῆς της καὶ ἑνὸς ἀνεψιοῦ τοῦ παληοῦ αὐτοκράτορος Σιὲν-Φέγκ. Ὁ καινούργιος αὐτοκράτωρ, ποὺ ἦταν ὅλως τεσσάρων χρονῶν καὶ λεγόταν Κβάγκ-Σοῦ, ἦταν ἕνα ἀσθενικὸ καὶ ἀναιμικὸ ὀντάριο, τὸ ὁποῖο ἀκριβῶς γι' αὐτὸ εἶχε προτιμήσει ἡ σατανικὴ ἀντιβασίλισσα.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Τσοῦ-Σὶ φρόντισε νὰ παραδώση τὸν ἀνήλικο αὐτοκράτορα στὰ χέρια τῶν εὐνούχων της, οἱ ὁποῖοι τὸν διέφθειραν καὶ τὸν χάλασαν τόσο πολύ, ὥστε, ὅταν ἔφτασε στὰ δέκα ἑφτά του χρόνια, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς θέλησι καὶ μὲ τὸν πιὸ ἀδύνατο χαρακτῆρα. Μὰ ἡ Τσοῦ-Σὶ δὲν εἶχε ὑπολογίσει καλά. Ὁ Κβάγκ-Σοῦ ἔπεσε σιγὰ-σιγὰ στὴν ἐπιρροὴ μιᾶς μερίδας τῆς Αὐλῆς, ἡ ὁποία μισοῦσε τὴν αὐταρχικὴ ἀντιβασίλισσα καὶ ἤθελε νὰ εἰσαγάγη μεταρρυθμίσεις καὶ νὰ συγχρονίση τὸ Οὐράνιο Κράτος. Γιατί, στὸ μεταξύ, ὁ Κινεζικὸς λαὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀγανακτῆ ἀληθινὰ καὶ νὰ ζητῆ συνταγματικὲς ἐλευθερίες.

Τὰ πράγματα μάλιστα εἶχαν προχωρήσει τόσο γρήγορα, ὥστε, γιὰ μιὰ στιγμή, φάνηκε πὼς τὸ ἄστρο τῆς «Σεμιράμιδος τῆς Κίνας» κόντευε νὰ δύση. Πρῶτα-πρῶτα, ὁ νεαρὸς Κβάγκ-Σοῦ παντρεύτηκε, χωρὶς τὴ θέλησί της, τὴν κόρη τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Καντῶνος, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἦταν «Μαργαριτάρι τῆς Καντῶνος». Καὶ δεύτερο ἔμπλεξε ὁλότελα στὶς μηχανορραφίες τῶν ἐχθρῶν τῆς Τσοῦ-Σί.

Αὐτὴ δὲν φαινότανε ν' ἀνησυχῆ καθόλου, ἀποτραβήχτηκε μάλιστα σὲ ἕνα δικό της ἀνάκτορο. Εἶχε ὅμως τοὺς εὐνούχους της καὶ ἦταν βεβαία ὅτι ἡ νίκη στὸ τέλος θὰ ἦταν μαζύ της. Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν μιὰ μέρα ἕνας ἀπὸ τοὺς Κινέζους εὐγενεῖς καὶ αὐλικοὺς πῆγε νὰ τὴ βρῆ καὶ τῆς κατήγγειλε ὅτι μιὰ συνωμοσία εἶχε ὀργανωθῆ ἐναντίον της, μὲ σκοπὸ νὰ τὴ δολοφονήση καὶ ὅτι ὁ νεαρὸς αὐτοκράτωρ συμμετεῖχε στὴ συνωμοσία αὐτή!

Ἡ Τσοῦ-Σὶ φαίνεται πὼς δὲν περίμενε ποτὲ καλύτερο. Ἔτρεξε ἀμέσως καὶ βρῆκε τὸν Κβάγκ-Σοῦ.

—Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ δολοφονήσης; τοῦ φώναξε ἀπότομα.

Ὁ Κβάγκ-Σοῦ κυριεύτηκε ἀπὸ ἀγωνία, ὅταν τὴν εἶδε καὶ ἄκουσε τὰ λόγια της αὐτά. Δὲν βρῆκε τὸ θάρρος νὰ πῆ ψέμματα καὶ νὰ ἀρνηθῆ. Καὶ τότε ἡ τρομερὴ ἀντιβασίλισσα τοῦ ἐπέβαλε τοὺς ὅρους της: Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς συνωμοσίας θὰ θανατωνόντουσαν καὶ ὁ ἴδιος θὰ παραιτιόταν ἀπὸ τὸ θρόνο καὶ θ' ἀποτραβιόταν σὲ ἕνα ἐρημικὸ παλάτι, ὅπου θὰ τὸν φύλαγαν οἱ εὐνοῦχοι της!

Ὅλα αὐτὰ ὁ ἀδύνατος Κβάγκ-Σοῦ τὰ δέχτηκε καὶ ἔγιναν. Ἡ Τσοῦ-Σὶ τὸν χώρισε ἀκόμα κι' ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, τὸ «Μαργαριτάρι τῆς Καντῶνος», ὅπως τὴν ἔλεγαν. Ἡ ἄμοιρη ἐκείνη αὐτοκράτειρα, ποὺ ἀγαποῦσε εἰλικρινὰ τὸν ἄντρα της μ' ὅλο τὸν ἀδύνατο χαρακτῆρα του, ἀπομονώθηκε σ' ἕνα ἄλλο ἐρημικὸ ἀνάκτορο. Ἐκεῖ τὴν φύλαγαν οἱ εὐνοῦχοι, καί, κατὰ διαταγὴ τῆς Τσοῦ-Σί, τὴν ἐμπόδισαν νὰ κάνη κάθε τι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ διατηρήση τὴν ὠμορφιά της, ὡς καὶ νὰ πλένεται ἀκόμα!

Στὸ τέλος ὅμως κι' αὐτὸ ἀκόμα φάνηκε λίγο στὴν Τσοῦ-Σὶ καὶ διέταξε νὰ τὴ ρίξουν σὲ ἕνα πηγάδι!

* * *

Ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα ἀρχίζουν καινούργιες μηχανορραφίες καὶ δολοπλοκίες τῆς «Σεμιράμιδος τῆς Κίνας».

Στὴν ἀρχή, ἀνάγκασε τὸν Κβάγκ-Σοῦ ν' ἀναγνωρίση γιὰ διάδοχό του ἕνα μωρὸ παιδὶ πάλι, τὸ γυιὸ ἑνὸς πρίγκηπος ἀπὸ τὴν αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια, ποὺ λεγόταν Ταοκό. Ἐξαφνα ὅμως, ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ χρόνια, μιὰ ἀναπάντεχη μπόρα ξέσπασε, ἡ περίφημη ἐπανάστασις τῶν «Μπόξερς», ὅπως τὴν ὀνομάζει ἡ ἱστορία, καὶ ποὺ αἱματοκύλισε τὴν Κίνα.

Ἡ ἐπανάστασις αὐτὴ πνίγηκε στὸ αἷμα, μὰ ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀρχίσουν ἡ Εὐρωπαϊκὲς Δυνάμεις ν' ἀνακατεύωνται ἐνεργῶς στὰ ἐσωτερικὰ τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ποὺ εἶχε ἐξασθενίσει τρομερὰ καὶ ποὺ δὲν ἦταν πειὰ παρὰ ἡ σκιὰ τοῦ ἴδιου ἑαυτοῦ της. Καὶ τὸ πρῶτο ποὺ ζήτησαν, ἦταν ν' ἀποκατασταθῆ στὸ θρόνο ὁ Κβάγκ-Σοῦ, γιὰ νὰ ἔχη ἡ Κίνα ἕναν πραγματικὸν αὐτοκράτορα καὶ ὄχι ἕνα μωρό.

Ἡ Τσοῦ-Σὶ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ ἀντισταθῆ στὴ θέλησι τῶν Δυνάμεων. Ἔτσι ὁ Κβάγκ-Σοῦ ξανάγινε αὐτοκράτωρ καὶ ὁ μικρὸς Ταοκὸ ἔμεινε μονάχα διάδοχος. Μὰ μιὰ σκέψις καρφώθηκε στὸ μυαλό της: Ὁ Κβάγκ-Σοῦ ἔπρεπε νὰ πεθάνη!...

Καὶ ἡ τρομερὴ ἀντιβασίλισσα, γρηὰ πειά, μὲ τὸ ἕνα πόδι στὸν τάφο, δὲν ἄργησε νὰ πραγματοποιήση αὐτὸ τὸ τελευταῖο της ἔγκλημα. Ὁ Κβάγκ Σοῦ εἶχε πέσει ἄρρωστος. Δίπλα στὸ κρεββάτι του στεκόταν ἡ Τσοῦ-Σί. Ὁ ἀρχιευνοῦχος τῶν ἀνακτόρων, ὁ ἀπαίσιος Λὶ-Λιὲν-Γίγκ, γιὰ τὸν ὁποῖο μιλήσαμε πλατειὰ στὸ προηγούμενο φύλλο μας, μπῆκε κάποτε μέσα στὴν αὐτοκρατορικὴ κρεββατοκάμαρα, κρατῶντας στὸ χέρι ἕνα φιαλίδιο. Πῆρε ἕνα ποτῆρι νερὸ καὶ ἄδειασε μέσα μερικὲς σταγόνες ἀπὸ τὸ ὑγρὸ ποὺ περιεῖχε τὸ φιαλίδιο αὐτό.

Ὁ Κβάγκ-Σοῦ παρακολουθοῦσε ἀπ' τὸ κρεββάτι του μὲ ἀγωνία ὅλες αὐτὲς τὶς μακάβριες προετοιμασίες. Καταλάβαινε τί σημασία εἶχαν, μὰ δὲν αἰσθανόταν τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῆ. Ὁ ἀρχιευνοῦχος τοῦ ἅπλωσε τὸ ποτῆρι. Ὁ μελλοθάνατος αὐτοκράτωρ ἔκλεισε τὰ μάτια μὲ φρίκη...

—Πιές! τοῦ εἶπε τότε ἡ Τσοῦ-Σὶ μὲ στριγγὴ φωνή.

—Πιές! ἐπανέλαβε ὁ ἀρχιευνοῦχος.

Καὶ ὁ Κβάγκ-Σοῦ πῆρε τὸ ποτῆρι μὲ τρεμάμενα χέρια καὶ ἄδειασε τὸ δηλητήριο ποὺ περιεῖχε.

Ξανάπεσε ἔπειτα στὸ κρεββάτι του καὶ ξεψύχησε ἀργά, ἐνῶ ἡ ἀντιβασίλισσα καὶ ὁ ἀρχιευνοῦχος παρακολουθοῦσαν μὲ σατανικὴ ἔκφρασι τὴ θανάσιμη ἀγωνία του!...

Ὁ μικρὸς Ταοκὸ ξανάγινε ἔτσι αὐτοκράτωρ. Δυὸ χρόνια ἀργότερα πέθανε ἡ Τσοῦ-Σί, ἡ σατανικὴ ἀντιβασίλισσα, ἡ «Σεμίραμις τῆς Κίνας». Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο ἀκόμη ἡ αὐτοκρατορία στὴν Κίνα εἶχε καταρρεύσει. Σήμερα ὑπάρχει μονάχα μιὰ ἀναρχούμενη καὶ ἀκυβέρνητη Κίνα, ὅπου οἱ στρατηγοὶ πολεμοῦν καὶ σκοτώνονται μεταξύ τους, θαρρεῖς καὶ τὸ πονηρὸ πνεῦμα τῆς Τσοῦ-Σὶ κατατρέχει ἀκόμη τὴν ἄμοιρη ἐκείνη χώρα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Τί ὠφελεῖ νὰ εἶσαι πνευματώδης, ὅταν οἱ γύρω σου εἶνε ἀνόητοι: Ἂς φωνάζη ὅσο θέλει ὁ πετεινὸς μπροστὰ στὶς χῆνες... Αὐτὲς δὲν προσέχουν στὴ φωνή του.

—Ἐκεῖνο ποὺ καθιστᾶ τὴν ὁμιλία πιὸ ζωηρὴ εἶνε ἡ ἀντιλογία. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ συνομιλίες τῶν ἀνακτόρων εἶνε τόσο μονότονες καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

ΔΙΚΕΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΖΩΩΝ

Οἱ ἐπιδρομεῖς ποντικοὶ ποὺ κατακλύζουν τὰ πάντα. Ὅπου οἱ ἀφορισμοὶ δὲν κάνουν τίποτε. Οἱ κάτοικοι καταφεύγουν στὰ δικαστήρια. Ἡ δίκη τῶν ποντικῶν. Ὁ δικηγόρος τῆς ὑπερασπίσεως. Ἡ κάμπιες καὶ ἡ δίκη τους. Ὁ ἀπαγχονισμὸς ἑνὸς χοίρου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μιὰ ἀπὸ τὶς περιεργότερες σελίδες τῆς ἱστορίας τοῦ μεσαίωνος ἀποτελοῦν ἀσφαλῶς καὶ ἡ διάφορες δίκες ἐναντίον ζώων ποὺ ἔγιναν κατὰ τὴ σκοτεινὴ ἐκείνη ἐποχὴ καὶ ἡ ὁποῖες ἐστηρίζοντο σὲ διάφορες κατηγορίες, κωμικὲς κατὰ τὸ πλεῖστον. Ἀπὸ τὶς δίκες αὐτὲς χαρακτηριστικώτερη εἶνε ἡ ἀκόλουθη, τὴν ὁποία μᾶς διηγεῖται ἕνας σύγχρονος ἱστορικός.

Σὲ κάποια Γαλλικὴ ἐπαρχία, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1522 μέχρι 1530 εἶχαν ἐνσκήψει τόσα πολλὰ ποντίκια, ὥστε ἀπειλοῦσαν τοὺς ἀγροὺς μὲ γενικὴ καταστροφὴ καὶ τοὺς ἀνθρώπους μὲ φοβερὲς ἀρρώστειες.

Οἱ κάτοικοι, βλέποντας ὅτι ὅλα τὰ μέσα ποὺ εἶχαν μεταχειριστῆ γιὰ νὰ σταματήσουν τὸ κακὸ δὲν ἔκαναν τίποτε, ἀναγκάστηκαν νὰ καταφύγουν στὴν ... Ἐπισκοπή!

Πράγματι δὲ τότε ὁ ἐπίσκοπος τῆς περιοχῆς ἔβγαλε ἕνα ἀφορισμὸ ἐναντίον τῶν ποντικῶν.

Ἐπειδὴ ὅμως κι' ἡ τελευταία αὐτὴ ἐνέργεια ἔμεινε χωρὶς ἀποτέλεσμα, οἱ κάτοικοι, μὴ ξέροντας πειὰ τί νὰ κάνουν, ἀποφάσισαν νά.... δικάσουν τοὺς ἐπιδρομεῖς... Κατόπιν σχετικῆς αἰτήσεως, ὑπογεγραμμένης ἀπὸ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς περιφερείας, ὁ δημόσιος κατήγορος τῆς Ἐπισκοπῆς ἀπήγγειλε κατηγορία κατὰ τῶν ποντικῶν ἐπὶ φθορᾷ ξένης ἰδιοκτησίας καὶ διέταξε τὴν προσαγωγή τους ἐνώπιόν του!...

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ὡρισμένη προθεσμία ἔφτασε κι' οἱ κατηγορούμενοι δὲν παρουσιάστηκαν, ἄρχισε νὰ ἐξετάζη τοὺς μάρτυρας τῆς κατηγορίας. Στὸ τέλος μάλιστα διώρισε καὶ εἰδικὸ δικηγόρο τῆς ὑπερασπίσεως, κάποιον ὀνομαζόμενο Σιασσανέ.

Ὁ δικηγόρος στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ δικαιολογήση τοὺς ποντικούς, λέγοντας ὅτι, ἐπειδὴ ἦσαν σκορπισμένοι στὰ διάφορα χωριά, δὲν θὰ ἔλαβαν ἐνωρὶς γνῶσιν τοῦ ἐγγράφου τῆς κλησεύσεως καί, κατὰ συνέπειαν, δὲν θὰ πρόφτασαν νὰ παρουσιαστοῦν στὸ δικαστήριο κατὰ τὴν ὡρισμένη ἡμέρα. Ἔτσι ἐπέτυχε νὰ σταλῆ δεύτερο ἔγγραφο μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ διαβαστῆ καὶ νὰ τοιχοκολληθῆ σ' ὅλους τοὺς ναοὺς τῆς ποντικοκρατουμένης περιφερείας. Ἀλλὰ κι' ἡ δεύτερη αὐτὴ προθεσμία ἐπέρασε καὶ οἱ ποντικοί, φυσικά, δὲν παρουσιάστηκαν.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἄκαρπες ἀναβολές, ὁ δικηγόρος ἀπεφάσισε ἐπὶ τέλους ν' ἀναλάβη ἀπ' εὐθείας τὴν ὑπεράσπισι, μπαίνοντας στὴν οὐσία τῆς ὑποθέσεως. Παρουσιάστηκε λοιπὸν στὸ δικαστήριο καὶ ἐπετέθη σοβαρώτατα κατὰ τῆς γενικῆς καταδίκης τῶν ποντικῶν, ἡ ὁποία, καθὼς εἶπε, μαζὺ μὲ τοὺς ἐνόχους θὰ ἔπληττε καὶ πολλοὺς ἀθώους, καταδικάζοντας κι' ἐκείνους ποὺ λόγῳ τῆς νεαρῆς ἢ τῆς προχωρημένης ἡλικίας των ἦσαν ἀνίκανοι νὰ διαπράξουν ἀδίκημα.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου δυστυχῶς δὲν διεσώθη μέχρι τῶν ἡμερῶν μας κι' ἔτσι δὲν ξέρουμε ποιὰ ποινὴ ἐπεβλήθη στοὺς καταστροφεῖς τῶν ἀγρῶν. Τὸ μόνο ποὺ γνωρίζουμε εἶνε ὅτι ὁ δικηγόρος τῶν ποντικῶν ἀργότερα ἀνῆλθε στὰ ὑψηλὰ ἀξιώματα τῆς δικαιοσύνης καὶ διεκρίθη στὸν κλάδο του.

Κατὰ τὸν καιρὸ μάλιστα τῶν διωγμῶν τῶν διαμαρτυρομένων ἦταν πρόεδρος κάποιου δικαστηρίου κι' ἐτιμώρησε μὲ τὶς αὐστηρότερες ποινὲς τοὺς αἱρετικούς.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὶς δίκες των δὲν ἐτηροῦσε οὔτε τὶς στοιχειώδεις δικαστικὲς διατυπώσεις, κάποιος συνήγορος τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ ἔκαμε τὴν παρατήρησι ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ δείχνεται τόσο σκληρὸς ἀπέναντι τῶν ὁμοίων του, αὐτὸς ποὺ εἶχε ὑποστηρίξει στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου του ποντικούς!

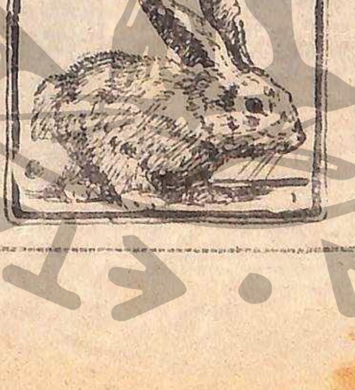

* * *

Ἀνάλογη μὲ τὴν ἀνωτέρω δίκη εἶνε καὶ μιὰ ἄλλη, τὴν ὁποία ἀξίζει μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία νὰ διηγηθοῦμε.

Κατὰ τὸ ἔτος 1585, ἐνέσκηψαν σὲ μιὰ ἄλλη Γαλλικὴ ἐπίσης ἐπαρχία, ἄφθονες κάμπιες, ἡ ὁποῖες εἶχαν κατακλύσει τοὺς τοίχους, τὰ παράθυρα, τὰς καπνοδόχους τῶν χωριῶν καὶ τῶν πόλεων.

Ὁ δικαστὴς τῆς περιφερείας, στὸν ὁποῖον οἱ κάτοικοι πῆγαν νὰ κάμουν τὰ παράπονά των διέταξε τὶς κάμπιες νὰ παρουσιαστοῦν αὐτοπροσώπως ἐνώπιόν του καὶ διώρισε μάλιστα δικηγόρο τῆς ὑπερασπίσεως.

Κατὰ τὴ δίκη προσῆλθε πλῆθος κόσμου, τὸ ὁποῖο παρακολούθησε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὴ συζήτησι. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ἡ κάμπιες κατεδικάσθησαν νὰ ἐκκενώσουν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὴν περιφέρεια. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνες δὲν ὑπήκουσαν φυσικὰ καὶ δὲν ἠμποροῦσαν ἐξ ἄλλου νὰ μεταχειρισθοῦν ἐναντίον τους βίαια μέτρα, οἱ δικασταὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ζητήσουν τὴ γνώμη δυὸ νομοδιδασκάλων καὶ δυὸ θεολόγων. Οἱ τέσσερες αὐτοὶ σοφοί, κατόπιν συσκέψεως, ἐτροποποίησαν τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου καὶ συνέστησαν στὸ λαὸ ἐξορκισμοὺς καὶ ἀναθέματα. Αὐτὸ καὶ ἔγινε, μιὰ καὶ ὁ ἐπίσκοπος ἔμεινε σύμφωνος μαζύ τους. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κάμπιες δὲν ζοῦν πολὺν καιρό, σὲ λίγο διάστημα ἐξαφανίστηκαν κι' οἱ κάτοικοι ἀπέδωσαν τὸ γεγονὸς στὴν ἐνέργεια τοῦ ἀφορισμοῦ.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλες περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ἐφηρμόσθη θανατικὴ καταδίκη ἐναντίον ζώων ποὺ γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο ἐκρίθησαν ἔνοχα. Ἔτσι, κατὰ τὸ 15ο αἰῶνα, σὲ κάποιο χωριὸ τῆς Ἰσπανίας κατόπιν διαδικασίας ἐκρέμασαν ἕνα χοῖρο, ἐπειδὴ εἶχε φονεύσει κάποιο παιδί.

ΑΠΟ ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΠΥΡΑΜΙΔΩΝ

Η ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ

Ἡ μυστηριώδεις ὑπερφυσικὲς δυνάμεις, στὶς ὁποῖες πίστευαν οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι. Τὸ ἀλλόκοτο καὶ τρομακτικὸ «Ἡμερολόγιο τῆς Μοίρας». Ἡ ἱστορία τοῦ Φαραὼ Μένοφι καὶ τοῦ γυιοῦ του, ποὺ κατεδίωκε ἡ μοῖρα. Ὁ κροκόδειλος, τὸ φεῖδι καὶ τὸ σκυλί. Οἱ ἐξωφρενισμοὶ τῆς μυστικοπαθείας. Πῶς ὁ πρίγκηπας δὲν γλύτωσε ἀπ' τὴ μοῖρα του. Ὅπου τὸν προδίδει τὸ ἀγαπημένο του σκυλὶ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α΄.

Εἶνε γνωστὸ πῶς ἡ Αἴγυπτος στὴν πιὸ μακρυνὴ ἀρχαιότητα εἶχε μεγάλο καὶ σπουδαῖο πολιτισμό. Ἡ Πυραμίδες, ἡ Σφίγξ, τὰ ἐρείπια τῶν δυὸ ἀρχαιοτάτων της πόλεων, τῆς Μέμφιδος καὶ τῶν Θηβῶν, τὸ δείχνουν πολὺ καλὰ αὐτό.

Μὰ εἶνε ἐπίσης γεγονὸς πῶς ὁλόκληρος ὁ ἀρχαῖος αὐτὸς πολιτισμὸς ἦταν θεοκρατικὸς καὶ τὸν χαρακτήριζε ἡ μεγαλείτερη μυστικοπάθεια. Ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ εἰσβαθύνη στὸν πολιτισμὸ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, δὲν μπορεῖ νὰ κάνη οὔτε ἕνα βῆμα χωρὶς νὰ συναντήση ἕνα μάγο. Ἡ μαγεία ἔπαιζε τεράστιο ρόλο στὸν πανάρχαιο αὐτὸ λαὸ καὶ κανεὶς ἄλλος λαὸς στὸν κόσμο δὲν ἦταν πιὸ προληπτικὸς ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους. Ἐπίστευαν πῶς ὡρισμένες ἡμέρες τοῦ κόσμου ἦσαν καλὲς καὶ ἔφερναν τὴν εὐτυχία καὶ ἄλλες ἀπαίσιες ποὺ ἔφερναν τὸ κακό. Στὸ Βρεττανικὸ Μουσεῖο φυλάγεται σὲ σκωληκόβρωτους παπύρους ἕνα παμπάλαιο Αἰγυπτιακὸ Ἡμερολόγιο. Εἶνε τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Μοίρας. Κάθε πρωῒ καὶ κάθε βράδυ, ὁ Αἰγύπτιος τῆς Μέμφιδος καὶ τῶν Θηβῶν προσπαθοῦσε, σκύβοντας ἐπάνω ἀπὸ τὰ περίπλοκα ἱερογλυφικά του, νὰ βρῆ τί θὰ ἔπρεπε νὰ κάνη γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ κακὸ ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε διαρκῶς στὰ βήματά του!

Θὰ ἀναφέρουμε ἐδῶ γιὰ τοὺς ἀναγνώστας μας μιὰ περικοπὴ τοῦ Ἡμερολογίου αὐτοῦ. Τὸ ἀπόσπασμα εἶνε τοῦ μηνὸς Παοφὶ καὶ αὐτὰ ποὺ γράφει εἶνε πράγματι τρομακτικά:

*«Ἡμέρα πέμπτη. — **Κακή, κακή, κακή!** Μὴ βγαίνης ἀπὸ τὸ σπίτι σου αὐτὴ τὴ μέρα, μὴν πλησιάζης σὲ γυναίκα. Εἶνε ἡ μέρα ποὺ πρέπει νὰ κάνης προσφορὲς καὶ θυσίες στὸ Θεό. Ὁ πολεμοχαρὴς ὁ Μοντοῦ κοιμᾶται σήμερα. Αὐτὸς ποὺ θὰ γεννηθῆ αὐτὴ τὴ μέρα, θὰ πεθάνη ἀπὸ ἔρωτα.*

*»Ἡμέρα ἕκτη. — **Καλή, καλή, καλή!** Μέρα εὐτυχισμένη στοὺς οὐρανούς. Οἱ Θεοὶ εἶνε ξαπλωμένοι στὸν οὐρανὸ καὶ ἀναπαύονται μὲ μακαριότητα. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ γεννηθῆ αὐτὴ τὴ μέρα, θὰ πεθάνη μέσα στὸ μεθῦσι τῆς εὐτυχίας.*

»Ἡμέρα ἑβδόμη. — Ἄσχημη, κακή, κακή! Μὴν κάνης τίποτε σήμερα, γιατὶ θὰ σοῦ βγῆ σὲ κακό. Ὅποιος γεννηθῆ αὐτὴ τὴ μέρα, θὰ πεθάνη χτυπημένος ἀπὸ πέτρα.

»Ἡμέρα ὀγδόη. — Χαρὰ τῶν Θεῶν. Οἱ ἄνθρωποι γιορτάζουν, γιατὶ ὁ κακὸς ἐχθρὸς τοῦ Ρᾶ ἔχει πέσει νικημένος. Αὐτὸς ποὺ θὰ γεννηθῆ σήμερα, θὰ πεθάνη σὲ εὐτυχισμένα γερατειά.

. . . .

»Ἡμέρα εἰκοστὴ τρίτη. — Αὐτὸς ποὺ θὰ γεννηθῆ σήμερα, θὰ πεθάνη δαγκωμένος ἀπὸ κροκόδειλο.

»Ἡμέρα εἰκοστὴ τετάρτη. — Φρικτὴ καὶ ἀπαισία μέρα. Μὴ βγαίνης ἀπ' τὸ σπίτι σου σήμερα, μὴν κάνης καμμιὰ ἐργασία. Ὁ Ρᾶ ἀναπαύεται. Αὐτὸς ποὺ θὰ γεννηθῆ σήμερα, θὰ πεθάνη ἀπὸ φεῖδι.

»Ἡμέρα εἰκοστὴ πέμπτη. — Καλή, καλή, καλή. Ὅποιος γεννηθῆ σήμερα, θὰ πεθάνη ἐκτιμώμενος ἀπὸ ὅλους...»

* * *

Σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τοῦ Ἡμερολογίου αὐτοῦ, οἱ Αἰγύπτιοι προσπαθοῦσαν νὰ φυλάγωνται ἀπὸ τὰ δυσάρεστα τῆς Μοίρας. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουν δὲ αὐτό, κατέφευγαν σὲ ἱεροτελεστίες, σὲ προσευχὲς καὶ σὲ φυλαχτά. Μὰ πολὺ σπάνια κατώρθωναν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ γραφτό της.

Αἰγυπτιακὴ Θεότης

Ὑπάρχει ἕνας πανάρχαιος Αἰγυπτιακὸς μῦθος, ποὺ μᾶς δείχνει ὅτι καὶ οἱ βασιλεῖς ἀκόμα, οἱ περίφημοι Φαραώ, ποὺ ἦσαν σχεδὸν θεοί, δὲν κατώρθωναν νὰ ξεφύγουν τὴ μοῖρα τους. Θὰ σᾶς διηγηθοῦμε ἐδῶ τὸ μῦθο αὐτό.

Ὅταν ἡ γυναῖκα τοῦ Φαραὼ Μένοφι ἔφερε στὸν κόσμο ἕναν καινούργιο πρίγκηπα, οἱ μάγοι ποὺ μποροῦσαν νὰ διαβάζουν τὸ βιβλίο τοῦ κρυφοῦ μέλλοντος, εἶπαν:

— Ὁ καινούργιος πρίγκηπας θὰ πεθάνη εἴτε ἀπὸ κροκόδειλο, εἴτε ἀπὸ φεῖδι, εἴτε ἀπὸ σκυλί. Αὐτὸ εἶνε γραμμένο στὸν ἀστερισμό του!

Ὅταν ὁ Φαραὼ ἄκουσε τὰ τρομερὰ λόγια, ἐπρόσταξε νὰ χτίσουν ἐπάνω στὸ βουνὸ ἕνα παλάτι πέτρινο, μὲ σιδερένιες πόρτες, καὶ νὰ κλείσουν ἐκεῖ μέσα τὸ μικρὸ γυιό του, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν μποροῦν νὰ μποῦν ἐκεῖ μέσα τὰ τρία αὐτὰ ὀλέθρια ζῶα.

Τὰ χρόνια πέρασαν χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτε κακό. Ὁ πρίγκηπας εἶχε γίνει πειὰ ἕνας ὡραῖος ἔφηβος. Οἱ ὑπηρέτες, ποὺ ὁ πατέρας του εἶχε στὴ διάθεσί του νὰ τὸν ὑπηρετοῦν, ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ τὸν διασκεδάζουν. Τὸν ἀνέβασαν ψηλά, στὴν ταράτσα τοῦ ἐρημικοῦ παλατιοῦ, γιὰ νὰ βλέπη ἀπ' ἐκεῖ πάνω τὸ θαυμάσιο θέαμα τοῦ κόσμου. Μὰ τίποτε δὲν κατορθώνει νὰ διασκεδάση τὸ νεαρὸ πρίγκηπα.

Ἔξαφνα, μιὰ μέρα, εἶδε ἕνα ζῶο ποὺ περνοῦσε κάτω, καὶ ποὺ τράβηξε τὴν προσοχή του.

— Τί εἶνε αὐτό; ρώτησε τὸν παιδαγωγό του.

Ὁ παιδαγωγός του στενοχωρημένος ἐκόμπιασε στὴν ἀρχή, μὰ ἐπειδὴ ὁ πρίγκηπας ἐπέμενε, ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ ἀπαντήση:

— Εἶνε ἕνα σκυλί.

— Θέλω κι' ἐγὼ νἄχω ἕνα σκυλί! εἶπε ὁ πρίγκηπας.

Αἰγυπτιακὴ Θεότης

Τότε ὁ παιδαγωγὸς τρέμοντας, πῆγε καὶ βρῆκε τὸ Φαραὼ καὶ τοῦ ἀνακοίνωσε τὴν ἐπιθυμία τοῦ γυιοῦ του. Ὁ Φαραὼ θύμωσε γιατὶ ὁ παιδαγωγὸς ἔγινε αἰτία νὰ ἰδῆ τὸ παιδί του ἕνα ἀπὸ τὰ ζῶα τῆς Μοίρας καὶ πρόσταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Γιὰ νὰ μὴ χαλάση ὅμως τὴν καρδιὰ τοῦ πρίγκηπα, πρόσταξε νὰ τοῦ δώσουν ἕνα σκυλί.

— Προσέξτε ὅμως, πρόσθεσε, νὰ εἶνε μικρό, πολὺ μικρό.

Πράγματι, ἔδωσαν στὸν πρίγκηπα ἕνα μικρὸ σκυλάκι. Ὁ γυιὸς τοῦ Φαραὼ τὸ ἀγαποῦσε πολὺ κι' ἔτσι ὁ πρίγκηπας καὶ τὸ ζῶο ἔγιναν φίλοι ἀχώριστοι.

Μὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν, καὶ πάλι ὁ πρίγκηπας δὲν ἦταν εὐχαριστημένος μὲ τὴ ζωή του. Μέσα στὶς φλέβες του ἔτρεχε αἷμα τῶν προγόνων του, ποὺ ἦσαν ὅλοι θαρραλέοι πολεμισταί, καὶ νόμισε πῶς μούχλιαζε στὴν ἀκινησία ποὺ τὸν εἶχαν καταδικάσει. Ὁ πατέρας του, γιὰ νὰ τὸν συγκρατήση, τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε τότε τὴν προφητεία τῶν μάγων. Μὰ ἡ ἐκμυστήρευσις αὐτὴ ἔφερε τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα.

— Θέλω νὰ ζήσω ἐλεύθερα, εἶπε ὁ πρίγκηπας στὸ Φαραώ. Ἀφοῦ ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς εἶμαι καταδικασμένος ἀπὸ τὴ Μοῖρα, εἶνε ἀνώφελο νὰ κρύβουμαι σὰν γυναῖκα!

— Κάνε ὅ,τι θέλεις τοῦ ἀπάντησε ὁ Φαραώ.

Τότε ὁ πρίγκηπας ἐπῆρε τὸ σκυλί του κι' ἄρχισε νὰ ταξειδεύη σὲ χῶρες ὅπου ὁ κροκόδειλος καὶ τὸ φεῖδι ἦσαν ζῶα ἄγνωστα. Ἔφτασε, τέλος, στὴν πρωτεύουσα τῆς Συρίας, ὅπου ἀφοῦ ἔκανε πολλὰ κατορθώματα, παντρεύτηκε τὴν κόρη τοῦ βασιλέως. Ἡ πρῶτες μέρες τοῦ γάμου του πέρασαν εὐτυχισμένες. Μὰ στὸ τέλος εἶπε μιὰ μέρα στὴ γυναῖκα του:

— Εἶμαι καταδικασμένος νὰ πεθάνω, εἴτε ἀπὸ κροκόδειλο, εἴτε ἀπὸ φεῖδι, εἴτε ἀπὸ σκυλί.

— Ἂν εἶνε ἔτσι, εἶπε τότε ἡ πριγκήπισσα, πὲς νὰ σκοτώσουν τὸ σκυλὶ ποὺ τρέχει ἀπὸ πίσω σου, ὅπου κι' ἂν πᾶς.

Μὰ ὁ πρίγκηπας δὲν τὸ δέχτηκε αὐτὸ μὲ κανέναν τρόπο. Τὸ εἶχε μεγαλώσει μόνος του τὸ σκυλί του καὶ τὸ ἀγαποῦσε πολύ. Ὡστόσο, ἡ πριγκήπισσα κατατρομαγμένη ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔμαθε, δὲν ἄφινε πειὰ τὸν ἀγαπημένο της νὰ βγῆ μονάχος του ἔξω.

Τέλος, μιὰ μέρα, ὁ πρίγκηπας ξαναγύρισε στὴν Αἴγυπτο. Μὰ τὴν πρώτη μέρα κιόλας ποὺ ἔφτασε σὲ μιὰ πολιτεία τῆς πατρίδος του, ἕνας κροκόδειλος βγῆκε ἔξαφνα μπροστά του. Οἱ ἄνθρωποί του ὅμως ἔτρεξαν καὶ ἔπιασαν τὸν κροκόδειλο καὶ τὸν ἔκλεισαν μέσα σ' ἕναν ἔρημο πύργο, ποὺ τὸν φύλαγε ἕνας γίγαντας.

Δὲν πέρασαν ὅμως πολλὲς μέρες καὶ ἕνα φεῖδι μπῆκε ἔξαφνα στὸ δωμάτιο τοῦ πρίγκηπα. Μὰ οἱ ἄνθρωποί του ἔτρεξαν καὶ τὸ σκότωσαν κι' αὐτό.

Χαρούμενος τότε πειὰ ὁ πρίγκηπας, μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα του, τὸ σκυλί του καὶ τὴ συνοδεία του, ἔφυγε ἀπὸ τὴν πολιτεία αὐτὴ καὶ ἔφτασε στὶς ὄχθες τοῦ Νείλου. Ἐκεῖ ἡ συνοδεία στάθηκε γιὰ νὰ ξεκουραστῆ, καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ πρίγκηπας ἔμεινε μόνος. Ἔξαφνα τότε εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπροστά του ὁ κροκόδειλος, ποὺ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸν πύργο, ὅπου τὸν εἶχαν κλείσει. Ὁ ἄμοιρος πρίγκηπας αἰσθάνθηκε τὴν κραυγή του νὰ πνίγεται στὸ λαιμό του ἀπὸ τὸ φόβο καὶ ἔτσι δὲν μπόρεσε νὰ ζητήση βοήθεια. Τότε ὁ κροκόδειλος, ἀνοίγοντας τὸ τρομερό του στόμα, προχώρησε κατεπάνω του. Μὰ τὸ σκυλί του εἶχε παρακολουθήσει ὅλη τὴ σκηνή. Τρέχει στὴν πριγκήπισσα καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸ φόρεμα της. Ἔτσι ἐκείνη ἔφτασε στὴν κατάλληλη στιγμὴ μαζὺ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πρίγκηπα, οἱ ὁποῖοι ἀποτελείωσαν μὲ τὰ τσεκούρια τους τὸ φοβερὸ ζῶο τῆς Μοίρας.

Ἥσυχος τότε ὁ πρίγκηπας ἐξακολούθησε τὸ ταξεῖδι του. Μὰ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἕνας βασιλεὺς τῶν ἀγρίων τῆς Νιγηρίας εἶχε κηρύξει τὸν πόλεμο στὸ Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου. Στὸ δρόμο, ἡ συνοδεία τοῦ πρίγκηπα ἔπεσε ἐπάνω στὸ στράτευμα τῶν ἐχθρῶν, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ τὴν καταδιώκουν. Ὁ πρίγκηπας κρύφτηκε τότε μὲ τοὺς ἀνθρώπους του σὲ μιὰ σπηλιὰ καὶ οἱ ἄγριοι πέρασαν χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθοῦν. Μὰ δὲν πρόφτασαν νὰ ξεμακρύνουν καὶ τὸ ἀγαπημένο σκυλὶ τοῦ πρίγκηπα, τρελλὸ ἀπὸ χαρά, ἄρχισε νὰ γαυγίζη. Οἱ ἐχθροὶ ἄκουσαν τότε τὸ γαύγισμά του, ξαναγύρισαν καὶ τοὺς σκότωσαν ὅλους, καὶ τὸν πρίγκηπα καὶ τὴν πριγκήπισσα μαζύ!

Στὸ ἄλλο φύλλο θὰ διηγηθοῦμε καὶ ἄλλους πολὺ πιὸ ἐνδιαφέροντας μύθους, δεισιδαιμονίες καὶ προλήψεις τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΟΘΟΣ

Ὦ, πότε θἄρθης, Ἄνοιξι, κι' ἐσύ,
(καλέ μου Ἀπρίλη,
ν' ἀνοίξης σὲ ἀηδονολαλιὲς τῶν κο-
(ρασιῶν τὰ χείλη,
ἡ χάρη σου τὴν πρώτη μας χαρὰ νὰ
(ξαναφέρη
σὰν πιοῦμε τῆς αὐγούλας σου πολύ-
(δροσο τ' ἀγέρι.

Σὰν φυλλουριάσουν τὰ δεντρὰ κι' οἱ
(ροδανθοὶ μυρίσουν,
θέλω νὰ ἰδῶ τοὺς κάμπους μας λου-
(σμένους μέσ' στὴ δρόσο,
στὴν χρυσοβρυσοῦλα τῆς πλαγιᾶς ποὺ
(ἐλαχταροῦσα τόσο
τὰ χείλη μου τῶν πόθων μου σκοποὺς
(νὰ κελαηδήσουν.

Πότε θὰ πάρης, Ἄνοιξι, νἄρθῶ κι'
(ἐγὼ νὰ τρέξω
σὲ δάση καὶ σὲ ρεμματιὲς ἀγάπη ν
(ζητήσω,
νὰ κόψω μοσχολούλουδα στεφάνια ν
(ἀνθοπλέξω,
τὰ ὁλόχρυσα μαλλάκια της νὰ τὰ νυ
(φοστολίσω!

Ν. ΧΑΝΤΖΑΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΣΣΙΛΑ

Ὅπου ὁ Κλεομένης γοητεύεται ἀπὸ τὰ ποιήματα τῆς Τελεσσίλας. Ἕνας φλογερὸς ἔρως. Ὁ πόλεμος Σπάρτης καὶ Ἄργους. Ἡ νίκη τῶν Σπαρτιατῶν. Ὁ νικητὴς βασιλεὺς καὶ ἡ νικημένη βασίλισσα. Ἡ ἐπιστροφὴ στὴ Σπάρτη. Ἡ καθαίρεσις τοῦ Κλεομένους. Ἡ αὐτοκτονία τῆς Τελεσσίλας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Βασίλισσα τοῦ Ἄργους ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἦταν ἡ Τελέσσιλα, ἡ ὡραία ποιήτρια, τῆς ὁποίας οἱ στίχοι εἶχαν κάνει τὸ ὄνομά της περίφημο σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ἡ φήμη της εἶχε φτάσει καὶ στ' αὐτιὰ τοῦ ἀνδρείου βασιλέως τῆς Σπάρτης Κλεομένους, ὁ ὁποῖος ἐγοητεύθηκε ἀπὸ τὴ χάρι τῶν ποιημάτων της καὶ κάθε μέρα ἔβαζε ἕναν πεπαιδευμένο δοῦλο του νὰ τοῦ ἀπαγγέλλη μερικὲς στροφές της.

Κι' ἔτσι ὁ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν ἀγάπησε τὴν ποίησι ποὺ τὴν ἀποστρεφόταν ὡς τότε καὶ μαζὺ μ' αὐτὴ καὶ τὴν Ἀργεία ποιήτρια ποὺ δὲν τὴν ἐγνώριζε κἄν. Τὴν πρώτη ὅμως αὐτὴ εὐχαρίστησι δὲν ἄργησε νὰ τὴ διαδεχτῆ ὁ πόνος καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ ἔρωτος. Ὁ ἰσχυρὸς μονάρχης αἰσθάνθηκε ἄξαφνα νὰ κυριεύεται ἀπὸ ἕνα πάθος ἀκατανίκητο, ποὺ δὲν μποροῦσε μὲ κανέναν τρόπο νὰ τὸ δαμάση. Ἀγαποῦσε τὴν Τελέσσιλα κι' ὑπόφερε ὅσο ποτὲ στὴ ζωή του. Σὲ τίποτε δὲν εὕρισκε ἡσυχία καὶ ἡ μόνη του παρηγοριὰ ἦταν νὰ συλλογίζεται ἐπὶ ὁλόκληρες νύχτες τὴ μακρυνὴ βασίλισσα.

Πολλὲς φορὲς οἱ εἵλωτες ποὺ τοῦ χρησίμευαν ὡς σωματοφύλακες ἄκουγαν κατὰ τὰ μεσάνυχτα νὰ βγαίνη μέσ' ἀπ' τὸ θαλαμό του μιὰ κραυγὴ σπαραχτική:

— Τελέσσιλα!... Τελέσσιλα!...

* * *

Μιὰ μέρα οἱ ἔφοροι τῆς Σπάρτης εἶχαν συγκεντρωθῆ γύρω ἀπὸ τὸ βασιλῆα τους καὶ συνεσκέπτονταν γιὰ κάποιο σοβαρὸ ζήτημα τῆς χώρας. Εἶχαν ρωτήσει τὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν ἂν τοὺς συνέφερε νὰ κηρύξουν πόλεμο κατὰ τῶν Ἀργείων κι' ἐκεῖνο ἀπάντησε στὸν ἡγεμόνα τους ὡς ἑξῆς:

— Ἂν καταλάβης τὴν πόλι τοῦ Ἄργους, γύρισε πίσω στὴν πατρίδα σου.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ ἔννοια τοῦ χρησμοῦ ἦταν κάπως σκοτεινή, ἔλεγαν καθένας τὴ γνώμη του. Οἱ περισσότεροι ἐπρότειναν τὴν κήρυξι τοῦ πολέμου, μὲ τὴν ὁποίαν ἐσυμφώνησε καὶ ὁ βασιλεύς, κι' ἔτσι ἀποφασίστηκε ἀπ' ὅλους νὰ ἐκστρατεύσουν ἐναντίον τῶν Ἀργείων.

Σὲ λίγες ἡμέρες ὁ Κλεομένης ἐπὶ κεφαλῆς ὀχτὼ χιλιάδων ἀνδρῶν πορεύετο κατὰ τοῦ Ἄργους, σπρωγμένος ἀπὸ κάποια μυστικὴ φιλοδοξία ποὺ δὲν τὴν ἐφανέρωνε οὔτε τὸν ἑαυτό του ἀκόμα.

Ὅταν ἔφτασε στὰ περίχωρα τοῦ Ἄργους, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως βγῆκαν ἔνοπλοι καὶ ἔκαναν μὲ τοὺς Σπαρτιάτας μιὰ μεγάλη μάχη, κατὰ τὴν ὁποία σκοτώθηκαν κι' αἰχμαλωτίστηκαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἀργείους. Ὅσοι γλύτωσαν ἀπ' αὐτούς, ἀποσύρθηκαν στὸ ἱερὸ ἄλσος τῆς Ἥρας, τὸ ὁποῖο βρισκόταν μπροστὰ στὴν πόλι τους καὶ στὸ ὁποῖο ὀχυρώθηκαν ὅσο μποροῦσαν καλύτερα.

Οἱ Σπαρτιᾶται τοὺς ἐπερικύκλωσαν ἐκεῖ στενώτατα καὶ ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες ἐπερίμεναν τὴν παράδοσί τους. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ τηροῦν ἀμυντικὴ στάσι, ὁ Κλεομένης, κυριευμένος ἀπὸ ἀνυπομονησία, διέταξε τοὺς ἄνδρες του νὰ κάψουν ὁλόκληρο τὸ ἄλσος μαζὺ μὲ τοὺς στρατιῶτες ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ.

Ἔτσι κι' ἔγινε πράγματι.

Ὅταν ὅμως εἶδε τὴν ἀπώλεια τόσων ἀνθρώπων, μεταμελήθηκε πικρὰ γιὰ τὴν καταστροφὴ ποὺ διέταξε σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπερισκεψίας. Γρήγορα ὅμως ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία του καὶ διέταξε γενικὴ ἔφοδο κατὰ τῆς πόλεως, ἡ ὁποία τοῦ παραδόθηκε ἀμέσως χωρὶς ἀντίστασι.

Τὸ ὄνειρο τοῦ φιλοδόξου ἡγεμόνος εἶχε πραγματοποιηθῆ. Ἡ Τελέσσιλα σύρθηκε στὴ σκηνή του θλιμμένη, ἀπελπισμένη, ἀξιολύπητη καὶ πέφτοντας γονατιστὴ μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ βασιλέως τοῦ ζήτησε ἔλεος.

Ὁ Κλεομένης, βλέποντας τὴν ἄτυχη βασίλισσα σ' αὐτὴ τὴ στάσι, τὴν ἐβεβαίωσε ὅτι δὲν εἶχε στὸ νοῦ του νὰ τὴ βλάψη καθόλου.

Ὕστερα ἄρχισε νὰ τῆς ἀπαγγέλλη μερικὰ ποιήματά της, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχαν ἀρέσει περισσότερο ἀπ' ὅλα καὶ ποὺ τὰ εἶχε μάθει ἀπέξω. Ὅσο προχωροῦσε στὴν ἀπαγγελία, τόσο πιὸ πολὺ φωτιζόταν τὸ πρόσωπό του. Στὸ τέλος ἐγονάτισε μὲ τὴ σειρά του μπρὸς στὰ πόδια τῆς ποιητρίας καὶ τῆς ὡμολόγησε τὸν ἔρωτά του.

Ἡ ὑπερήφανη ποιήτρια, μολονότι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε γοητευθῆ ἀπὸ τὴν ἀρρενωπὴ ἔκφρασι καὶ τὴ βαθειὰ ἀγάπη τοῦ κατακτητοῦ, δὲν ἤθελε ἀκόμα νὰ ὁμολογήση τὴν ἧττα της, ἐπιθυμῶντας νὰ τὸν δοκιμάση.

Ἀπέρριψε λοιπὸν θαρραλέα τὴν πρότασί του καὶ ἀρκέστηκε νὰ τοῦ πῆ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἑνωθῆ μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ὑπῆρξε ὁ καταστροφεὺς τῆς πατρίδος της. Ὁ Κλεομένης τότε τὴν ἐβεβαίωσε μὲ ὅρκο ὅτι χάριν αὐτῆς εἶχε κηρύξει τὸν πόλεμο.

Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξήγησι, ποὺ τὴ βρῆκε ἱκανοποιητική, ἡ νικημένη ποιήτρια τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τὸν παντρευτῆ μόνον ὅταν ἀφήση ἐλεύθερη τὴν πόλι της καὶ ἀπολύση τοὺς αἰχμαλωτισμένους συμπατριῶτες της.

Ὁ βασιλεὺς ἔξαλλος ἀπὸ τὴ χαρά του, σὲ μιὰ στιγμὴ λησμόνησε καὶ πατρίδα καὶ τιμὴ καὶ ὡρκίστηκε νὰ ἱκανοποιήση ἀμέσως τὴν αἴτησί της.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀντήχησε ἡ σάλπιγγα καὶ οἱ Σπαρτιᾶται ξεκίνησαν γιὰ τὴν πατρίδα τους.

Ἐπὶ κεφαλῆς τους ἐβάδιζε ὁ βασιλεύς, ὁ ὁποῖος ὡδηγοῦσε στὴ Σπάρτη θριαμβευτικὰ τὴν περίφημη βασίλισσα τοῦ Ἄργους, ποὺ τὴν εἶχε κάνει σύζυγό του πειά.

Κάποιο δυσάρεστο προαίσθημα ὅμως ἐπίεζε τὴν ψυχή του.

Οἱ αὐστηροὶ ἔφοροι τῆς Σπάρτης, μόλις ἔμαθαν τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Ἄργους ἐκ μέρους τοῦ νικητοῦ, καθήρεσαν ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τὸν Κλεομένη καὶ ἀνέβασαν στὸ θρόνο τὸν Κόνωνα.

Ἡ Τελέσσιλα, μόλις ἔφτασε στὴ Σπάρτη, μετανόησε γιὰ τὴν πρᾶξι της καὶ αὐτοκτόνησε ἀπάνω στὴ συζυγικὴ παστάδα.

Ὁ δυστυχισμένος βασιλεύς, ὕστερα ἀπὸ τὸ διπλὸ ἀτύχημά του, τρελλάθηκε καὶ κυλιόταν ἀπάνω στὸ κρεββάτι του, κράζοντας τὴν πεθαμμένη ποιήτρια. Σὲ μιὰ στιγμὴ δυνατοῦ παροξυσμοῦ πήδησε ἀπὸ τὸ στρῶμα του, ἔρριξε κάτω τοὺς εἵλωτας ποὺ τὸν ἐφύλαγαν κι' ἁρπάζοντας τὸ ξίφος του, τὸ βύθισε μέσα στὴν καρδιά του.

Αὐτὸ ἦταν τὸ δακρύβρεχτο τέλος ἑνὸς βασιλικοῦ εἰδυλλίου, ποὺ δὲν ἦταν πεπρωμένο νὰ ἔχη αἰσία ἔκβασι.

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΡΙΓΚ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ

Ὅπου ἡ Βιέννη ἀναστατώνεται ὁλόκληρος. Μέσα στὸ Νοσοκομεῖο μὲ τὰ θύματα. Σπαρακτικὲς σκηνές. Ἐννιακόσιοι ἀπανθρακωμένοι ἄνθρωποι. Εὐθύνες, λάθη, ἀτυχίες. Ὁ τάφος μὲ τὰ 876 πτώματα. Ἡ δίκη τῶν ὑπευθύνων τῆς καταστροφῆς. Ἡ δραματικὴ ἀπολογία τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου. Ἡ καταδίκη. Τὸ τελευταῖον θῦμα τῆς καταστροφῆς κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β'.

Ὡς τὸ μεσημέρι, κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ὑπολογίση ἀκόμα τὸν ἀριθμὸ τῶν θυμάτων. Ὡστόσο ὅλοι πίστευαν ὅτι δὲν ἦσαν πιὸ πολλὰ ἀπὸ διακόσια πενῆντα. Μὰ πολὺ γρήγορα, καὶ οἱ πιὸ αἰσιόδοξοι ἀκόμα ἀναγκάστηκαν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι τὰ θύματα ἦσαν πολὺ περισσότερα. Οἱ πυροσβέστες δὲν εἶχαν ἀκόμα κατορθώσει ν' ἀνέβουν παρὰ στὶς δυὸ μόνο γαλερίες τοῦ θεάτρου, στὴ στιγμὴ ποὺ μονάχα γιὰ τὴν τετάρτη γαλερία εἶχαν πουληθῆ τετρακόσια πενῆντα εἰσιτήρια. Ἀπ' αὐτὸ ἔβγαλαν τὸ συμπέρασμα ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπολογίζουν τὰ θύματα σὲ 700 τοὐλάχιστον.

Ὁλόκληρη ἡ Βιέννη ἔμοιαζε μ' ἕνα σπίτι ποὺ τὸ εἶχε πλήξει ὁ θάνατος. Ὅλ' οἱ κάτοικοι ἦσαν κατασυγκινημένοι καὶ διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν ἐντύπωσι τῆς τρομερῆς καταστροφῆς. Ἡ αἴθουσα τοῦ γενικοῦ νοσοκομείου ὅπου μετέφεραν τὰ θύματα, τὸ μεσημέρι εἶχε γεμίσει ἀπ' αὐτά, ἐνῶ μὲ κάθε εἴδους ὀχήματα μετεφέροντο διαρκῶς καὶ ἄλλα. Οἱ νεκροὶ ἁπλωνόντουσαν κατὰ γῆς σὲ ἀτελείωτες σειρές, ἐνῶ ἀπὸ πάνω τους παρέλαυναν ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν χάσει κάποιον δικό τους στὴν πυρκαϊὰ γιὰ νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν.

Σπαρακτικὲς σκηνὲς διεδραματίσθησαν κατὰ τὴν ἀναγνώρισι τῶν πτωμάτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ περισσότερα ἦσαν τόσο παραμορφωμένα, ὥστε κι' οἱ ἴδιοι οἱ δικοί τους μὲ δυσκολία τ' ἀναγνώριζαν. Πολλῶν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια εἶχαν καῆ καὶ τὰ κόκκαλα ποὺ ξεπρόβαλαν λευκὰ μέσ' ἀπὸ τὶς ἀπανθρακωμένες σάρκες. Σὲ ὅλων τὰ μάτια ποὺ εἶχαν σβύσει γιὰ πάντα, διαβαζόταν ὁ τρομερὸς φόβος τῆς τελευταίας στιγμῆς. Τὸ θέαμα αὐτὸ ἦταν τόσο φριχτό, ὥστε καμμιὰ ἀνθρώπινη φαντασία δὲν μποροῦσε νὰ τὸ περιγράψη.

Ἐπὶ τρεῖς ἀτελείωτες ἡμέρες, θρῆνοι καὶ λυγμοί, κραυγὲς τρόμου, ἀπελπισίας καὶ ὀδύνης ἐγέμιζαν τὴ μακαβρία αὐτὴ αἴθουσα.

Τὰ θύματα τῆς τρομερῆς αὐτῆς καταστροφῆς εἶχαν φτάσει τὰ 876, ὅσα δηλαδὴ δὲν εἶχε ποτὲ στοιχίσει καμμιὰ παρόμοια καταστροφὴ στὸ κόσμο. Καὶ γιατί αὐτό;... Γιατὶ ἡ ἐγκληματικὴ ἀμέλεια ὅλων εἶχε συνενωθῆ μὲ μιὰ σειρὰ ἀτυχιῶν. Ὑπῆρχαν πέντε ἔξοδοι κινδύνου καὶ κανεὶς δὲν τὶς ἄνοιξε. Οἱ πρῶτοι ποὺ κατελήφθησαν ἀπὸ πανικὸ καὶ ἔφυγαν ἦσαν οἱ πυροσβέσται καὶ ὁ ἀρχιμηχανικὸς τοῦ θεάτρου.

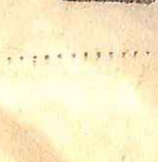

Ὅταν ἔπειτα ξαναγύρισαν οἱ πυροσβέσται, εἶχαν ξεχάσει νὰ φέρουν τὶς σκάλες τους καὶ δὲν εἶχαν μαζύ τους παρὰ ἕνα μεγάλο πανί, ἀπάνω στὸ ὁποῖο πηδοῦσαν οἱ θεαταί. Ἡ λάμπες τῶν διαδρόμων δὲν εἶχαν ἀναφτῆ κι' οὔτε ἡ πόρτες εἶχαν φωτιστῆ. Κανείς, ὅταν ἐξερράγη ἡ πυρκαϊὰ μέσ' στὴ σκηνή, δὲν εἰδοποίησε τὸ Κοινὸν γιὰ τὸν κίνδυνο. Μὰ τὸ πιὸ πρωτάκουστο ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι ἕνας ἔξυπνος ἀστυνομικὸς ἔφραξε τὰς εἰσόδους τῶν γαλεριῶν, γιὰ νὰ μὴ μπῆ κανεὶς ἀπέξω πρὸς ἀναζήτησιν τῶν δικῶν του!... Αὐτὸ τὸ ἀστυνομικὸ μέτρο ἐστοίχισε τὴ ζωὴ σὲ ἑκατοντάδες θεατῶν.

Ὅπως ἦταν φυσικό, ὅλες ἡ Βιεννέζικες ἐφημερίδες ἐπετέθησαν ἀπὸ τὴν ἴδια ἡμέρα ἀγρίως ἐναντίον τῶν ὑπευθύνων τῆς ἐγκληματικῆς ἀμελείας. Ἡ «Βιεννέζικη Ζέϊτουνγκ», ἡ ἐπίσημη ἐφημερίς, ἔγραφε μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Ἕνας μονάχα πυροσβέστης θὰ μποροῦσε νὰ ἐμποδίση τὴν καταστροφή!...»

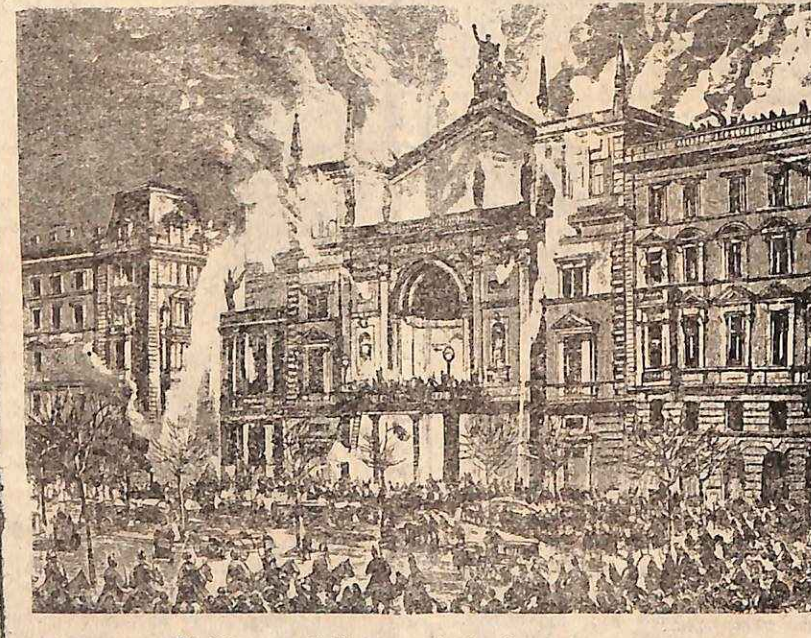

Τὸ θέατρο τοῦ Ρίγκ κατὰ τὴν ὥρα τῆς πυρκαϊᾶς

Μὰ ὅλ' αὐτὰ δὲν μποροῦσαν πειὰ νὰ κάνουν τίποτε γιὰ τοὺς ἐννιακόσιους δυστυχισμένους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν βρῆ τόσο οἰχτρὸ θάνατο μέσα στὸ φλεγόμενο θέατρο.

Ἡ κηδεία τῶν θυμάτων, τὴν ὁποία ἀκολούθησε ὁλόκληρη ἡ Βιέννη, ὑπῆρξε μεγαλοπρεπὴς στὴ θλιβερότητά της. Τὰ ἔθαψαν ὅλα μαζὺ σ' ἕνα τεράστιο τάφο, χωρητικότητος 400 κυβικῶν ποδῶν.

* * *

Ἡ ἄπειρη συγκίνησις, τὴν ὁποία εἶχε προκαλέσει ἡ τρομερὴ αὐτὴ καταστροφή, ἀμέσως μετὰ τὴν κηδεία τῶν θυμάτων μεταβλήθη σὲ ἀγρία ἀγανάκτησι ἐναντίον τῶν Ἀρχῶν καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου Ζῶνερ. Ἡ ἐφημερίδες ἔγραφαν καθημερινῶς, ζητῶντας τὴν παραπομπὴ ὅλων σὲ δίκη. Ὑπὸ τὴν πίεσι αὐτὴ τῆς κοινῆς γνώμης, ὁ δήμαρχος τῆς Βιέννης Νιοῦβαλντ ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῆ, ἐνῶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐτίθετο σὲ ἀποστρατεία. Συγχρόνως ἀνακρίσεις ἄρχισαν ἐναντίον τοῦ Ζῶνερ, τοῦ Νιοῦβαλντ καὶ ἑπτὰ ἄλλων κατηγορουμένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ἀστυνομίας Λαντστέϊνερ, καθὼς καὶ κάποιος Νίτσε, ἐπιθεωρητὴς τοῦ φωτισμοῦ τοῦ θεάτρου.

Ἡ δίκη τῶν ὑπευθύνων αὐτῶν ἄρχισε στὶς 22 Ἀπριλίου 1882. Καὶ τότε συνέβη ἕνα περίεργο πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει συχνὰ σὲ παρόμοιες περιστάσεις. Ἡ κοινὴ γνώμη μετεστράφη ἔξαφνα εὐνοϊκὰ γιὰ τοὺς κατηγορουμένους. Εἶχε λησμονηθῆ πειὰ ἡ μεγάλη πυρκαϊά, πολλὰ πράγματα εἶχαν παρασταθῆ ὑπερβολικὰ καὶ ἔτσι ὅλοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ δείχνωνται εὐνοϊκὰ πρὸς τοὺς θεωρουμένους ὡς ὑπευθύνους.

Ὁ κυριώτερος κατηγορούμενος ἦταν φυσικὰ ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου Ζῶνερ. Αὐτὸς ὑπερασπίστηκε τὸν ἑαυτό του ζωηρά, ἀποφασιστικά. Προσπάθησε νὰ δικαιολογήση τὸ προσωπικό του, δὲν ἔκανε καμμιὰ προσπάθεια νὰ ρίξη τὶς εὐθῦνες σὲ ἄλλους καὶ φέρθηκε μὲ λίγα λόγια σὰν ἀληθινὰ τίμιος ἄνδρας.

«— Ὅταν ἔφτασα—εἶπε στὴν ἀπολογία του—ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ θέατρο, ἡ ὥρα θὰ ἦταν ἐπάνω-κάτω ἑφτὰ παρὰ τέταρτο. Τὸ πρῶτο ποὺ ἔπεσε στὴν ἀντίληψί μου ἦταν ὅτι τὰ ἠλεκτρικὰ τῆς εἰσόδου φώτιζαν ἄσχημα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ἁμαξᾶς μου στράφηκε πρὸς ἐμένα καὶ μοῦ φώναξε: «Τὸ θέατρο καίγεται!...» Ἀμέσως πήδηξα ἀπ' τὸ ἁμάξι μου καὶ ἔτρεξα πρὸς τὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς. Ἐκεῖ εἶδα ὅλο σχεδὸν τὸ προσωπικό... Θέλησα νὰ μπῶ μέσα. Μὰ ὁ ἁμαξᾶς μου, ὁ ὁποῖος εἶχε προηγηθῆ ἀπὸ μένα, μοῦ φώναξε: «Μὴν ἀνεβαίνετε! Ὅλα χάθηκαν!...» Ἔτρεξα τότε πρὸς τὴ δεύτερη σκάλα καὶ μολονότι οἱ ὑπάλληλοί μου θέλησαν νὰ μ' ἐμποδίσουν νὰ προχωρήσω, ἐγὼ ἄνοιξα δρόμο ἀνάμεσά τους καὶ ἔφτασα στὸ γραφεῖο μου... Ὅλ' οἱ διάδρομοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους πέρασα ἦσαν φωτισμένοι καὶ καπνὸς δὲν ἐφαινόταν πουθενά... Μπρὸς στὸ γραφεῖο μου βρισκόταν μιὰ σιδερένια πόρτα, ἡ ὁποία ἄνοιγε στὴ σκηνή... Τὴν ἔσπρωξα καὶ τότε...

Ὁ Ζῶνερ στὸ σημεῖο αὐτὸ στάθηκε, σκέπασε μὲ τὰ χέρια του τὰ μάτια του καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

«— Κύριε πρόεδρε—ἐξακολούθησε σὲ λίγο κλαίγοντας—ἐκεῖνο ποὺ ἔνοιωσα τὴ στιγμὴ αὐτή, κανεὶς ἀσφαλῶς ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν ἀνθρώπων ποὺ περιστοίχιζαν τὸ θέατρον, δὲν τὸ αἰσθάνθηκε. Ἔμεινα ἀπολιθωμένος καὶ ἄφωνος ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Κύτταξα τὸ θέατρό μου καὶ δὲν ἔβλεπα παρὰ μιὰ θάλασσα φωτιᾶς. Εἶχα βάλει μέσα σ' αὐτὸ τὸ θέατρο ὅλες μου τὶς ἱκανότητες, τὸ ὄνομά μου, τὴν τιμή μου, τὴν περιουσία μου, τὴν πεῖρα μου καὶ τώρα...

»Ὁ κ. εἰσαγγελεὺς ἰσχυρίστηκε πρὸ ὀλίγου ὅτι ἐγκατέλειψα τὸ θέατρο, ὅπως ἕνας ποντικὸς ἐγκαταλείπει τὸ πλοῖο ποὺ βουλιάζει. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε ἀληθινό... Εἶμαι ἄνθρωπος ἐνεργητικὸς καὶ μὲ ἑτοιμότητα πνεύματος... Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη τὰ ἔχασα ὅλα καὶ σωριάστηκα κάτω μισολιπόθυμος... Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ φράσις ποὺ τὴν ἐπαναλάμβαναν ὅλα τὰ στόματα: «Ὅλος ὁ κόσμος σώθηκε!...» ἔφτασε ὡς τ' αὐτιά μου. Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ συνέλθω κάπως καὶ ἔλεγα μάλιστα τὸ ἴδιο βράδυ σὲ κάποιον φίλο μου: «Εἶμαι κατεστραμμένος, μὰ ἂς δοξάζω τὸ Θεὸ ποὺ κανεὶς δὲν ἐχάθηκε!...» Στὶς δέκα ἡ ὥρα ἔμαθα πὼς εἶχαν βρῆ καὶ πτώματα... Ἔτρεξα ἀμέσως στὴν ἀστυνομία, ὅπου γινόταν λόγος περὶ ἑξῆντα μόνο θυμάτων... Ὡστόσο ἡ νύχτα ἐκείνη ἦταν ἡ φριχτότερη τῆς ζωῆς μου...»

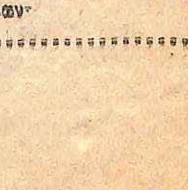

Οἱ ἄλλοι κατηγορούμενοι κατέθεσαν μᾶλλον ἀσήμαντα καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἐξεδόθη στὶς 16 Μαΐου.

Ὁ Ζῶνερ, ὁ ἐπόπτης τοῦ φωτισμοῦ Νίτσε καὶ ὁ ἐπόπτης τοῦ θεάτρου Γκέχρινγκερ ἐκηρύχθηκαν ἔνοχοι. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀθωώθηκαν.

Ὁ Ζῶνερ κατεδικάσθη σὲ φυλάκισι τεσσάρων μηνῶν. Μὰ ἦταν πειὰ ἀξιοθρήνητος. Ἡ ὑγεία του, μετὰ τὸ δυστύχημα, κατεστράφη καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ αὐτοκτόνησε.

Ἦταν τὸ τελευταῖο θῦμα τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ Ρίγκ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ καταστροφὴ τῆς Μεσσήνης.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRY DE BRAISNE

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΛΑΝΗ

Ἡ κ. ντὲ Τραινὲλ καὶ ἡ νεαρὴ ἀδελφή της Γιλβέρτη εἶχαν γυρίσει ἀργὰ ἀπὸ τὸν περίπατό τους στὸ Σλόσμπεργ, τὸ γοητευτικὸ αὐτὸ λόφο, μπρὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἁπλώνονται ἡ πεδιάδα τοῦ Ρήνου, τὸ Καϊζερστοὺλ, τὰ Βόσγια, ὁ Μέλας Δρυμὸς καὶ ἡ καταπράσινη κοιλάδα τοῦ Ντρεϊζάον.

Μόλις τὸ ἁμάξι τους στάθηκε μπρὸς στὴ μεγάλη εἴσοδο τοῦ μεγάρου τους, ἕνας ὑπηρέτης, τρέχοντας νὰ τοὺς ἀνοίξη τὴν πόρτα, τοὺς εἶπε:

—Ὁ κύριος κόμης ἔφυγε γιὰ τὸ μελόδραμα.

Ἡ κ. ντὲ Τραινὲλ θυμήθηκε τότε πὼς ἐκεῖνο τὸ βράδυ παιζόταν στὴν Ὄπερα ἡ «Μινιὸν» καὶ λυπήθηκε πολὺ ποὺ τὸ εἶχε ξεχάσει καὶ δὲν ἐπῆγε. Ὡστόσο εἶπε στὴν ἀδελφή της:

—Δὲν πειράζει, Γιλβέρτη... Μετὰ τὸ φαγητό, θὰ τραγουδήσουμε μερικοὺς σκοποὺς ἀπὸ τὴ «Μινιὸν» καὶ ἔτσι ὄχι μόνον δὲν θὰ μετανοήσουμε ποὺ δὲν ἐπήγαμε στὴν Ὄπερα, ἀλλὰ καὶ θὰ κοιμηθοῦμε νωρίς...

Μετὰ τὸ δεῖπνο, πράγματι, μέσ' στὸ μικρὸ τριανταφυλλένιο σαλὸν τῆς νέας κόρης, ἡ κόμησσα, καθισμένη στὸ πιάνο, παρακάλεσε τὴ γοητευτικὴ ἀδελφή της νὰ τὴν ἀκομπανιάρη. Κάθε ἐπιθυμία τῆς κ. ντὲ Τραινὲλ ἦταν γιὰ τὴν ἀδελφή της διαταγὴ κατηγορηματική, καὶ σὲ λίγο καὶ οἱ δυό, ἁρμονικώτατο ζευγάρι, τραγουδοῦσαν τὴν ἀγαπημένη τους ὄπερα. Ἦταν στ' ἀλήθεια θελκτικὸ τὸ θέαμα νὰ τὶς βλέπη κανεὶς παραδομένες ἔτσι στὴ μουσική. Φαινόντουσαν τόσο εὐτυχισμένες, ὥστε, θαρρεῖς πὼς μετέδιδαν τὴν εὐτυχία τους γύρω στὰ ἄψυχα πράγματα.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ποὺ τὸ εἶχαν διαλέξει γιὰ τὴν ἐπίδρασί του στὴ λεπτὴ ὑγεία τῆς μικρῆς Γιλβέρτης, ἡ μουσικὴ ἦταν ἡ μόνη ἐνασχόλησις γιὰ τὴν κ. ντὲ Τραινὲλ κατὰ τὰ μακρυὰ βράδυα. Ἡ Γιλβέρτη πάλι ἀγαποῦσε πολὺ τὴν ἀδελφή της καὶ δὲν τῆς εἶχε παραπονεθῆ ποτὲ γι' αὐτὴ τὴ διασκέδασι, ποὺ ἄλλοι θὰ τὴν θεωροῦσαν πολὺ μονότονη.

Χωρὶς σχέσεις μέσ' στὴν πόλι ἐκείνη τῆς Βάδης, ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ντὲ Τραινέλ, ποὺ ἦσαν Γάλλοι, ζοῦσαν πολὺ ἀποτραβηγμένα. Περιφρονοῦσαν τὴ συναναστροφὴ τῶν μόνων συμπατριωτῶν τους καὶ γειτόνων τους, κάποιου ζεύγους Σαμπέσμ, γιατὶ ἡ διαγωγὴ τῆς κυρίας Σαμπέσμ δὲν τοὺς φαινόταν ἐντελῶς ἄμεμπτη. Αὐτὴ ἡ μοναξιά τους δὲν θὰ ἐβάρυνε πολὺ στὴν κόμησσα, ἂν ὁ χαρακτὴρ τοῦ συζύγου της δὲν εἶχε ἀλλάξει ἀπότομα. Πράγματι, πρὸ μερικῶν ἑβδομάδων, ὁ κ. ντὲ Τραινὲλ φαινόταν πολὺ κατηφὴς καὶ καμμιὰ τρυφερότης δὲν μποροῦσε νὰ διαλύση τὴ μελαγχολία. Στὸ σπίτι μόνο τὶς ὧρες τοῦ φαγητοῦ φαινόταν καὶ δὲν ἔβγαινε μαζὺ μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὴν ἀδελφή της στοὺς περιπάτους των.

Τί συνέβαινε τάχα μέσ' στὸ μυαλό του... Ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ ἐξακριβώση κανεὶς καὶ αὐτὸ ἐγέμιζε ἀγωνία τὴν κόμησσα.

Ἡ δυστυχισμένη νέα σωριάστηκε νεκρὴ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀδελφῆς της....

Ἔξαφνα, καθὼς ἡ δυὸ γυναῖκες τραγουδοῦσαν, ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἄνοιξε καὶ ὁ κόμης παρουσιάστηκε μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι, μὲ τὸ ἐπανωφόρι του κουμπωμένο, μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες καὶ μὲ τὴν ὄψι πελιδνή.

Στὴν ἀρχὴ ἔμεινε ἄφωνος. Ἔπειτα ἔκαμε μερικὰ βήματα καὶ εἶπε ἀπότομα στὴ γυναίκα του:

—Παίζετε ἐπὶ τέλους νὰ χτυπᾶτε αὐτὸ τὸ πιάνο καὶ νὰ εἶστε εὔθυμη, στὴ στιγμὴ ποὺ ἐγὼ πεθαίνω ἀπὸ χίλιους θανάτους!...

—Τί σημαίνει αὐτό; φώναξε ἡ κόμησσα καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της τρομαγμένη, καθὼς εἶδε τὸ μαινόμενο σύζυγό της, ὁ ὁποῖος τῆς μιλοῦσε ἔτσι παράδοξα.

Ἡ φτωχὴ γυναίκα δὲν ἐπίστευε στὶς αἰσθήσεις της.... Δὲν ἀναγνώριζε πειὰ τὸ σύζυγό της.... Ἦταν αὐτὸς ὁ τέλειος τζέντλεμαν, ὁ ὁποῖος πρὸ ἑνὸς ἔτους—πόσες μεταβολὲς εἶχαν συντελεσθῆ μέσα σ' ἕνα χρόνο!—τὴν εἶχε ὁδηγήσει τρέμοντας στὸ βωμὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Φιλίππου καὶ τῆς εἶχε ὁρκιστῆ νὰ τὴν κάνη εὐτυχισμένη;

Τότε ὁ κόμης ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ ἐπιστολὴ καὶ βλοσυρὸς τὴν ἔδωσε στὴ σύζυγό του.

—Ὁ μικρὸς Κὰρλ Μπάουερ, τῆς εἶπε ἄγρια, μοῦ ἔφερε αὐτὴ στὸ θέατρο... Εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ ἐξηγηθῆτε σχετικῶς.

Ἡ κόμησσα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ἐπιστολὴ καί, ἀφοῦ τὴν ἐδιάβασε, τοῦ ἀπάντησε:

—Καὶ δὲν φοβᾶστε νὰ μιλᾶτε γιὰ τέτοια ζητήματα μπροστὰ στὴ Γιλβέρτη;

—Ὄχι... Δὲν φοβᾶμαι...

Ὁ κόμης φαινόταν τρομερός. Εἶχε τὰ χείλη του σφιγμένα κι' ἀπὸ τὰ μάτια του περνοῦσε μιὰ λάμψις τρέλλας...

—Θὰ μοῦ ἐξηγήσετε λοιπὸν ἐπὶ τέλους, φώναξε, τὴν παρουσία τοῦ φριχτοῦ αὐτοῦ Ἄγγλου, ὁ ὁποῖος τριγυρίζει διαρκῶς κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά σας...

Καὶ ἔβγαλε ἀμέσως ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα περίστροφο γεμᾶτο.

—Ἐγώ, νὰ σᾶς ἀπατήσω!... ἀπάντησε ἡ σύζυγός του. Ἀπορῶ πῶς τὸ ἐσκεφτήκατε αὐτό.

Ἡ Γιλβέρτη, ἡ ὁποία ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶχε μείνει παγωμένη στὴ θέσι της, διάβασε τότε στὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀδελφῆς της ἕνα τέτοιο τρόμο, ὥστε φαντάστηκε πὼς πράγματι ἡ κόμησσα ἀγαποῦσε κρυφὰ κάποιον... Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ σώση τὴν ἀγαπημένη της ἀδελφή. Προχώρησε καὶ μὲ σταθερότητα στὶς κινήσεις της καὶ τὴ φωνή της εἶπε στὸν κόμητα:

—Ἀπατᾶσθε, κύριε, καὶ προσβάλλετε ἀδίκως τὴν ἀδελφή μου... Γιὰ μένα ὁ ξένος αὐτὸς τριγυρίζει διαρκῶς ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι σας.

—Τί λέει; ψιθύρισε ἡ κόμησσα.

—Ναί, γιὰ μένα! ἐπανέλαβε μὲ τὴν ἴδια σταθερότητα ἡ Γιλβέρτη.

Ἦταν τραγικὰ συγκινητικὴ αὐτὴ ἡ πάλη τῆς μικρῆς ἐκείνης ξανθούλας, ἡ ὁποία ἀψηφοῦσε τὴν ὀργὴ τοῦ μαινομένου κόμητος.

Ὁ κόμης τὰ ἔχασε γιὰ λίγο.

Ἔπειτα ὅμως μούγκρισε ἄγριος:

—Τὸ ὁμολογεῖτε λοιπὸν ἀθλία!... Προσβάλλατε τὸ σπίτι μου!... Ἐρρίξατε τὄνομά σας καὶ τὸ δικό μου στὴ λάσπη! Προδώσατε τὴν ἀδελφή σας! Τὰ ὁμολογεῖτε ὅλα αὐτά!...

—Ναί, τὰ ὁμολογῶ!... εἶπε ἡ Γιλβέρτη.

—Τότε τιμωρηθῆτε!... φώναξε ὁ κόμης ἀφρίζοντας.

Καί, σηκώνοντας τὸ περίστροφό του, πυροβόλησε.

Ἡ σφαῖρα βρῆκε τὴ Γιλβέρτη στὸ μέτωπο καὶ ἡ δυστυχισμένη νέα σωριάστηκε κάτω νεκρή.

Μόλις ἡ γλυκειὰ μάρτυς ἔπεσε κάτω, ρίχνοντας τὸ τελευταῖο βλέμμα της, στὴν ἀγαπημένη της ἀδελφή, ὁ κόμης ἔννοιωσε τὴν ψυχή του νὰ γεμίζη ἀπὸ φρίκη.

Βγάζοντας μιὰ φριχτὴ βλαστήμια, πέταξε τὸ πιστόλι του στὸν τοῖχο κι' ἔφυγε σὰν τρελλός.

Διέσχισε ὅλη τὴν πόλι, βγῆκε σὰν κυνηγημένος ἔξω στὰ χωράφια κι' ἔφτασε σ' ἕνα γκρεμό...

Τὴν ἄλλη μέρα στὸ βάθος τοῦ γκρεμοῦ αὐτοῦ, ἕνας χωριάτης, καθὼς περνοῦσε, βρῆκε τὸ πτῶμα του παραμορφωμένο φριχτά...

.. ..

Ὅταν ἡ φτωχὴ κόμησσα, ποὺ εἶχε χάσει τόσο τραγικὰ καὶ τόσο ἀναπάντεχα τὴν ἀδελφή της καὶ τὸ σύζυγό της, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια ποὺ τὴν κράτησε ἕνα μῆνα μετὰ τὸ θάνατό τους στὸ κρεββάτι καὶ ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὴ θανατώση κι' αὐτή, μπόρεσε νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ λογικευθῆ κάπως, κατάλαβε ἐπὶ τέλους ποιὰ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ συζύγου της...

Κατάλαβε τὴ φριχτή του πλάνη, γιατὶ αὐτὴ ἦταν ἀθώα...

Ἡ ἐπιστολὴ ποὺ ἀπεκάλυψε στὸν κόμητα τὴ δῆθεν ἀπιστία τῆς συζύγου του, δὲν ἀπευθυνόταν σ' αὐτόν, ἀλλὰ στὸ γείτονά του κ. ντὲ Σαμπέσμ. Ὁ μικρὸς ὅμως Μπάουερ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναλάβει τὸ ἀχάριστο ἔργο τῆς μεταβιβάσεώς της, ξέροντας καλύτερα τὸν κ. ντὲ Τραινὲλ ἀπὸ τὸν κ. ντὲ Σαμπέσμ καὶ μπερδεύοντάς τους, ἐπειδὴ ἦσαν κι' οἱ δυὸ Γάλλοι, ἔκανε τὸ λάθος νὰ δώση στὸν κόμητα τὸ γράμμα ποὺ ἀφοροῦσε τὴν προδοσία τῆς συζύγου τοῦ γείτονός του...

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ

Η ΚΑΚΙΑ ΠΕΘΕΡΑ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν ἔκανε παιδιά. Κάθε τόσο ἡ γυναῖκα αὐτὴ προσευχόταν στὸ Θεὸ καὶ τοῦ ἔλεγε :

— Θεέ μου, δός μου ἕνα παιδί, κι' ἂς βγῆ ἀπὸ τὴν ἄντζα τοῦ ποδιοῦ μου.

Ἀπ' τὶς πολλὲς φορὲς ὁ Θεὸς τὴν ἄκουσε κι' ἔκανε καταπῶς τὸν παρακάλεσε. Ἔτσι μιὰ μέρα, καθὼς ἡ γυναῖκα πήγαινε στὸ μῦλο, ἔπεσε ἀπὸ πάνω ἕνα ξερὸ κλωνάρι καὶ τὴν ἐχτύπησε δυνατὰ στὸ πόδι. Ἀμέσως τὸ πόδι της ἄνοιξε καὶ βγῆκε ἀπὸ μέσα ἕνα κορίτσι. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ κατέβηκε ἀπ' τὸν οὐρανὸ ἕνας ἀητός, τὸ ἄρπαξε μὲ τὰ νύχια του καὶ τὸ πῆγε στὴ φωληά του, ποὺ ἦταν ἐπάνω σ' ἕνα ψηλὸ ἔλατο.

Ἡ κόρη μεγάλωσε ἐκεῖ καὶ γίνηκε μιὰ ὄμορφη κοπέλλα. Μιὰ μέρα ἔτυχε νὰ περνάη ἀπὸ τὸ ἔλατο τὸ βασιλόπουλο τῆς χώρας, εἶδε τὴν κοπέλλα καὶ τὸν ἐθάμπωσε ἡ ὀμορφιά της. Μὰ τοῦ κάκου ὧρες ὁλόκληρες τὴν παρακάλαγε νὰ κατέβη ἀπὸ τὸ ἔλατο. Τότε κι' αὐτὸς πῆγε σὲ μιὰ μάγισσα καὶ τῆς εἶπε :

— Θειά, θειά, θέλω νὰ μοῦ κατεβάσης ἀπ' τὸ ἔλατο τὴν κόρη.

Ἡ μάγισσα, σὰν τὸν ἄκουσε, τοῦ παράγγειλε νὰ τῆς φέρῃ ἕνα κόσκινο, ἕνα σκαφίδι καὶ κάμποσο ἀλεῦρι. Ἅμα τῆς τἄφερε, ἡ μάγισσα πῆγε κάτω ἀπὸ τὸ ἔλατο, ὅπου ἔβαλε ἀνάποδα τὸ σκαφίδι καὶ τὸ κόσκινο κι' ἄρχισε νὰ κοσκινίζη. Ἡ κόρη τὴν εἶδε ἀπὸ ψηλὰ καὶ τῆς ἐφώναξε :

— Βάβω μ', ἀλλοιῶς τὸ κόσκινο κι' ἀλλοιῶς τὸ κοσκινάκι !...

Ἡ μάγισσα ὅμως ἔκανε πὼς δὲν κατάλαβε καὶ τῆς εἶπε :

— Δὲν ἀκούω τί λές. Κατέβα κάτω νὰ μ' ὁρμηνέψης...

Μόλις ὅμως ἡ κόρη κατέβηκε, ἡ μάγισσα τὴν ἅρπαξε καὶ τὴν πῆγε στὸ βασιλόπουλο ποὺ τὴν στεφανώθηκε τὴν ἴδια μέρα κιόλας.

Ὕστερ' ἀπὸ κάμποσο καιρὸ τὸ βασιλόπουλο ἔφυγε γιὰ τὸν πόλεμο κι' ἄφησε τὴ γυναῖκα του στὸ παλάτι. Ἀλλὰ ἡ μάνα του, μόλις ἔφυγε ὁ γυιός της, ἔδιωξε τὴ νύφη της ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ τὴν ἔστειλε νὰ φυλάη ἀραπόκοττες. Ἐκεῖ πέρα τὴν ἔλεγαν ἀραποκοττοῦ καὶ κοιμόταν μαζὺ μὲ τὶς ἀραπόκοττες. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε τί νὰ φάη, πήγαινε στὸν κουλουρτζῆ καὶ τοῦ ἔλεγε :

— Δός μου ἕνα κουλοῦρι καὶ θὰ σοῦ εἰπῶ μιὰ ἱστορία.

Ἐκεῖνος τῆς ἔδινε ἕνα κουλοῦρι κι' ἡ κόρη ἀρχίναε :

— Ἡ μάνα μου παιδὶ δὲν εἶχε καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τῆς δώσῃ. Θεέ μου, ἔλεγε, δός μου ἕνα παιδί, κι' ἂς βγῆ ἀπὸ τὴν ἄντζα τοῦ ποδιοῦ μου. Στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε τὴ χτύπησε ἕνα ξύλο καὶ τὸ παιδί της ἔπεσε. Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἤμουν ἐγώ. Μὲ σήκωσε ἀμέσως ἕνας ἀητὸς καὶ μὲ πῆγε στὴ φωληά του. Μιὰ μέρα μ' εἶδε τὸ βασιλόπουλο καὶ θέλησε νὰ μὲ πάρῃ. Ἦρθε μιὰ μάγισσα ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ δέντρο, ὅπου ἤμουν, κι' ἄρχισε νὰ κοσκινίζη ἀλεῦρι. Βαστοῦσε ὅμως ἀνάποδα τὸ σκαφίδι καὶ τὸ κόσκινο, κι' ἐγὼ τῆς φώναξα :

— Βάβω μ', ἀλλοιῶς τὸ κόσκινο, ἀλλοιῶς τὸ σκαφιδάκι.

Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ, μὲ κατάφερε νὰ κατεβῶ μὲ τὴν κατεργαριά της, μ' ἔπιασε καὶ μὲ πῆγε στὸ βασιλόπουλο ποὺ μὲ πῆρε γυναῖκα του....

Ἐδῶ ἡ κοπέλλα σταματοῦσε τὴν ἱστορία της καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε παρακάτω. Ἀπὸ τὶς πολλὲς φορὲς ὅμως ποὺ τὴν εἶχε ἀκούσει ὁ κουλουρτζῆς μπῆκε σὲ συλλογὴ καί, μιὰ μέρα, μαθαίνοντας πὼς τὸ βασιλόπουλο εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ γύρευε τὴ γυναῖκα του, πῆγε στὸ παλάτι καὶ τοῦ φώναξε :

— Βασιλῆᾶ, βασιλῆᾶ, κατέβα νὰ σοῦ πῶ τὴν ἱστορία τῆς ἀραποκοττοῦς.

Τὸ βασιλόπουλο κατέβηκε κι' ὁ κουλουρτζῆς τοῦ τἄπε ὅλα κι' ὕστερα τὸν πῆγε στὴν ἀραποκοττοῦ. Τὸ βασιλόπουλο τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως, τὴν ξαναπῆρε στὸ παλάτι του κι' ἔστειλε μακρυά, σ' ἕναν ἔρημο τόπο, τὴν κακιὰ πεθερά...

Αἱ ἀγριότητες τοῦ Μεσαίωνος. Ὁμαδικὸς ἀπαγχονισμὸς Οὐγενότων κληρικῶν ὑπὸ τῶν καθολικῶν!...
(Πίναξ τοῦ Κ. Φρακασσίνι)

ΟΙ ΜΕΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΠΡΟΦΗΤΑΙ

ΑΚΟΥΣΑΤΕ ΚΑΙ ΦΡΙΞΑΤΕ

Κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα ζοῦσε στὴν Ἰταλία κάποιος Λεονάρδος Ἀρετῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπηγγέλλετο τὸν ποιητή, τὸ φιλόσοφο, τὸν ἀστρονόμο κ.λ.π. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων εἶχε συγγράψει καὶ κάποιο βιβλίο μὲ τὸν περίεργο τίτλο «Ὁ ἀετὸς ποὺ πετᾶ», στὸ ὁποῖο προανήγγελλε τὸ τέλος τοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖο θὰ ἐπέλθη τὴν 30 Νοεμβρίου 1936 !

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ὁ Ἀρετῖνος δὲν περιορίζεται στὴν ἁπλῆ ἀναγραφὴ τῆς ἡμερομηνίας, ἀλλὰ προλέγει καὶ διάφορες λεπτομέρειες γιὰ τὴν καταστροφή.

«*Ἡ συντέλεια, λέγει, θὰ διαρκέσῃ ἐν ὅλῳ δυὸ βδομάδες. Τὴν πρώτη μέρα ἡ θάλασσα θὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὴν κοίτη της. Τὴ δεύτερη τὰ νερὰ θὰ καταπλημμυρίσουν τὴ γῆ. Τὴν τρίτη θὰ πεθάνουν τὰ ψάρια τῶν ποταμῶν. Τὴν τετάρτη θὰ ἐξαφανιστοῦν τὰ ζῶα τῶν θαλασσῶν. Τὴν πέμπτη δὲν θὰ μείνῃ οὔτ' ἕνα πουλί. Τὴν ἕκτη θὰ γκρεμιστοῦν τὰ σπίτια. Τὴν ἑβδόμη θὰ πέσουν οἱ βράχοι. Τὴν ὀγδόη θὰ γίνῃ μεγάλος σεισμός. Τὴν ἐννάτη θ' ἀναποδογυριστοῦν τὰ βουνά. Τὴ δεκάτη οἱ ἄνθρωποι θὰ χάσουν τὴ φωνή τους. Τὴν ἑνδεκάτη θ' ἀνοίξουν οἱ τάφοι. Τὴ δωδεκάτη τ' ἀστέρια θὰ σκορπιστοῦν σὰν χρυσὴ βροχή. Τὴ δεκάτη τρίτη θὰ πεθάνουν οἱ ἄνθρωποι. Τὴ δεκάτη τετάρτη θὰ καῆ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ. Καὶ τέλος τὴ δεκάτη πέμπτη θὰ γίνῃ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν καὶ ἡ θεία κρίσις*».

Αὐτὲς λοιπὸν εἶνε ἡ προφητεῖες τοῦ ἀπαισιοδόξου Ἰταλοῦ, μακαρίτου πειὰ ἀπὸ τόσους αἰῶνας, καὶ ὅσοι πιστεύουν εἰς τοὺς... μετὰ Χριστὸν προφήτας ἂς τὶς λάβουν ὑπ' ὄψιν των γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΠΑΡΤΙΑΤΩΝ

Ἕνας ἀπ' τοὺς στενωτέρους φίλους τοῦ περιφήμου νομοθέτου τῆς Σπάρτης Λυκούργου ἦταν καὶ κάποιος συμπατριώτης του ὀνομαζόμενος Ἄλκανδρος. Ἡ αἰτία ποὺ εἶχε συνδέσει τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἄνδρες τόσο στενὰ ἦταν ἀρκετὰ δραματικὴ καὶ ἀξίζει νὰ τὴν ἀναφέρουμε.

Ὅταν ὁ Λυκοῦργος ἐφάρμοσε στὴν πατρίδα του γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς νόμους του, οἱ πλούσιοι, τῶν ὁποίων τὰ συμφέροντα ἐθίγοντο ἐξαιρετικὰ ἀπὸ μερικὲς αὐστηρὲς διατάξεις των, ἐστασίασαν καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν λιθοβολοῦν.

Ὁ νομοθέτης τότε, καταδιωκόμενος ἀπ' αὐτούς, πέρασε μέσ' ἀπ' τὴν Ἀγορὰ καὶ ζήτησε καταφύγιο στὸ ναὸ τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς. Πρὶν μπῆ ὅμως μέσα στὸ ἱερό, γύρισε πίσω νὰ κυττάξῃ, μὰ τὴν ἴδια στιγμή, κάποιος ἀπὸ τοὺς διῶκτας του ποὺ τὸν εἶχε φτάσει, τοῦ ἔβγαλε μὲ τὴ ράβδο του τὸ ἕνα του μάτι.

Ὅταν ἐκόπασε ἡ θύελλα καὶ τὰ πνεύματα καθησύχασαν, ὁ λαός, διὰ κοινοῦ ψηφίσματος, παρέδωσε τὸν παρ' ὀλίγον φονέα, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἄλκανδρο, στὴ διάθεσι τοῦ νομοθέτου, μὲ τὴν ἐξουσιοδότησι νὰ τοῦ ἐπιβάλῃ ὅποια τιμωρία ἤθελε.

Ὁ Λυκοῦργος ὅμως, ἀντὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ὅπως εἶχε δικαίωμα, τὸν ἐσυγχώρησε καὶ τὸν ἐκράτησε μάλιστα στὸ σπίτι του γιὰ νὰ ζοῦνε μαζύ.

Ἔτσι, χάρις στὴ μεγαλοψυχία τοῦ Λυκούργου, ὁ πρώην ἐχθρός του μετεβλήθη σὲ φανατικὸ [illegible]αστὴ καὶ πιστότατο φίλο του.

Εἰς ἀνάμνησιν τ[illegible]όνότος αὐτοῦ ἐστήθηκε μέσα στὸ ἱερὸ τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς ἕνα ἄγαλμα τοῦ νομοθέτου, τὸ ὁποῖο ὠνομάσθηκε «Ὀπτιλλέτις», γιατὶ τὰ μάτια στὴ Δωρικὴ διάλεκτο ἐλέγοντο «ὀπτίλλοι».

* * *

Ὁ Φίλιππος, ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, προκειμένου νὰ ἐκστρατεύσῃ κάποτε ἐναντίον τῆς Σπάρτης, ἔγραψε πρὸς τοὺς κατοίκους γιὰ νὰ μάθῃ ἂν θὰ τὸν ἐδεχόνταν ὡς φίλο ἢ ὡς ἐχθρό.

— Οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο, τοῦ ἀπάντησαν λακωνικὰ οἱ Σπαρτιᾶται.

* * *

Μερικοὶ Λακεδαιμόνιοι ἐπῆγαν κάποτε περαστικοὶ σ' ἕνα χωριὸ τῆς Πελοποννήσου. Μόλις ἔφτασαν ἐκεῖ, οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ τοὺς εἶπαν :

— Τυχεροὶ ἄνθρωποι εἶστε, γιατὶ μόλις πρὸ ὀλίγου ἔφυγε ἀπὸ δῶ μιὰ συμμορία ληστῶν.

— Δὲν εἴμαστε ἐμεῖς τυχεροί, ἀλλὰ οἱ λησταὶ ποὺ δὲν τοὺς συναντήσαμε, ἀποκρίθηκαν ἀγέρωχα οἱ Λακεδαιμόνιοι.

* * *

Ἡ νομοθεσία τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν ἦταν ὑπερβολικὰ αὐστηρὴ στὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Ἐνῶ οἱ ἔγγαμοι ἐπροστατεύοντο σὲ κάθε περίστασι ἀπὸ τὸ νόμο, οἱ ἄγαμοι ἀπεναντίας ἀπεκλείοντο ἀπὸ πολλὰ εὐεργετήματα καὶ ἐθεωροῦντο σχεδὸν ἄτιμοι. Χαρακτηριστικὸ εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθο περιστατικό :

Ὅταν παρουσιάστηκε σὲ κάποια συνέλευσι ὁ στρατηγὸς Δερκυλίδας, ὁ νικητὴς τῶν Περσῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει ἀνύπαντρος, κάποιος ἀπὸ τοὺς νέους ποὺ καθόταν ἐκεῖ, δὲν ἐσηκώθηκε γιὰ νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴ θέσι του, ὅπως θὰ ἔκανε κάθε ἄλλος συνομήλικός του. Ὅταν δὲ οἱ παρακαθήμενοι θέλησαν νὰ τὸν παρατηρήσουν γι' αὐτό, ὁ νέος τοὺς ἀπάντησε :

— Γιατί νὰ σηκωθῶ μπροστὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἀπέκτησε διάδοχο γιὰ νὰ μοῦ παραχωρήσῃ κι' ἐμένα αὔριο τὴ θέσι του ;...

* * *

Σὲ κάποιο συμπόσιο, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἔτυχε νὰ παρευρίσκωνται ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων Παυσανίας, ὀνομαστὸς καὶ ἔνδοξος τότε λόγῳ τῶν προσφάτων νικῶν του, καὶ ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ βασιλεὺς ζήτησε ἀπὸ τὸν ποιητὴ μιὰ σοφὴ γνώμη, κι' ἐκεῖνος τοῦ εἶπε :

— Μὴ λησμονῆς ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος!

Ὁ Παυσανίας, ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια, γέλασε κι' ἄρχισε νὰ εἰρωνεύεται τὸ συνομιλητή του, ὁ ὁποῖος ἐπροτίμησε νὰ μὴν τοῦ ἀπαντήσῃ.

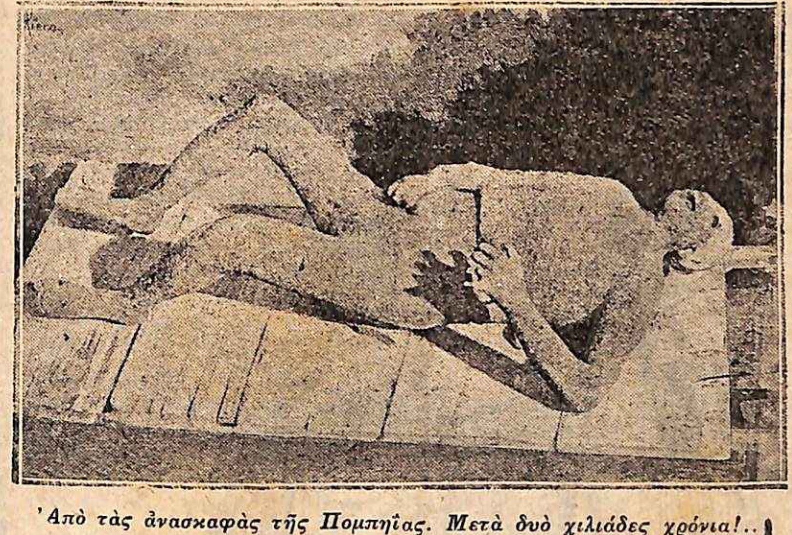

Ἀπὸ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Πομπηΐας. Μετὰ δυὸ χιλιάδες χρόνια!.. Πτῶμα ἀπανθρακωμένο ἀπὸ τὴ λάβα

Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, μεθυσμένος ἀπὸ τοὺς θριάμβους του, ἦρθε σὲ σχέσεις μὲ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν καὶ σκόπευε νὰ τοῦ παραδώσῃ τὴν Ἑλλάδα, τὰ προδοτικά του σχέδια ἔγιναν γνωστὰ στοὺς ἐφόρους τῆς Σπάρτης καὶ ἀμέσως διετάχθη ἡ σύλληψίς του.

Ὁ Παυσανίας, καταδιωκόμενος ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας του, ἀναγκάστηκε νὰ ζητήσῃ ἄσυλο στὸ ἱερὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖνα. Λίγες ὧρες πρὶν τὸν εὕρῃ ὁ θάνατος, ἀκούστηκε ἀπὸ τοὺς φύλακάς του νὰ φωνάζῃ :

— Ὦ Κεῖε ποιητά, τὰ λόγια σου ἔκρυβαν μιὰ μεγάλη ἀλήθεια, ἐγὼ ὅμως ἀπὸ τὴν ἐπιπολαιότητά μου δὲν τὰ πρόσεξα !...

* * *

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, μιὰ μέρα, μερικὲς Θηβαῖες μητέρες συζητοῦσαν κι' ἔλεγαν ἡ καθεμιά τους τί μέλλον ἐπιθυμοῦν γιὰ τὰ παιδιά τους. Ἡ μιὰ ἤθελε νὰ ἰδῆ τὸ γυιό της γενναῖο πολεμιστή, ἡ ἄλλη πλούσιο γαιοκτήμονα, ἡ τρίτη σύζυγο τῆς ὡραιότερης γυναίκας τοῦ τόπου καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ὅταν ἐτελείωσαν ὅλες, παρετήρησαν ὅτι μιὰ ἀπὸ τὴ συντροφιά τους δὲν εἶχε πῆ τίποτε ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή. Ὅταν τῆς εἶπαν κι' αὐτῆς νὰ τοὺς φανερώσῃ τί φιλοδοξία τρέφει γιὰ τὸ γυιό της, ἡ μητέρα, ποὺ καθόταν ἀμίλητη ὣς τότε, τὶς ὡδήγησε κοντὰ σ' ἕνα ἀπέριττο μνημεῖο, ὅπου ἦσαν γραμμένες ἡ ἀκόλουθες λέξεις :

«*Ὁ Ἐπαμεινώνδας ποτέ του δὲν εἶπε ψέμματα*».

Καί, ἀφοῦ τοὺς διάβασε τὴν ἐπιταφία ἐπιγραφὴ γιὰ τὸν περίφημο στρατηγό, ἐπρόσθεσε :

— Αὐτὴ τὴν ἐπιγραφὴ ἤθελα νὰ βάλουν καὶ στὸν τάφο τοῦ γυιοῦ μου!...

* * *

Μιὰ Σπαρτιάτισσα μητέρα, ἡ ὁποία εἶχε στείλει καὶ τὰ πέντε παιδιά της στὸν πόλεμο, στεκόταν στὴν εἴσοδο τῆς πόλεως, μαζὺ μὲ μερικὲς ἄλλες, περιμένοντας νὰ μάθῃ τὴν ἔκβασι τῆς μάχης.

Ὅταν εἶδε κάποιον συμπατριώτη της νὰ ἔρχεται ἀπὸ κεῖ, ἔτρεξε κοντά του ἀνυπόμονη νὰ τὸν ρωτήσῃ.

— Σκοτώθηκαν κι' οἱ πέντε μαζύ, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν μου, ἀλλὰ γιὰ τὴν τύχη τῆς πατρίδος, ἀποκρίθηκε ἡ Λάκαινα μὲ μοναδικὴ ἀταραξία.

Κι' ὅταν ὁ ἀπεσταλμένος τῆς ἀνεκοίνωσε ὅτι ὁ ἀγὼν ἀπέβη ὑπὲρ τῶν Σπαρτιατῶν, ἡ γενναιόψυχη μητέρα ἐπρόσθεσε :

— Τώρα δὲν ἔχω κανένα παράπονο γιὰ τὸ θάνατο τῶν παιδιῶν μου !...

Ἀφρικανικὲς καλλονές ! Νεάνιδες τοῦ Νιὰμ - Νιάμ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τὰ ρόδα μαραίνονται καὶ τ' ἀγκάθια μένουν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωή.

— Ποτὲ δὲν εἶνε κανεὶς τόσο εὐτυχισμένος ἢ δυστυχισμένος ὅσο νομίζει.

— Ἡ ἀνία εἶνε ἡ δικαία τιμωρία τῶν ὀκνηρῶν.

— Ὁ νοῦς χρειάζεται στὰ μικρὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς καὶ ἡ καρδιὰ στὰ μεγάλα.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΛΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΒΕΡΤΟΥ ΝΤΕΛΠΙ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχα πάει γιὰ κάποια ὑπόθεσί μου στὸν πύργο τοῦ φίλου μου κ. Παρί, κατ' εὐθεῖαν ἀπογόνου τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ὅς. Ὁ φίλος μου εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ δείξη ὅλα τὰ ἀναμνηστικὰ ποὺ εἶχε ἀφήσει ὁ ἔνδοξος πρόγονός του, τὸ σπαθί του, τὸ ρολόϊ του καὶ τὴν τελευταία του στολή, μιὰ στολὴ πολὺ ἁπλῆ μὲ γαλόνια ἀρχιστρατήγου τῆς Πρώτης Δημοκρατίας.

Πιάσαμε κατόπιν κουβέντα γιὰ τοὺς ἔρωτας τοῦ νεαροῦ στρατηγοῦ.

— Ὁ Ὅς ἔτρεφε ἐξαιρετικὴ λατρεία πρὸς τὶς γυναῖκες, μοῦ εἶπε ὁ κ. Παρί, κι' αὐτὲς ἀνταποκρινόντουσαν πάντοτε στὸν ἔρωτά του. Γιὰ ποιὸ λόγο ἄλλωστε νὰ μὴν εἶχε αἰσθηματικὲς ἐπιτυχίες, ἀφοῦ εἰκοσιπέντε μόλις χρονῶν ἦταν ἀρχιστράτηγος, θριαμβευτὴς πέντε μαχῶν; Ἀπ' ὅλες ὅμως τὶς γυναῖκες ποὺ ἀγάπησε στὸ σύντομο διάστημα τῆς ζωῆς του, ξεχωρίζει μιὰ ποὺ ἡ πίστις της κι' ἡ ἀφοσίωσίς της θὰ μποροῦσε νὰ συγκινήση καὶ ποιητὴ ἀκόμα. Δὲν μπορῶ δυστυχῶς νὰ σᾶς ἀναφέρω λεπτομέρειες, γιατὶ ἡ γυναῖκα αὐτή, ποὺ εἶνε σήμερα σεβαστὸ πρόσωπο ἱστορικό, ἦταν παντρεμένη καὶ δὲν ταίριαζε νὰ θίξω τὴ μνήμη της. Ἀρκεσθῆτε λοιπὸν μόνο στὴν ἱστορία τῆς ἀγάπης της κι' εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἱκανοποιηθῆτε.

Ὁ Ὅς τὸν καιρὸ τῆς τρομοκρατίας ἐλάτρευε μὲ πάθος τὴν παντρεμένη αὐτὴ κυρία. Ἡ κυρία αὐτή, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε ἄλλο τόσο, πήγαινε κάθε μέρα κρυφὰ στὸ σπίτι του καὶ περνοῦσε μαζύ του ἐκεῖ στιγμές, ἀπ' αὐτὲς ποὺ μένουν ἀλησμόνητες στὴ ζωή.

Κάποιο ἀπόγευμα ὅμως, μπαίνοντας, ὅπως πάντα, στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιστρατήγου, δὲν τὸν βρῆκε ἐκεῖ. Ρώτησε τὸν ὑπηρέτη του, μὰ κι' αὐτὸς δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ τῆς δώση καμμιὰ πληροφορία. Τῆς εἶπε μόνο ὅτι ὁ Ὅς εἶχε ξυπνήσει πολὺ ἀργὰ τὸ πρωῒ καὶ ὅτι εἶχε βγῆ νὰ γευματίση σὲ κανένα ἀπὸ τὰ γύρω ἑστιατόρια. Ἀπὸ τὴν ὥρα αὐτὴ δὲν ξαναφάνηκε στὸ σπίτι της.

Μιὰ μεγάλη ἀνησυχία κατέλαβε ἀμέσως τὴν κυρία... Τί εἶχε ἀπογίνει ὁ φίλος της; Γιατί δὲν ξαναγύρισε; Μήπως εἶχε πάθει τίποτε; Γι' αὐτό, μόλις ἁπλώθηκε τὸ πρῶτο σκοτάδι τῆς νύχτας, φόρεσε τὸ μακρὺ ἐπανωφόρι της καὶ ἔφυγε ἀπὸ τ' σπίτι τοῦ Ὅς σὰν τρελλή...

Περπατοῦσε ἀπάνω στὸ ὑγρὸ πεζοδρόμιο, μὴ ξέροντας κατὰ ποῦ νὰ τραβήξη, σὲ ποιὸ μέρος νὰ τὸν ζητήση... Ἄξαφνα, καθὼς περπατοῦσε, ἄκουσε τὴ φωνὴ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν ποὺ διαλαλοῦσαν τὰ σπουδαιότερα νέα τῆς ἡμέρας καὶ ξεχώρισε αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ἡ σύλληψις τοῦ στρατηγοῦ Ὅς!»

Ἐπῆρε γρήγορα μιὰ ἐφημερίδα καὶ διάβασε σ' αὐτὴ ὅτι ἡ ἀλλεπάλληλες νίκες τοῦ Ὅς εἶχαν προκαλέσει τὴ ζηλοτυπία τῶν ἀντιπάλων του, οἱ ὁποῖοι τὸν κατήγγειλαν ὡς ὕποπτο στὴ δημοσία ἀσφάλεια. Γι' αὐτό, εἶχε συλληφθῆ κατὰ διαταγὴ τοῦ Ροβεσπιέρου καὶ τοῦ Σαὶν-Ζὺστ κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη ἀνάκρισι φυλακίστηκε.

Ἡ ἄγνωστη κυρία ἔδωσε στὸ δεσμοφύλακα τὸ χρυσὸ σταυρό της

Ἡ κυρία, μόλις διάβασε τὴν τρομερὴ αὐτὴ εἴδησι, κόντεψε νὰ πέση κάτω λιπόθυμη. Κατέβαλε ὅμως ὅλη τὴ θέλησί της καὶ κατώρθωσε μὲ μεγάλο κόπο νὰ ἐπιστρέψη στὸ σπίτι της. Τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ἔφεξε, βγῆκε ἔξω γιὰ νὰ μάθη νεώτερα γι' αὐτὸν ποὺ ἀγαποῦσε μ' ὅλη της τὴν ψυχὴ καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν ἀσφαλῶς τώρα ἕνας χαμένος ἄνθρωπος.

Ἡ κρυφὴ ἀγωνία της ὅμως συναντοῦσε παντοῦ γενικὴ ἀδιαφορία. Τί τοὺς ἔννοιαζε τοὺς ἄλλους γιὰ τὸ στρατηγὸ καὶ γιὰ τὴ ζωή του, ἀφοῦ αὐτοὶ δὲν εἶχαν νὰ πάθουν τίποτε;

Τὴν ἄλλη μέρα, μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ κρατηθῆ περισσότερο, διευθύνθηκε πρὸς τὸ κτίριο τῶν φυλακῶν, ὅπου κρατιόταν ὁ Ὅς. Ὁ δεσμοφύλακας, ἕνα νέο συμπαθητικὸ παλληκάρι, ἔτυχε νὰ εἶνε μόνος του τὴν ὥρα ἐκείνη μέσα στὴ μικρή του κάμαρα. Φαινόταν πολὺ εὐαίσθητος, γιατὶ μόλις εἶδε μπροστά του τὴν ὡραία κυρία μὲ μάτια δακρυσμένα, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση ἀπ' τ' ἀναφυλλητά, ἡ καρδιά του συγκινήθηκε καὶ πόνεσε.

Ἡ κυρία τοῦ ἐξομολογήθηκε τότε ἀδίστακτα τὰ πάντα καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς φανῆ χρήσιμος. Δὲν ἐζητοῦσε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ δίνη κάθε μέρα ἕνα μπουκέτο τριαντάφυλλα μ' ἕνα μικρὸ γράμμα κρυμμένο μέσα ποὺ θὰ τοῦ τἄφερνε ἡ ἴδια. Ἦταν τόση ἡ ἀπελπισία της καθὼς τὸν ἱκέτευε, ὥστε ὁ δεσμοφύλακας στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήση. Γιὰ νὰ ποῦμε ὅμως τὴν ἀλήθεια, ἡ ἄγνωστη κυρία τοῦ ἔδωσε ὡς πρῶτο φιλοδώρημα τὸ χρυσὸ σταυρό της καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι μαζὺ μὲ τὸ μπουκέτο καὶ τὸ γράμμα θὰ τοῦ ἐπήγαινε κάθε μέρα καὶ ἀπὸ δυὸ λουδοβίκεια. Καὶ δυὸ λουδοβίκεια ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν ἦσαν λίγα, διάβολε...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ὅς μέσ' στὴ φυλακή του εἶχε βρῆ τὸν πρώην ὑπασπιστή του λοχαγὸ Σανσερέλ, ὁ ὁποῖος ἦταν φυλακισμένος κι' αὐτὸς ὡς ὕποπτος. Μεταξὺ δυὸ νέων, εἴκοσι καὶ εἰκοσιέξη χρονῶν, μέσα στὴ φυλακή, ἡ διαφορὰ τῶν βαθμῶν δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία.

Ἔτσι ὁ Ὅς μὲ τὸν πρώην ὑπασπιστή του συνεδέθησαν γρήγορα φιλικώτατα καὶ ἡ φιλία τους αὐτὴ ἔγινε ἀκόμα πιὸ στενή, γιατὶ κι' δυό τους ἦσαν ἐρωτευμένοι κι' εἶχαν ἀποχωριστῆ κατὰ τὸ σκληρότερο τρόπο ἀπὸ τὶς ὡραῖες των.

Ὁ Ὅς κι' ὁ Σανσερὲλ μιλοῦσαν κάθε τόσο γιὰ τὶς φιλενάδες των κι' ἔτσι τοὺς φαινόταν πιὸ σύντομες ἡ ὧρες τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας. Ἡ φίλη τοῦ λοχαγοῦ εἶχε κατορθώσει νὰ βρῆ κι' αὐτὴ τρόπο συνεννοήσεως μὲ τὸν ἀγαπημένο της, στὸν ὁποῖον ἔστελνε ταχτικὰ βιβλία. Ἐνῶ ὅμως ὁ λοχαγὸς ἐδάνειζε μ' εὐχαρίστησι τὰ βιβλία στὸ σύντροφό του, ὁ στρατηγὸς ἀρνιόταν νὰ τοῦ χαρίση ἔστω κι' ἕνα τριαντάφυλλο.

— Πρέπει νὰ παραδεχθῆτε, στρατηγέ μου, ὅτι δὲν εἶστε δίκαιος, τοῦ ἔλεγε ὁ λοχαγός. Ἐγὼ σᾶς δίνω ὅλα μου τὰ βιβλία κι' ἐσεῖς λυπᾶστε νὰ θυσιάσετε γιὰ χάρι μου ἕνα ρόδο...

— Γιατί παραπονιέσαι ἄδικα; τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ Ὅς. Μήπως δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ τὰ μυρίζεσαι;...

Καὶ παίρνοντας ὕφος σοβαρώτερο, ἐπρόσθεσε:

— Τί τὰ θέλεις; Τ' ἀγαπῶ παραπολὺ αὐτὰ τὰ δροσερὰ καὶ μυρωμένα λουλούδια. Ἡ ὄψις ἑνὸς ρόδου μοῦ θυμίζει ἀμέσως τὸ πρόσωπο τῆς ἀγαπημένης μου καὶ μοῦ φέρνει στὸ νοῦ παληὲς γλυκειὲς ἀναμνήσεις... Πόσο ἄλλαξα σ' ἕνα τόσο μικρὸ διάστημα! Ὅταν ἤμουν ἔξω, δὲν μποροῦσα νὰ ἐκτιμήσω ὅσο ἔπρεπε τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας, ἐνῶ τώρα αἰσθάνομαι οὐράνια εὐδαιμονία ἀπὸ ἕνα τόσο μηδαμινὸ δῶρο...

Ἡ καρδιὰ τοῦ Σανσερὲλ καταλαμβανόταν ἀπὸ μιὰ πραγματικὴ συγκίνησι, ὅταν ἄκουε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἥρωος ἀρχιστρατήγου τῶν εἰκοσιέξη χρονῶν, ποὺ εἶχε κατατροπώσει ὁλόκληρο τὸν Αὐστριακὸ στρατὸ καὶ ποὺ συνεκινεῖτο τώρα σὰν μικρὸ παιδὶ μπροστὰ σ' ἕνα μπουκέτο ἀπὸ τριαντάφυλλα!...

Ἕνα βράδυ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ δεῖπνο, ὁ λοχαγὸς ἔτρεξε πρὸς τὸν Ὅς, ἐξαιρετικὰ χλωμὸς καὶ ταραγμένος.

— Τί συμβαίνει, ἀγαπητέ μου; ρώτησε ὁ στρατηγός.

— Στρατηγέ μου, διαβάστε αὐτὸ τὸ γράμμα, ἀπάντησε ὁ Σανσερέλ. Μοῦ τὸ στέλνει ἐκείνη ἡ φίλη μου...

Ὁ Ὅς ἐπῆρε ἀνήσυχα τὸ χαρτὶ ποὺ τοῦ ἔδινε ὁ πρώην ὑπασπιστής του καὶ διάβασε τὶς ἀκόλουθες γραμμές, ποὺ εἶχαν χαραχτῆ ἀπὸ χέρι τρεμάμενο:

«Χαθήκαμε!... Αὔριο ἔφτασε ἡ σειρά σου ν' ἀνεβῆς ἐπάνω στὴ λαιμητόμο!... Ὦ, ἀγαπημένε μου, σ' ἐξορκίζω νὰ προσπαθήσης μὲ κάθε τρόπο νὰ μὲ ἀποχαιρετήσης γιὰ τελευταία φορά...».

Ὁ Ὅς, μόλις διάβασε τὸ γράμμα, χλώμιασε μὲ μιᾶς κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσ' στὰ χέρια του. Ὁ εἰκοσαετὴς νεανίας ποὺ ἐπρόκειτο νὰ καρατομηθῆ τὴν ἄλλη μέρα, εἶχε συγκρατήσει τὰ δάκρυά του, ἀλλ' ὁ ἀτρόμητος στρατηγὸς μὲ τὰ χρυσᾶ γαλόνια δὲν μπόρεσε νὰ κρύψη τὰ δικά του...

Ἐκείνη τὴ νύχτα ὁ Ὅς ἔκανε στὸν μελλοθάνατο σύντροφό του τόσες περιποιήσεις, ὅσες θὰ ἔκανε μονάχα μιὰ μάνα στὸ παιδί της. Τὸν μετέφερε σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο ποὺ τοῦ εἶχε παραχωρηθῆ γιὰ χάρι του, τὸν ἔβαλε μὲ τὸ στανιὸ νὰ κοιμηθῆ κι' ἔμεινε ἄγρυπνος κοντὰ στὸ προσκέφαλό του, αὐτὸς ποὺ σὲ μιὰ μέρα εἶχε θανατώσει χιλιάδες ἐχθρῶν...

Τὸ πρωΐ, ἐνῶ ὁ λοχαγὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται, μέσα στὴ στενὴ αὐλὴ ἀντήχησαν ἄξαφνα τὰ τύμπανα. Ὁ Ὅς τότε ἐξύπνησε ἥσυχα τὸ μελλοθάνατο, ὁ ὁποῖος ἄνοιξε τὰ μάτια του παραξενεμένος, σὰν νὰ τὸν εἶχαν ἀποσπάσει ἀπὸ τὰ γλυκύτερα ὄνειρα. Ἀμέσως ὅμως θυμήθηκε τί τὸν ἐπερίμενε καὶ σὲ λίγο ντύθηκε κι' ἦταν ἕτοιμος.

— Καὶ τώρα, παιδί μου, ἀγκάλιασέ με, τοῦ εἶπε ὁ στρατηγός. Φεύγεις γιὰ νὰ πᾶς στὸν Παράδεισο...

— Ἄ, στρατηγέ μου! ἀποκρίθηκε ὁ νέος. Εἶνε πολὺ θλιβερὸ νὰ πεθαίνη κανεὶς εἴκοσι χρονῶν, ἐνῶ ἔχει εὐρύτατο στάδιο μπροστά του κι' ἀγαπιέται ἀπὸ μιὰ ἀπαρηγόρητη ψυχή...

Μιὰ βαθειὰ σιωπὴ διαδέχτηκε τὰ θλιβερὰ αὐτὰ λόγια. Ἔξαφνα ὁ Σανσερὲλ ἔπιασε τὸν Ὅς ἀπ' τὰ χέρια καὶ πρόσθεσε:

— Εἴδατε ὅτι μὲ παρακαλεῖ νὰ προσπαθήσω νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω γιὰ τελευταία φορά; Πῶς ὅμως νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία της, χωρὶς νὰ τὴν ἐκθέσω καὶ τὴν καταστρέψω συγχρόνως; Μονάχα ἕνας τρόπος ὑπάρχει κι' ἂν θέλετε θὰ μὲ διευκολύνετε σ' αὐτό. Δόστε μου ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα σας ρόδα ποὺ θὰ τὸ κρατῶ στὸ στόμα μου κι' ὅταν τὸ ἁμάξι τῶν καταδίκων περάση κοντὰ ἀπ' τὴ λατρευτή μου...

Ὁ Σανσερὲλ ὅμως δὲν μπόρεσε ν' ἐξακολουθήση, γιατὶ ἡ φωνή του πνιγόταν ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Τότε ὁ Ὅς πλησίασε στὸ δοχεῖο, ὅπου εἶχε βάλει τὰ ἐξαίσια ἐκεῖνα τριαντάφυλλα ποὺ ἀντιπροσώπευαν γι' αὐτὸν ὁλόκληρο κόσμο εὐτυχίας, ἐδιάλεξε ἕνα ἀπ' αὐτά, τὸ πιὸ ὡραῖο, τὸ πιὸ ἀνοιχτό, τὸ πιὸ μυρωμένο, καὶ γυρίζοντας κοντὰ στὸ λοχαγὸ τοῦ εἶπε:

— Παιδί μου, αὐτὸ τὸ λουλοῦδι προέρχεται ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἀγαπῶ περισσότερο κι' ἀπὸ τὴ ζωή μου. Σοῦ τὸ χαρίζω γιὰ νὰ τὸ προσφέρης ὡς ὕστατο χαιρετισμὸ στὴν ἀγαπημένη σου...

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, ὁ Σανσερὲλ ἀνέβαινε στὴν ἅμαξα τῶν καταδίκων, ἔχοντας στὸ στόμα του τὸ ρόδο ἐκεῖνο ποὺ φαινόταν σὰν μιὰ μεγάλη κόκκινη βοῦλα ἀπάνω στὸ χλωμὸ πρόσωπό του.

Σὲ λίγο ἡ ἅμαξα ξεκίνησε, καί, προχωρῶντας ἀργὰ πέρασε μέσ' ἀπὸ τὸ πλῆθος ποὺ στεκόταν ἀπ' τὴ μιὰ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δρόμου, καὶ ἔφτασε ἔτσι στὴ μέση τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ὀνορίου.

Ἔξαφνα ὁ Σανσερὲλ διάκρινε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτὸν μιὰ νέα γυναῖκα, ὡραιότατη, μὲ μάτια ἀφηρημένα καὶ πρόσωπο κατάχλωμο. Στεκόταν στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου καὶ τ' ἁμάξι, περνῶντας κοντά της, θὰ τὴν ἄγγιζε σχεδόν.

Ὁ λοχαγός, μόλις τὴν ἀντίκρυσε, ἔννοιωσε ἕνα ρῖγος σ' ὅλο τὸ σῶμα του. Ἀμέσως ὅμως ξαναβρῆκε τὴ γαλήνη του. Βρισκόταν μπροστὰ στὴν ἀγαπημένη του, ποὺ τὸν ἐκύτταζε μὲ μιὰ ἄφωνη ἀγωνία. Χωρὶς νὰ κινηθῆ τότε καθόλου, ἄνοιξε τὸ στόμα του κι' ἄφησε νὰ πέση στὰ πόδια της τὸ θεῖο ἐκεῖνο ρόδο τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ θανάτου!...

Ἄκουσα τὸ φίλο μου ὥς τὸ τέλος μὲ πραγματικὴ συγκίνησι. Σὲ λίγο, ψιθύρισα:

— Ἂν εἴχαμε ἀκόμα ἕναν ἄντρα σὰν τὸν Ὅς, ἡ Γαλλία σήμερα θἆταν εὐτυχισμένη.

— Ἐκεῖνο ποὺ σπανίζει περισσότερο στὴ σημερινὴ περίστασι εἶνε κάτι ἄλλο, εἶπε χαμογελῶντας ὁ κ. Παρί. Γυναῖκες ποὺ ν' ἀγαποῦν πραγματικὰ ὅπως αὐτὲς ποὺ σᾶς ἀνέφερα...

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Η ΥΠΟΒΟΛΗ ΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΜΕΣΟΝ

Ἡ χωρικὴ καὶ τὸ ἀρρωστημένο παιδί της. Πῶς ἐχρησιμοποίησε τὴ συνταγὴ γιὰ φάρμακο. Μιὰ πρωτοφανὴς θεραπεία. Τὸ φανταστικὸ παράθυρο. Πῶς ἕνας ποιητὴς ἀρρώστησε χωρὶς λόγο κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἶνε γνωστὸ σὲ ὅλους, πῶς εὐκολώτερα μπορεῖ νὰ θεραπεύση ἕναν ἄρρωστο ἕνας γιατρός, ὁ ὁποῖος ἐξασκεῖ ἐπιβολὴ σ' αὐτόν, παρὰ ἕνας ἄλλος, στὸν ὁποῖον ὁ ἀσθενὴς δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνη. Αὐτὸ δὲ συμβαίνει, γιατί, γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ ἀρρώστου, τὸν μεγαλείτερο ρόλο δὲν τὸν παίζουν οὔτε τὰ γιατρικὰ τοῦ γιατροῦ, οὔτε τὰ χάπια του, οὔτε τὰ σκονάκια του, ἀλλὰ ἡ πεποίθησίς του πῶς τὰ γιατρικὰ αὐτὰ καὶ ἡ βοήθεια τοῦ γιατροῦ θὰ συντελέσουν στὴ θεραπεία του.

Σχετικῶς ἕνας διάσημος Γερμανὸς γιατρὸς ἀναφέρει σ' ἕνα ἰατρικὸ περιοδικό, ὅτι, μιὰ μέρα, παρουσιάστηκε στὸ Ἰατρεῖο του ὰ χωρική, ἡ ὁποί τὸν παρεκάλεσε νὰ τῆ δώση ἕνα γιατρικὸ γιὰ νὰ τὸ βάλη ἐπάνω στὸ πόδι της, ποὺ εἶχε πάθει φλόγωσι. Ὁ γιατρὸς ἐξέτασε πράγματ ο πόδι της, ἔγραψε κατόπιν μιὰ συνταγὴ καὶ τὴν ἔδωσε στὴ χωρική, λέγοντάς της:

— Αὐτὸ νὰ τὸ βάλης ἐπάνω στὸ πονεμένο μέρος.

Φυσικὰ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐννοοῦσε νὰ βάλη ἡ πελάτις του στὸ πόδι της τὸ φάρμακο ποὺ ἔγραφε στὴ συνταγή του. Ἐκείνη ὅμως, μαθημένη ἀπὸ τὰ γιατροσόφια καὶ τὰ ξόρκια τῶν γραϊδίων τοῦ χωριοῦ της, νόμισε ὅτι ἔπρεπε νὰ βάλη ἐπάνω στὸ πόδι της τὸ ἴδιο τὸ χαρτί, στὸ ὁποῖο ἦταν γραμμένη ἡ συνταγή. Ἔτσι, μόλις γύρισε στὸ σπίτι της, χωρὶς νὰ χάση καιρό, τοποθέτησε τὸ χαρτὶ τῆς συνταγῆς ἐπάνω στὸ πονεμένο της πόδι καὶ ὕστερα τὸ ἔδεσε καὶ τὸ ἐστερέωσε καλὰ μὲ μιὰ λουρίδα πανί. Τό... φάρμακο αὐτὸ ὑπῆρξε θαυματουργό! Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ἡ ἁπλοϊκὴ γυναικοῦλα πῆγε πάλι στὸ γιατρὸ καὶ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ταχυτάτη θεραπεία της.

— Ἀχ, κὺρ γιατρέ μου, τοῦ εἶπε μὲ θαυμασμό. Μὲ ἐκεῖνο τὸ χαρτάκι ποὺ μοῦ ἔδωσες καὶ τὸ ἔβαλα στὸ πόδι μου, στὴ στιγμὴ γιατρεύτηκα. Ἄμ ἐσὺ εἶσαι σπουδαῖος γιατρὸς ποὺ κάνεις ἔτσι γρήγορα καλὰ τοὺς ἀρρώστους σου!...

Κατάπληκτος ὁ γιατρὸς ζήτησε ἀπὸ τὴ χωριάτισσα νὰ τοῦ ἐξηγήση λεπτομερέστερα τὴ θεραπεία της καὶ τότε ἀντελήφθη ὅτι ἡ πελάτις του εἶχε παρεξηγήσει τὰ λόγια του καὶ ὅτι εἶχε γίνει καλὰ μόνον χάρις στὴ φαντασία της!

Αὐτὴ ἡ δύναμις λοιπὸν τῆς φαντασίας εἶνε ἐκείνη ἀκριβῶς ἡ ὁποία ὅταν ἡ ἰατρικὴ βρισκόταν ἀκόμα στὰ σπάργανα, ἔκανε ἀποτελεσματικὰ καὶ τὰ πιὸ ἠλίθια φάρμακα.

Ἡ δύναμις τῆς αὐθυποβολῆς ὅμως ἐκτὸς τοῦ ὅτι μπορεῖ νὰ θεραπεύση ἕναν ἄρρωστο, μπορεῖ συγχρόνως νὰ κάνη ἕναν γερὸν ἄνθρωπο ν' ἀρρωστήση.

Ἔτσι, ὁ ποιητὴς Ρόγκερς προσεβλήθη κάποτε ἀπὸ σοβαρώτατο κρυολόγημα, γιατὶ φαντάστηκε ὅτι εἶχε καθήσει δίπλα σ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη βρισκόταν σ' ἕνα ξένο σπίτι, στὸ ὁποῖο γινόταν μιὰ μεγάλη συναναστροφή. Δίπλα στὸν ποιητὴ βρισκόταν ἕνας πελώριος καθρέφτης ποὺ καθρέφτιζε τὴν εἰκόνα ἑνὸς ἀνοικτοῦ παραθύρου. Τὸ παράθυρο ὅμως πραγματικῶς βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πελωρίας σάλας. Ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς ἐνόμισε ὅτι τὸ παράθυρο τοῦ καθρέφτη ἦταν πραγματικὸ καὶ τοῦ φάνηκε μάλιστα πῶς ὁ ἀέρας ποὺ ἔμπαινε ἀπ' αὐτό, τοῦ φυσοῦσε τόσο δυνατὰ στὴν πλάτη του, ὥστε ν' ἀρπάξη ἕνα δυνατὸ κρυολόγημα!

Πραγματικῶς δὲ τὴν ἄλλη μέρα ἔπεσε ἄρρωστος μὲ ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς πνευμονίας καὶ κόντεψε νὰ πεθάνη ἐξ αἰτίας τῆς πλάνης του!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

Η ΣΟΥΗΔΙΣ ΚΑΙ Ο ΒΙΣΜΑΡΚ

Ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ ἐξαδέλφου. Ἡ νεαρὰ Σουηδὶς ποὺ ἐπισκέπτεται τὸ Βερολῖνον. Ἔπειτα ἀπὸ 46 χρόνια.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος κάποιος Σουηδὸς κτηματίας, τοῦ ὁποίου ὁ ἀνεψιὸς ἐσπούδαζε στὸ Βερολῖνο, ἔστειλε τὴν κόρη του νὰ ἐπισκεφθῆ τὴ Γερμανικὴ πρωτεύουσα. Μόλις λοιπὸν ἡ νέα ἔφυγε, ὁ πατέρας της ἔγραψε στὸν ἀνεψιό του, τὸν ὁποῖο οὔτε ὁ ἴδιος, οὔτε ἡ κόρη του τὸν ἐγνώριζαν, νὰ περιποιηθῆ ὅσο μποροῦσε καλύτερα τὴν ἐξαδέλφη του καὶ νὰ τῆς δείξη τὰ διάφορα ἀξιοθέατα τοῦ Βερολίνου. Ἔτσι, μόλις ἔφτασε στὸ Βερολῖνο, τῆς παρουσιάστηκε στὸ σταθμὸ κάποιος νέος, ὁ ὁποῖος τῆς ἐσυστήθηκε ὡς ἐξάδελφός της καὶ τὴν ἐπῆρε μαζύ του.

Ἔμειναν μαζὺ τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ ὑποχρεωτικὸς ἐξάδελφος συνώδευε παντοῦ τὴ νέα, ἡ ὁποία εἶχε μανία νὰ ἰδῆ κάθε ἀξιοπερίεργο. Ὅταν ἡ νέα ἐπρόκειτο νὰ μπῆ στὴν ταχυδρομικὴ ἅμαξα γιὰ νὰ φύγη πάλι, ὁ νεαρὸς συνοδός της τὴν ἐκάλεσε ἰδιαιτέρως καὶ τῆς εἶπε:

— Τώρα ποὺ θὰ χωριστοῦμε, πρέπει νὰ σᾶς βγάλω ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἀπάτη. Πρῶτα-πρῶτα ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ συγγένεια μαζύ σας. Ὁ πραγματικὸς ἐξάδελφός σας καὶ φίλος μου, ἐπειδὴ αὐτὲς τὶς ἡμέρες διαβάζει γιὰ τὶς ἐξετάσεις, μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύσω καὶ νὰ ἐκτελέσω κατὰ γράμμα τὴν ἐντολὴ τοῦ πατέρα σας. Τώρα, ἂν θέλετε νὰ μάθετε πῶς μὲ λένε, ὀνομάζομαι Βίσμαρκ!...

Ὕστερα ἀπὸ 46 χρόνια, ὁ νεαρὸς αὐτὸς σπουδαστὴς εἶχε γίνει ὁ περίφημος ἀρχικαγγελάριος τῆς Γερμανίας, ὁ ὁποῖος κατέπληξε τοὺς πάντας μὲ τὸ πολιτικό του δαιμόνιο. Μόλις ἔμαθε αὐτὸ ἡ κόρη τοῦ Σουηδοῦ κτηματίου, ἡ ὁποία βρισκόταν πειὰ τὲ ἀρκετὰ προχωρημένη ἡλικία, ἐζήτησε νὰ ἰδῆ πάλι ἀπὸ κοντὰ τὸν παληὸ συνοδό της καὶ τοῦ ἔγραψε. Στὸ γράμμα ποὺ τοῦ ἔστειλε δὲν παρέλειψε νὰ τοῦ ἀναφέρη καὶ τὸ ἐπεισόδιον τῆς γνωριμίας των, γιὰ τὸ ὁποῖο ὑπερηφανευόταν ἐξαιρετικά. Σὲ λίγες μέρες ἔλαβε ἐκ μέρους του μιὰ φιλοφρονητικὴ πρόσκλησι κι' ἔσπευσε νὰ τὸν συναντήση στὸ Βερολῖνο. Ὁ Βίσμαρκ τὴν ἐδέχτηκε μ' εὐγένεια καὶ συνωμίλησε μαζύ της. Κι' ὅταν ἐκείνη θέλησε νὰ τοῦ ἐκφράση τὴν εὐγνωμοσύνη της γιὰ τὶς παληές του ἐκεῖνες περιποιήσεις, ὁ τρομερὸς ἀρχικαγγελάριος τὴ διέκοψε καγχάζοντας:

— Μᾶλλον ἐγώ, κυρία μου, πρέπει νὰ σᾶς εὐγνωμονῶ. Ἂν δὲν ἐρχόσαστε ἐσεῖς ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, δὲν θὰ ἔβλεπα τὰ μουσεῖα μας, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν μοῦ ξαναδόθηκε καιρὸς ἀπὸ τότε νὰ τὰ ἐπισκεφθῶ...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ RENÉ MAIZEROY

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

I

. . . Εἶχαν γνωριστῆ ἀπὸ παιδιὰ στὴ Φραγκφούρτη, στοὺς πάγκους τῆς Συναγωγῆς των. Οἱ γονεῖς των, ποὺ ἦσαν ἐξ ἴσου φτωχοί, εἶχαν τὰ μαγαζιά τους κοντὰ μέσα στὸν πληχτικὸ καὶ βρωμερὸ δρόμο, ὁ ὁποῖος ἔμοιαζε τὸν Αὔγουστο, ὅταν ὁ ἥλιος φλόγιζε τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν, μὲ δυσφημισμένο προάστειο τῆς Ἱερουσαλὴμ. τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Χριστὸς τραβοῦσε μέσ' ἀπὸ τὰ σταυροδρόμια, λέγοντας τὶς μυστηριώδεις παραβολές του στοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους, μὲ τὴ θεία καλοσύνη ζωγραφισμένη στὰ οὐράνια μάτια του.

Ὁ Ἡσαΐας Σιλμπερστάϊν, ποὺ εἶχε γίνει ἑκατομμυριοῦχος ὕστερ' ἀπὸ μιὰ καταπληκτικὴ εὔνοια τῆς τύχης, ἡ ὁποία τὸν εἶχε ἀνεβάσει ὅσο μποροῦσε πιὸ ψηλά, ὁ βαρῶνος λοιπὸν Ἡσαΐας Σιλμπερστάϊν εἶχε διαλέξει γιὰ ταμία του τὸν σύντροφο τῆς παιδικῆς του ἡλικίας καὶ τῆς δυστυχίας του. Ἔτσι ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὸν ἔκλεβαν, ὅτι θὰ εἶχε στὴν κάσσα ἕνα φύλακα σκύλο πιστό, πειθήνιο, γκρινιάρη, ποὺ θὰ ἤξερε ν' ἀπομακρύνη ἀπὸ τοὺς μυθώδεις θησαυροὺς του ὅλους τοὺς ἐνοχλητικοὺς καὶ ποὺ θὰ στεκόταν ἄγρυπνος πάνω ἀπ' αὐτούς.

Καμμιὰ ἀποκρηάτικη μάσκα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συγκριθῆ μὲ τὴν ἀφάνταστη ἀσχημία τοῦ προσώπου τοῦ ἐν λόγῳ Ζαχαρία Στοῦμπερ. Ἡ μύτη του ἔμοιαζε μὲ τοῦ κορακιοῦ, τὰ χείλη του ἦσαν σχισμένα λοξὰ σὰν νὰ τὰ εἶχε ἀνοίξει κανεὶς μὲ τὸ μαχαῖρι, ὁ λαιμός του ἦταν ὑπερβολικὰ μακρὺς καὶ ἰσχνός, τὸ πετσί του κολλημένο ἀπάνω στὰ κόκκαλά του καὶ σημαδεμένο ὁλόκληρο μὲ κίτρινες βοῦλες καὶ μὲ λιγοστὲς τρίχες, φυτρωμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ, στὰ μάγουλά του καὶ στὸ πηγοῦνι του. Μονάχα, τὰ στρογγυλὰ μάτια του, ἔλαμπαν πίσω ἀπὸ τὰ πανάρχαια ματογυάλια του καὶ φαινόντουσαν σὰν τὸ μόνο ζωντανὸ πρᾶγμα στὸ νεκρωμένο κορμί του.

Ὁ Ζαχαρίας, ἐδῶ καὶ τριαντατρία χρόνια ποὺ ἦταν ταμίας στὴν τράπεζα τοῦ πάμπλουτου συμπατριώτου του, δὲν εἶχε συλλογιστῆ ποτέ του νὰ παντρευτῆ, οὔτε ὁ ἔρως τὸν εἶχε ἀπασχολήσει ἔστω καὶ μιὰ μέρα σὲ ὅλη τὴ ζωή του.

Ζοῦσε σὰν ἀθλητής, σὲ μιὰ τρισάθλια κάμαρη ὑπηρέτου, στὸ βάθος μιᾶς αὐλῆς, ἔτρωγε λίγο, δὲν ἔπινε τίποτε ἄλλο ἀπὸ νερὸ καὶ δὲν εἶχε πάει ποτὲ στὴν ἐξοχὴ ἢ στὸ θέατρο.

Ὁ βαρῶνος διασκέδαζε μαζύ του κάνοντάς του διάφορα χοντρὰ ἀστεῖα καὶ τοῦ ἔλεγε συχνὰ εἰρωνικά:

— Ἔ, λοιπόν, Ζαχαρία, βρῆκε καὶ σὺ καμμιὰ φιλενάδα;... Εἶνε ξανθὴ ἢ μελαχροινή;... Δὲν βρῆκες;.. Κρῖμα!... Μὰ μὴν ἀνησυχεῖς, γιατ' γρήγορα θὰ τὴν πάθης κι' ἐσὺ σὰν τόσους ἄλλους...

Ὁ Ζαχαρίας δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε τίποτε κι' ἔσκυβε τὸ κεφάλι του πάνω ἀπ' τοὺς ἀριθμούς του. Σάλευε ἀδιόρατα τοὺς ὤμους του, σὰν ἕνας παπποὺς ποὺ θέλουν νὰ τοῦ διηγηθοῦν παραμύθια...

II

Τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς ἑορτὲς ποὺ τὰ γραφεῖα ἦσαν κλειστά, ὁ Ζαχαρίας ἔφτανε στὸ δικό του τὴ συνηθισμένη του ὥρα, περνοῦσε τὶς μαῦρες μανσέτες του καὶ σὲ λίγο, μὲ τρεμουλιάσματα πυρετοῦ στὰ δάχτυλα, ἄκουγε τὶς πολύπλοκες κλειδωνιὲς τοῦ μεγάλου χρηματοκιβωτίου τοῦ χτισμένου μέσα στὸν τοῖχο. Καὶ ἔμενε τότε ἀκίνητος μπροστὰ σ' αὐτό, σὰν βυθισμένος σ' ἔκστασι... Φαινόταν σὰν ἕνας ἱερεὺς μπροστὰ στὸ βωμὸ τοῦ θεοῦ του ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ ψάλλη διαφόρους ὕμνους στὴ δόξα του...

Ἔπειτα γονάτιζε... Ἔγερνε μέσ' στὰ βάθη τῆς κάσσας ποὺ ἀνέδιδαν τὴν ἄνοστη μυρωδιὰ τῶν τραπεζογραμματίων, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ριχτῆ σὲ μιὰν ἄβυσσο ποὺ τὸν τραβοῦσε, ποὺ ὑπνώτιζε τὶς δυνάμεις του μὲ τὴν ὑπόκωφη, μακρυνὴ καὶ ὅσο γλυκειὰ φωνή της...

Καὶ ἄξαφνα ξετρελλαμένος, μεθυσμένος, μὲ τὰ μάτια διεσταλμένα τεράστια, ὁλοστρόγγυλα, σὰν καθρέφτες ὅπου θ' ἀντανακλᾶτο ἕνα μαγικὸ καταρκύλημα χρυσῶν νομισμάτων, βύθιζε τὰ χέρια ὥς τοὺς ἀγκῶνες μέσ' στὸ χρηματοκιβώτιο καὶ ψαχούλευε, ἄγγιζε, ἀναποδογύριζε καὶ ἔσφιγγε μέσ' στὶς παλάμες του τὶς στοῖβες τῶν λουδοβικείων καὶ τῶν λιρῶν...

Κλονιζόταν, ἔτρεμε ἀπάνω στ' ἀδύνατα πόδια του, σὰν κατεχόμενος ἀπὸ κάποιο λάγνο σπασμό, ὁ ὁποῖος διαστέλλει τὰ νεῦρα, ἐκμηδενίζει τὶς δυνάμεις καὶ ἀδειάζει τὸν ἐγκέφαλο.

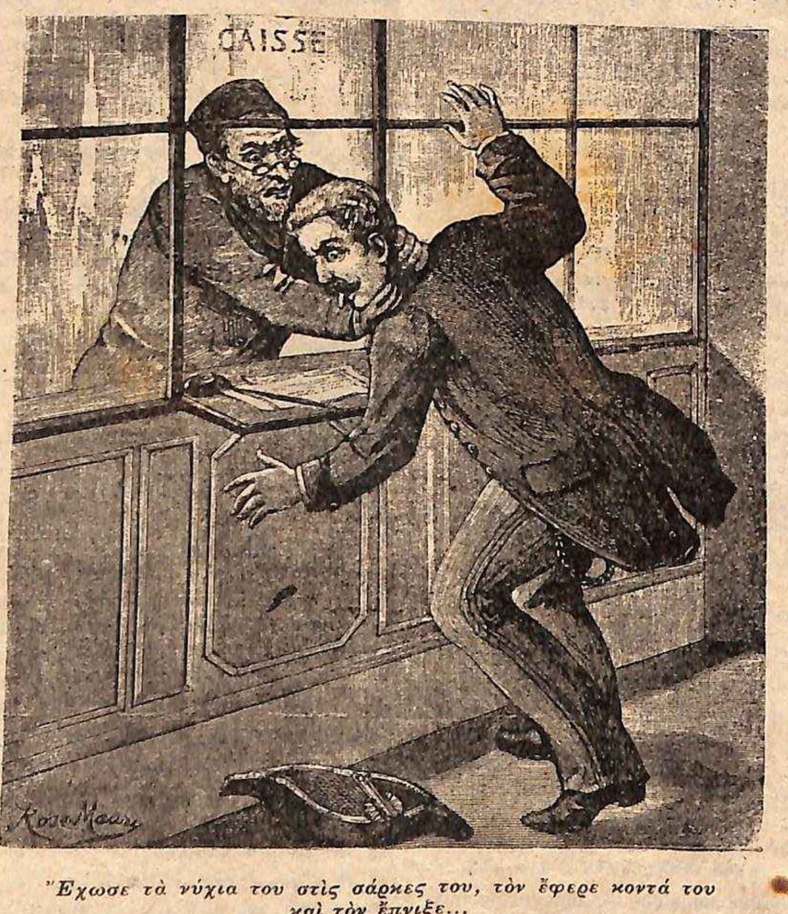

Ἔχωσε τὰ νύχια του στὶς σάρκες του, τὸν ἔφερε κοντά του καὶ τὸν ἔπνιξε...

Ἀπέραντη εὐτυχία, ἡδονικὴ χαρὰ ζωγραφιζόταν στὴν ὄψι του. Σκιρτοῦσε μὲ τὸν παραμικρὸ θόρυβο, σὰν ἕνας ἐρωτευμένος ποὺ κρύβεται γιὰ νὰ σφίξη στὴν ἀγκαλιά του τὴ φίλη του καὶ νὰ τὴν κάνη δική του ὁλόκληρη.

Τὸ σάλιο του κυλοῦσε τότε ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ στόματός του, μαζὺ μὲ μερικὲς σταγόνες αἵματος...

Ἔξω, στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου ἀπόλυτη ἐρημιὰ ἐπικρατοῦσε. Βλέποντας κανεὶς τὸν Ἑβραῖο, θὰ τὸν ἔπαιρνε γιὰ ἀσκητὴ ποὺ ἔχει ἀποσυρθῆ στὴ Θηβαΐδα του, μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο, μακρυὰ ἀπ' ὅλα...

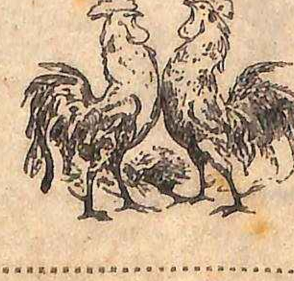

Καὶ ὁ ταμίας ἔμενε ἐκεῖ ὥς ὅτου ἔπεφτε ἡ νύχτα, μὴ μπορῶντας ν' ἀποφασίση νὰ φύγη, νὰ κλείση τὸ χρηματοκιβώτιο. Ὅταν τέλος ἔστριβε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδωνιά του, ρυτίδες ἀγωνίας ἐχάραζαν τὸ μέτωπό του, καὶ ἡ φριχτὴ ὀδύνη τῶν τραγικῶν καὶ μεγάλων ἀποχωρισμῶν ζωγραφιζόταν στὸ πρόσωπό του...

III

Τὸν τελευταῖο καιρὸ ὁ Ζαχαρίας εἶχε ἀλλάξει πολύ.

Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ἐκδηλώθηκε στὴν ἀρχὴ μὲ ἀκατανόητες μεμψιμοιρίες του, μὲ ἀτελείωτες ἄργητες, ὁσάκις τοῦ παρουσιάζουν στὸ γκισέ του κανένα τσὲκ γιὰ νὰ τὸ ἐξαργυρώση. Ἔκανε λάθος στὸ μέτρημα καὶ μετροῦσε πολλὲς φορὲς τὸ ποσὸν ποὺ ἔπρεπε νὰ πληρώση...

Βλέποντάς τον κανεὶς πίσω ἀπὸ τὴ θυρίδα του, θὰ ὑπέθετε ἀπ' τὴν ὄψι του ὅτι κάθε πελάτης τῆς τραπέζης «Σιλμπερστάϊν καὶ Σία» τὸν κατεδίωκε, τὸν ἔβριζε, τοῦ ξερρίζωνε τὴν καρδιὰ μὲ ἀδιάκοπα μαρτύρια. Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ κρύψη μέσα στὰ ἔγκατα τῆς γῆς ὅλο αὐτὸ τὸ χρυσάφι ποὺ σκορπιζόταν, ποὺ ἔφευγε μακρυὰ ἀπ' τὴν κάσσα του, σὰν τὸ νερὸ ποὺ κυλάει στάλα-στάλα ἀπ' τὴ ραγισμένη στάμνα... Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ τὸ ἐξαφανίση, νὰ σκεπάση μὲ τὸ κορμί του καὶ νὰ διώξη μακρυὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοῦ τὸ ἔπαιρναν, κάνοντάς τους ἄγριες χειρονομίες γιὰ νὰ τοὺς τρομάξη.

Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ κλειδώση τὸ ταμεῖο του, νὰ φύγη, νὰ κατέβη τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλιὰ τοῦ μεγάρου, νὰ φτάση ὥς τὸ σαλόνι τοῦ Ἡσαΐα, νὰ συρθῆ στὰ πόδια του, νὰ τὸν ἱκετεύση, νὰ τοῦ ὁμολογήση τί ὑπέφερε καὶ νὰ τοῦ ὑπαγορεύση τὶς θελήσεις του, τὶς θελήσεις ἑνὸς μεγάλου φιλαργύρου. Μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ κάνη, ἀπὸ φόβο μήπως ὁ ἀφέντης του τὸν διώξη κι' ἔτσι ἀποχωριστῆ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο του χρυσάφι...

Συγκρατιόταν μὲ δυσκολία καὶ ὅταν ἐπλήρωνε τὰ μάτια του πετοῦσαν τέτοιες ἀστραπὲς ὀργῆς καὶ μίσους, ὥστε οἱ μικροὶ ὑπάλληλοι τῆς τραπέζης ποὺ τὸν ἔβλεπαν, ψιθύριζαν μεταξύ τους:

— Αὐτὸς ὁ γέρο φιλάργυρος κάτι θὰ σκαρώση αὐτὲς τὶς ἡμέρες...

Τέλος, μιὰ μέρα μεγάλων πληρωμῶν, ὁ Ζαχαρίας μὲ τὸ κεφάλι χαμένο, σὰν ἕνας ταῦρος ποὺ τὸν πληγώνει τὸ αἷμα, βλέποντας πὼς τὸ χρυσάφι ἔφευγε ἀτελείωτο, εἶχε χάσει πειὰ ἐντελῶς τὴ συνείδησι τῶν πράξεών του... Κι' ἔξαφνα σὲ μιὰ στιγμή, κυττάζοντας πὼς τὸ ταμεῖο του ἦταν περικυκλωμένο ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους ποὺ περίμεναν γιὰ νὰ τοὺς πληρώση, ἅπλωσε τὰ τεράστια χέρια του ἔξω ἀπ' τὴ θυρίδα του, ἐνῶ ἡ ὄψις του ἔπαιρνε μιὰ ἀπαισία ἔκφρασι.

Ἅρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ ἕναν εἰσπράκτορα ποὺ περίμενε ἥσυχα γιὰ νὰ πληρωθῆ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι παραμέριζαν τρομαγμένοι... Ἔχωσε τὰ νύχια στὶς σάρκες του, τὸν ἔφερε κοντά του καὶ τὸν ἔπνιξε, ἐνῶ ἕνα γέλιο στριγγὸ καὶ ἀπαίσιο ἔβγαινε ἀπ' τὸ στόμα του...

. . . .

Σήμερα ὁ Ζαχαρίας βρίσκεται στ' Φρενοκομεῖο τῆς Ἁγίας Ἄννης κα' περνάει ὅλον τὸν καιρό του γεμίζοντας τὶς τσέπες του μὲ χαλίκια, τὰ ὁποῖα χώνει κουφὰ μέσ' στὸ στρῶμα του καὶ στὶς ρίζες τῶν δέντρων, λαβαίνοντας χίλιες δυὸ προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴ τὸν ἰδοῦν.

Καὶ ὁ βαρῶνος Σιλμπερστάϊν, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαπάει καθόλου τὰ περιττὰ ἔξοδα καὶ ὁ ὁποῖος καταδικάστηκε νὰ πληρώνη μιὰ γελοία σύνταξ' στὴ χήρα τοῦ φτωχοῦ δολοφονημένου εἰσπράκτορος, ἐπαναλαμβάνει συχνά:

— Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ κάνη ποτὲ μιὰ καλὴ πρᾶξι στὴ ζωή του.. Αὐτὰ παθαίνω τώρα, γιατὶ εἶχα τὴν καλοσύνη νὰ πάρω στὴν Τράπεζά μου ἕναν παληὸ σύντροφό μου...

ΛΑΪΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΠΟΤΑΜΙ

Οἱ δώδεκα συμπεθέροι κοιμόνταν μέσα στὸ χάνι μαζὺ μὲ τὸ γαμπρὸ καὶ μὲ τὴ νύφη, περιμένοντας νὰ ξημερώση γιὰ νὰ περάσουν τὸ ποτάμι νὰ πᾶν ἀντίπερα στὸ χωριὸ τῆς νύφης νὰ κάνουν τὰ πιστρόφια.

Κοντὰ στὰ μεσάνυχτα ἡ Μοῖρες μαζεύτηκαν γύρω ἀπὸ τὸ χάνι κι' ἄρχισαν νὰ λογαριάζουν τίνος ἐρχόταν τὴν ἄλλη μέρα ἡ σειρὰ νὰ φύγη γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο.

— Ἡ νύφη ποὺ κοιμᾶται μέσ' στὸ χάνι, εἶπε ἡ μεγαλείτερη, αὔριο καθὼς θὰ περνάη τὸ γεφῦρι, θὰ πνιγῆ...

— Ματαμοίρανέ την, κυρά μου, τῆς φώναξαν ἡ ἄλλες παρακαλεστικά.

Μὰ ἐκείνη κούνησε σοβαρὰ τὸ κεφάλι της κι' ἀποκρίθηκε:

— Ὅ,τι γράφει, δὲν ξεγράφει!...

Μόλις ξημέρωσε, κάποιος ἀπ' τοὺς συμπεθέρους σηκώθηκε ἀπάνω καὶ τοὺς εἶπε:

— Συμπέθεροι, τὸ καλὸ ποὺ σᾶς θέλω, νὰ μὴν περάσουμε ἀπὸ τὸ γεφῦρι, γιατὶ τὴ νύχτα ἄκουσα τὶς Μοῖρες νὰ λὲν πὼς θὰ πνιγῆ ἡ νύφη.

— Σῶπα, καϋμένε! τοῦ ἀπάντησαν ὁ γαμπρὸς κι' οἱ συμπεθέροι μαζύ. Ἀπὸ ὄνειρα θὰ σκιαχτοῦμε τώρα; Εἴμαστε ὅλοι-ὅλοι δώδεκα. Θὰ τὴν πιάσουμε ἕξη ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ κι' ἕξη ἀπ' τὴν ἄλλη καὶ θὰ τὴ βγάλουμε πέρα χωρὶς νὰ πάθη τίποτα.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Τὴν ἔπιασαν ἕξη ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ κι' ἕξη ἀπ' τὴν ἄλλη καὶ προχώρησαν στὸ γεφῦρι. Μόλις ὅμως ἔφτασαν στὴ μέση, σηκώθηκε ἕνα δυνατὸ μπουρίνι, ἅρπαξε τὴ νύφη μέσ' ἀπ' τὰ χέρια τους καὶ τὴν ἔρριξε μέσα στὸ ποτάμι, ποὺ ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸ λογιάζεται στοιχειωμένο...

Η ΑΦΙΛΟΚΕΡΔΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ὅταν οἱ φίλοι τοῦ Πελοπίδα τὸν ρώτησαν γιὰ ποιὸ λόγο δὲν φροντίζει νὰ μαζέψη χρήματα, ὁ στρατηγὸς τοὺς ἀπάντησε δείχνοντάς τους ἕναν σακάτη Θηβαῖο ποὺ περνοῦσε:

— Τὰ χρήματα μονάχα σ' αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο εἶνε ἀναγκαῖα κι' ὄχι σὲ μένα τὸ γερό...

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Ἀπάντησις πληρωμένη

Ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος Γ' τῆς Ρωσσίας εἶχε πάει κάποτε σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἑορτὴ ποὺ εἶχε ὀργανωθῆ ὑπὲρ ἑνὸς ἀσύλου τυφλῶν. Κατὰ τὴν ἑορτὴ αὐτή, ἀφοῦ ἐπαίχθηκε πρῶτα μιὰ κωμωδία, διενεργήθηκε κατόπιν ἔρανος. Ἡ κυρίες τῆς ὀργανωτικῆς ἐπιτροπῆς γύριζαν μὲ δίσκους καὶ μάζευαν χρήματα ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας. Στὸν αὐτοκράτορα παρουσιάστηκε μιὰ ὡραιοτάτη ξανθὴ νέα, ἡ ὁποία, ρίχνοντάς του μιὰ παρακλητικὴ ματιά, στάθηκε μπροστά του μὲ τὸν δίσκο στὰ χέρια. Ὁ Τσάρος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ θαυμασμὸ τὴν ὡραία νέα καὶ ὕστερα ἔβαλε στὸ πιάτο της ἕνα χρυσὸ νόμισμα, λέγοντας:

— Αὐτὸ εἶνε γιὰ τὰ λαμπρά σας μάτια, δεσποινίς.

Ἡ νέα κατακοκκίνησε, ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ τοῦ παρουσίασε πάλι τὸ δίσκο.

— Πῶς, θέλετε καὶ ἄλλα ἀκόμα; εἶπε γελῶντας ὁ Τσάρος.

— Βεβαιότατα, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἡ ἔξυπνη ξανθοῦλα. Ἐδώσατε τὴν εἰσφορά σας γιὰ τὰ λαμπρά μου μάτια. Τώρα θὰ ἤθελα νὰ μοῦ δώσετε καὶ κάτι γιὰ τὰ σβυσμένα μάτια τῶν δυστυχισμένων τυφλῶν!

Ὁ Ἀλέξανδρος χαμογέλασε κι' ἔβαλε ἄλλα δυὸ νομίσματα στὸ δίσκο της.

— Ὁ στρατηγὸς καὶ τὸ «ντελίριουμ τρέμενς»

Ὁ Ἄγγλος στρατιωτικὸς διοικητὴς τῶν Ἰνδιῶν Σὲρ Οὐίλλιαμ Ὄλφερτ ἦταν ἕνας ἐξαιρετικὰ καλόκαρδος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν καλοσύνη του εἶχε κερδίσει τὴν ἀγάπη ὅλων τῶν στρατιωτῶν του. Μιὰ ἀπὸ τὶς συνήθειές του ποὺ δείχνει τὴν καλή του τὴν καρδιὰ ἦταν καὶ ἡ ἑξῆς: Ὁσάκις πήγαινε νὰ ἐπιθεωρήση ἕνα στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο, ρωτοῦσε κάθε ἄρρωστο ἀπὸ τί ὑπέφερε καὶ ὕστερα τοῦ ἔλεγε ἐνθαρρυντικά:

— Ἔ, ἂν εἶνε αὐτὸ μονάχα, μὴ σὲ νοιάζει, παιδί μου!... Γρήγορα θὰ γίνης καλά. Μὲ βλέπεις ἐμένα; Κι' ἐγὼ μιὰ φορὰ ὑπέφερα ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρρώστεια καὶ τώρα εἶμαι λαμπρὰ στὴν ὑγεία μου...

Ἔτσι ὁ ἀγαθὸς στρατηγὸς εἶχε φορτώσει στὴν καμπούρα του ὅλου τοῦ κόσμου τὶς ἀσθένειες.

Κάποια φορὰ ὅμως, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιθεωρήσεις του αὐτὲς στὰ νοσοκομεῖα, τοῦ συνέβη κάτι ποὺ δὲν τοῦ εἶχε παρουσιαστῆ ἄλλοτε. Εἶχε κάνει πειὰ τὸν γύρο ὁλοκλήρου τοῦ νοσοκομείου, εἶχε σκορπίσει τὴν παρηγοριὰ σὲ ὅλους τοὺς ἀρρώστους καὶ δὲν τοῦ ἔμενε πειὰ παρὰ ἕνα μονάχα κρεββάτι. Πλησίασε καὶ σ' αὐτὸ καὶ ὅπως συνήθως, ρώτησε τὸν ἄρρωστο:

— Ἀπὸ τί πάσχεις, παιδί μου;

— Ἀπὸ ντελίριουμ τρέμενς, στρατηγέ μου, ἀπάντησε ὁ στρατιώτης. Ἔπινα πολλὰ σπίρτα καὶ μ' ἐχτύπησαν ἄσχημα!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ στρατηγὸς τὰ ἔχασε καὶ ἔμεινε ἄναυδος. Τὸ ντελίριουμ τρέμενς ἦταν ἡ μόνη ἀσθένεια ποὺ δὲν φανταζόταν πὼς θὰ πάθη ποτέ του, γιατί, ἁπλούστατα, δὲν ἔβαλε οὔτε μιὰ σταγόνα οἰνόπνευμα στὸ στόμα του. Γρήγορα ὅμως κατενίκησε τὴν ἀμηχανία του καὶ ἡ καλή του καρδιὰ βγῆκε νικήτρια. Ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸν ἄρρωστο στρατιώτη καὶ τοῦ εἶπε σιγὰ καὶ σὲ ἐμπιστευτικὸ τόνο:

— Ἔννοια σου, παιδί μου, μὴ χάνεις τὸ θάρρος σου. Κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρρώστεια ὑπέφερα κι' ἔγινα καλά.

Στὸν γιατρὸ ὅμως ποὺ τὸν συνώδευε, εἶπε φεύγοντας:

— Δόξα τῷ Θεῷ, ποὺ τελείωσα! Γιατὶ ποιὸς ξέρει τί χειρότερο μποροῦσε νὰ μοῦ τύχη ἀκόμα!...

— Ὁ θαμμένος κώδων τοῦ σταθμοῦ

Οἱ Ἄγγλοι φημίζονται ὡς οἱ πιὸ φλεγματικοὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Καὶ ὅμως πολλὲς φορὲς κάνουν πράγματα ποὺ μόνο ρωμαντικοὶ ἄνθρωποι θὰ τὰ ἔκαναν, ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν παρακάτω ἱστορία:

Στὸ Λάβεστοφτ ἀπέθανε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἕνας σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ σαράντα χρόνια, δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ κτυπάη τὸν κώδωνα τοῦ σταθμοῦ κατὰ τὴν ἄφιξι τῶν τραίνων καὶ νὰ τὸν ξανακτυπάη κατὰ τὴν ἀναχώρησί των. Κατὰ τὸ θάνατό του λοιπὸν οἱ συνάδελφοί του ζήτησαν τὴν ἄδεια νὰ θάψουν μαζύ του καὶ τὸν κώδωνα ποὺ χρησιμοποιοῦσε ἐπὶ τόσα χρόνια. Ἡ ἄδεια δόθηκε καὶ ἡ καμπάνα ἐθάφτηκε καὶ αὐτὴ στολισμένη μὲ μιὰ μαύρη κορδέλλα, ἀπάνω στὴν ὁποία ἦταν ἡ ἐπιγραφή:

«Ἐπὶ τόσα χρόνια λαλοῦσα μὲ τὸ πρόσταγμά του, τώρα, μαζύ του, βουβάθηκα κι' ἐγώ».

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Στὸ Μουσεῖο τῆς Γερμανικῆς πόλεως Νυρεμβέργης φυλάγεται ἕνα πολὺ περίεργο βιβλίο, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη στὰ 1652 καὶ τοῦ ὁποίου συγγραφεὺς εἶνε κάποιος ἔμπορος, ὀνόματι Ἰωάννης Λέμπυ. Τὸ βιβλίο αὐτὸ περιέχει διάφορα παραγγέλματα χρήσιμα γιὰ τοὺς ἐμπόρους καὶ τοὺς ὑπαλλήλους, μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶνε ἀρκετὰ ἀξιοπρόσεκτα, ὅπως τὰ κατωτέρω:

«Μὴν πέφτης νὰ κοιμηθῆς, πρὶν περάσης ὅλους τοὺς λογαριασμοὺς στὸ βιβλίο σου.

»Νὰ κοιμᾶσαι ἀπὸ τὶς 9 τὸ βράδυ ὥς τὶς 5 τὸ πρωΐ.

»Νὰ διατηρῆς καθαρὰ τὰ εἴδη σου. Αὐτὸ εὐχαριστεῖ καὶ τὸν πωλητὴ καὶ τὸν ἀγοραστή.

»Κάνε πολλὲς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ μὴν πιστεύης ὅλα ὅσα ἀκοῦς καὶ μὴ δίνης ἐμπιστοσύνη στὸν πρῶτο τυχόντα.

»Μὴν ἀφήνης νὰ σοῦ φύγουν εὔκολα καὶ χωρὶς αἰτία οἱ παλαιοὶ καὶ καλοὶ πελάτες σου καὶ μὴν τοὺς πιέζης πάρα πολὺ νὰ σὲ πληρώσουν.

»Μὴν κάνης ποτὲ τὴν τελικὴ προσφορά. Περίμενε πρῶτα νὰ σοῦ πῆ ὁ ἀγοραστὴς τὸν τελευταῖο του λόγο.

»Σημείωνε πάντα πρὶν πληρώσης καὶ πληρώσου πρὶν σημειώσης.

»Μὴν πληρώνης ποτὲ γραμμάτιο πρὸ τῆς λήξεώς του, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῆς νὰ τὸ πληρώσης δυὸ φορές.

»Νὰ εἶσαι, τέλος, εὐπροσήγορος καὶ ὁμιλητικὸς πρὸς τοὺς πελάτες σου, γιατὶ ἀλλοιῶς τοὺς διώχνεις».

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

ΑΠΕΛΛΗΣ, Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Ἀπελλῆς καὶ Μέγας Ἀλέξανδρος. Πῶς ἔκρινε ὁ Ἀλέξανδρος τὴ ζωγραφική. Ἡ ὡραία Καμπάσπη, ἡ εὐνοουμένη τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Γιατί δάκρυσε ὁ μεγάλος κατακτητής. Τὸ ἐπικήδειο ἅρμα τοῦ Ἀλεξάνδρου. Πτολεμαῖος, ὁ κυρίαρχος τῆς Αἰγύπτου. Ἕνα ἀνέκδοτο τοῦ ἱστορικοῦ Πλινίου γιὰ τὸν Ἀπελλῆ. Η εἰκόνα τοῦ γελωτοποιοῦ κ.τ.λ.

Β'.

Στὸ προηγούμενο φύλλο μας ἀναφέραμε τὴ μεγάλη ἐκτίμησι, τὴν ὁποία ἔτρεφε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος πρὸς τὸ μεγαλείτερο ζωγράφο τῆς ἀρχαιότητος, τὸν Ἀπελλῆ, καθὼς καὶ τὴν παροιμιώδη φιλία, ἡ ὁποία συνέδεε αὐτοὺς τοὺς δυὸ μεγάλους ἄνδρας.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐπισκεπτόταν συχνὰ τὸν Ἀπελλῆ στὸ ἐργαστήριό του καὶ ἔμενε ὧρες ὁλάκληρες ἐκεῖ, ἀποθαυμάζοντας τὴν τέχνη του. Διηγοῦνται ὡστόσο ὅτι σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις του αὐτὲς ὁ μεγάλος κατακτητὴς ἄρχισε μὲ πομπώδη τόνο νὰ ἐκφέρῃ τὶς κρίσεις του γιὰ τοὺς πίνακες τοῦ Ἀπελλῆ. Ὁ ζωγράφος ἐθαύμαζε βέβαια κι' αὐτὸς τὸ βασιλέα τῆς Μακεδονίας γιὰ τὰ πολεμικά του κατορθώματα, μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε καθόλου νὰ βρίσκη τὶς κρίσεις τοῦ Ἀλεξάνδρου γιὰ τὴ ζωγραφικὴ ἀρκετὰ βλακώδεις, ὅπως ἄλλωστε ἦταν καὶ στὴν πραγματικότητα. Γι' αὐτὸ δὲν κρατήθηκε καὶ τοῦ εἶπε στὸ τέλος:

— Βασιλεῦ, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνης, ἂν θέλης νὰ μείνης φίλος τῆς ζωγραφικῆς, εἶνε νὰ σωπάσης. Γιατί, καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμα αὐτὰ ποὺ ἔχω ἐδῶ μέσα νὰ ἀνακατεύουν τὰ χρώματα, γελοῦν ὅταν σὲ ἀκοῦν νὰ μιλᾶς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο!...

Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἐθύμωσε καθόλου μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἀπελλῆ, ἀπεναντίας, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ ἐκτίμησίς του πρὸς τὸν καλλιτέχνη μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο. Τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ὥστε, ὅπως ἀναφέρουν οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς, ἔκανε κάποτε γι' αὐτὸν μιὰ μεγάλη θυσία. Μιὰ μέρα, εἶχε καλέσει τὸν ἀγαπημένο του ζωγράφο σὲ συμπόσιο. Ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν καλά, σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἀλέξανδρος, μισοζαλισμένος ἀπ' τὸ πιοτό, εἶπε στὸν Ἀπελλῆ:

— Ἀπελλῆ, ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ κάνω ἕνα δῶρο. Τὸ δῶρο μου καταλαβαίνω πῶς πρέπει νὰ εἶνε ὡραῖο, γιὰ νὰ μὴν ξεπέφτη στὰ μάτια σου, ποὺ ἔχουν συνηθίσει στὰ θεῖα δημιουργήματα τοῦ χρωστῆρος σου. Ἔχω, εὐτυχῶς, πολλὲς κολλονὲς στὸ γυναικωνίτη μου. Ἔχω Ἑλληνίδες μελαχροινὲς καὶ Περσίδες μὲ ἀστραφτερὰ μάτια, ἔχω Ἑβραῖες μὲ μαλλιὰ ἐβένινα καὶ κορίτσια τῆς Μακεδονίας μὲ σώματα μεστά. Ἔχω ἀκόμα Ἀθιγγανίδες καὶ μαῦρες ἀπὸ τὴ Νουμιδία... Διάλεξε ὅποια θέλεις καὶ πάρε την!...

Καὶ ἀμέσως, μέσα στὸ βασιλικὸ Τρικλίνιο μπῆκαν, ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅλες ἡ σπάνιες καλλονές, ποὺ ὁ μεγάλος κατακτητὴς εἶχε στὸ γυναικωνίτη του. Μὰ ἡ παράδοσις διηγεῖται πῶς ὅλες ἡ ὡραῖες αὐτὲς γυναῖκες ἄφησαν τὸν Ἀπελλῆ ἀδιάφορο. Γι' αὐτὸ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος φώναξε στὸ τέλος:

— Ἀπελλῆ, βλέπω πὼς καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲν κρίνεις ἄξια νὰ πάρης ὡς δῶρο ἀπὸ μένα! Μὰ τὸν Δία, δὲν μένει πειὰ παρὰ μιὰ ὡραία γυναῖκα μέσα στὸ γυναικωνίτη μου, ποὺ νὰ μὴν τὴν ἔχης ἰδῆ. Εἶνε ἡ Καμπάσπη. Μήπως θέλεις νὰ μοῦ πάρης αὐτήν;

Κι' ἐπρόσταξε ἀμέσως νὰ φέρουν τὴν Καμπάσπη, ποὺ ἦταν ἡ ὡραιοτέρα εὐνοουμένη τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡ γυναῖκα τὴν ὁποία ἔκρυβε ζηλόφθονα ἀπὸ τὰ μάτια ὅλων.

Ἡ ὡραία εὐνοουμένη μπῆκε σὲ λίγο στὸ Τρικλίνιο καὶ ὁ Ἀπελλῆς φώναξε μόλις τὴν εἶδε:

— Αὐτήν, Ἀλέξανδρε, μονάχα αὐτὴν δέχομαι ὡς δῶρο ἀπὸ σένα!

Διηγοῦνται πῶς τὰ μάτια τοῦ Ἀλεξάνδρου δάκρυσαν τότε. Ἡ θυσία ποὺ τοῦ ζητοῦσε ὁ ζωγράφος ἦταν πολὺ μεγάλη. Μὰ τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ὥστε τοῦ τὴν ἐχάρισε. Σήκωσε τὸν κύλικα καὶ ἤπιε, γιὰ νὰ ζαλιστῆ περισσότερο. Καὶ κατακόκκινος πειά, εἶπε:

— Πάρε την, Ἀπελλῆ, εἶνε δική σου! Καὶ σύ, Καμπάσπη, φρόντισε νὰ ἀπαθανατισθῆς κοντὰ στὸ θεῖο Ἀπελλῆ, ποὺ εἶνε ἀπὸ σήμερα ὁ κύριός σου!...

Καὶ πραγματικά, ἀπαθανατίσθηκε ἡ ὡραία εὐνοουμένη. Γιατὶ ὁ Ἀπελλῆς τὴ χρησιμοποίησε γιὰ μοντέλλο του στὸν πίνακά του ποὺ παρίστανε τὴν Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη καὶ ποὺ εἶνε τὸ μεγαλείτερο ἀριστούργημά του.

Μὰ τὴ φιλία ποὺ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔτρεφε γιὰ τὸν Ἀπελλῆ τὴ δείχνει καὶ κάτι ἄλλο: Τὸ ὅτι ἔβγαλε ἕνα νόμο, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπαγόρευε νὰ ζωγραφίζῃ ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀπελλῆ μέσα στὸ ἀπέραντο βασίλειό του.

* * *

Ὅταν ἀργότερα ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔχτισε τὴν Ἀλεξάνδρεια, τὴ βασιλίδα τῶν πόλεων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Ἀπελλῆς ἐπιστάτησε στὸ στολισμό της, καὶ τὴν ἐκαλλώπισε τόσο ὡραία, ὥστε, ὅπως διηγοῦνται, ὁ Ἀλέξανδρος ἔκλαψε ἀπὸ τὴ συγκίνησί του.

Ὡστόσο, ὕστερ' ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια ἦταν μοιραῖο ὁ Ἀπελλῆς νὰ κλάψῃ ἐπάνω στὸ νεκρὸ τοῦ μεγάλου του φίλου.

Γιατί, μιὰ μέρα, ἡ Ἀλεξάνδρεια εἶδε νὰ μπαίνῃ ἀπὸ τὴν πύλη της ἕνα νεκρώσιμο ἅρμα, πολυτελέστατο καὶ χρυσοστόλιστο. Κεφάλια λιονταριῶν ἀπὸ χρυσάφι, τὰ ὁποῖα δάγκαναν ἀπὸ ἕναν μεγάλο κρίκο, ἀποτελοῦσαν τὰ μπροστινὰ στολίδια του. Τὸ ἅρμα αὐτό, ποὺ ἦταν γιγάντιο, εἶχε τέσσερα τιμόνια, τὸ καθένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα κατέληγε σὲ τέσσερες ζυγοὺς καὶ τέσσερα μουλάρια ἦσαν ζευγμένα στὸν καθένα ἀπὸ τοὺς ζυγοὺς αὐτούς. Τὸ κάθε μουλάρι εἶχε στὸ κεφάλι του μιὰ χρυσῆ κορώνα καὶ ὅλη του ἡ ἐξάρτησις ἦταν ἀδαμαντοκόλλητη!

Ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ τεράστιο ἅρμα μὲ τὴ μυθικὴ πολυτέλεια ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ χρυσάφι ἕνα θολωτὸ δῶμα, πλάτους ὀχτὼ ποδιῶν καὶ μάκρους δώδεκα. Ρουμπίνια, σμαράγδια καὶ ἄλλα πολύτιμα πετράδια στόλιζαν τὸ ἐσωτερικό του. Ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ δῶμα αὐτὸ ἦταν ἕνα ὁλόχρυσο περιστύλιο, μὲ Ἰωνικὸ ρυθμὸ καὶ στὸ περιστύλιο αὐτὸ κρεμόντουσαν τέσσερες πίνακες ζωγραφικῆς. Ἦταν τέσσερες πίνακες τοῦ Ἀπελλῆ, ποὺ παρίσταναν τὰ σπουδαιότερα πολεμικὰ κατορθώματα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Μέσα στὸ δῶμα ἐκεῖνο κοιτόταν ἐπάνω σὲ πορφύρα καὶ σὲ ἀρώματα, τὸ πτῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου!

Ἔτσι μᾶς περιγράφουν τὸ ἐπικήδειο ἅρμα τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ οἱ σύγχρονοί του ἱστορικοί.

Ὁ Ἀπελλῆς, ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, τὸν ἔκλαψε θερμὰ καὶ δὲν παρηγορήθηκε ποτὲ γιὰ τὸ θάνατό του.

* * *

Δὲν εἶνε γνωστὸ πῶς πέρασε τὴ ζωή του ὁ μεγάλος ζωγράφος, ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ μεγάλου του φίλου, οὔτε καὶ πότε πέθανε ἀκριβῶς. Μονάχα ὁ ἱστορικὸς Πλίνιος διηγεῖται ἕνα τελευταῖο ἀνέκδοτό του, ποὺ δείχνει πῶς ἔζησε ἀρκετὰ χρόνια ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ τὸ μεταφέρουμε ἐδῶ:

Εἶνε γνωστὸ ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Μακεδόνος κατακτητοῦ, ἡ ἀπέραντη ἐπικράτειά του διαιρέθηκε σὲ ἄλλα μικρότερα κράτη, τὰ ὁποῖα μοιράστηκαν μεταξύ τους οἱ στρατηγοί του, οἱ Ἐπίγονοι, ὅπως τοὺς ὀνομάζει ἡ ἱστορία. Ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐπιγόνους αὐτούς, ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐμπίστους τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἦταν κι' ὁ Πτολεμαῖος, ποὺ κληρονόμησε τὸ κράτος τῆς Αἰγύπτου, μὲ πρωτεύουσα τὴν Ἀλεξάνδρεια.

Ὁ Πτολεμαῖος προστάτευσε παραπολὺ τὰ γράμματα καὶ τὶς καλὲς τέχνες καὶ ἔτσι σὲ λίγο διάστημα ἡ Ἀλεξάνδρεια ἔγινε τὸ σπουδαιότερο πνευματικὸ κέντρο τῆς ἐποχῆς. Ὁ ἴδιος ἄλλως τε ἦταν καὶ λόγιος καὶ φίλος τῶν λογίων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν. Εἶνε ὅμως ἄγνωστο, γιατί ἀγαποῦσε ὅλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀπελλῆ, ἴσως γιατὶ ἦταν ὁ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Κάποτε λοιπὸν ὁ Ἀπελλῆς ταξείδευε μὲ τὸ πλοῖο. Ὅταν ὅμως τὸ πλοῖο ἔφτασε στὰ παράλια τῆς Αἰγύπτου, τὸ κατέλαβε μιὰ σφοδρὴ καὶ ἀπειλητικὴ τρικυμία. Ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος καὶ ὁ πλοίαρχος βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τραβήξῃ πρὸς τὸ λιμάνι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἂν καὶ δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ δρόμος του.

Ἔτσι ὁ Ἀπελλῆς κατέβηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια, ποὺ εἶχε νὰ τὴν ξαναδῆ ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἔμεινε ἐκεῖ μερικὲς μέρες, περιμένοντας νὰ καλυτερέψη ὁ καιρός, μὰ στὸ μεταξὺ μαθεύτηκε ἡ παρουσία του ἀπὸ τοὺς κύκλους τῶν καλλιτεχνῶν τῆς πόλεως... Αὐτὸ τοὺς ἀνεστάτωσε κυριολεκτικῶς, γιατὶ μισοῦσαν τὸ μεγάλο ζωγράφο γιὰ τὴ δόξα του. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ τὸν ἐκθέσουν στὴν ὀργὴ τοῦ Πτολεμαίου, γιὰ τὸν ὁποῖο ἤξεραν ὅτι ἐπίσης ἀντιπαθοῦσε τὸν Ἀπελλῆ.

Καὶ τότε, διηγεῖται ὁ Πλίνιος, κατέφυγαν στὸ ἑξῆς στρατήγημα: Δωροδόκησαν τὸ γελωτοποιὸ τοῦ Πτολεμαίου καὶ τὸν ἔστειλαν νὰ καλέσῃ τὸν Ἀπελλῆ σὲ γεῦμα, δῆθεν ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του. Ὁ Ἀπελλῆς δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ ὑποψιαστῆ τίποτε, οὔτε ἐξ ἄλλου θεωροῦσε ἐξαιρετικὸ πρᾶγμα νὰ τὸν καλέσῃ ὁ Πτολεμαῖος στὸ τραπέζι του, ἀφοῦ ἦταν κάποτε φίλος καὶ ὁμοτράπεζος τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀποκρίθηκε στὸ γελωτοποιό, τὸν ὁποῖο ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά, πὼς θὰ πήγαινε.

Πῆγε πράγματι. Ὅταν ὅμως ὁ Πτολεμαῖος τὸν εἶδε, τοῦ μίλησε κάπως ὄχι φιλικά. Ὁ Ἀπελλῆς παραξενεύτηκε καὶ ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἔλειπε τὸ θάρρος, παρετήρησε στὸν Πτολεμαῖο ὅτι πολὺ ἄσχημα φερνόταν σὲ ἀνθρώπους ποὺ προσκαλοῦσε γιὰ νὰ φᾶνε μαζύ του. Ὁ Πτολεμαῖος κατάλαβε τότε πὼς κάποια παρεξήγησις θὰ εἶχε γίνει καὶ φώναξε τοὺς δυὸ ὑπασπιστάς του.

— Μόνο μ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ εἰδοποιῶ ὅποιον θέλω νὰ εἰδοποιήσω, εἶπε στὸ ζωγράφο. Πές μου ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ ἦρθε καὶ σοῦ εἶπε αὐτὴν τὴν ψευτιά.

— Δὲν εἶνε κανεὶς ἀπ' αὐτούς, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀπελλῆς. Μὰ θὰ σοῦ τὸν δείξω ἀμέσως ποιὸς ἦταν.

Πῆρε τότε ἕνα κάρβουνο ἀπὸ τὸ τζάκι καὶ ἄρχισε νὰ ζωγραφίζῃ στὸν τοῖχο τὸ κεφάλι τοῦ γελωτοποιοῦ ποὺ τὸν εἰδοποίησε καὶ τὸν ὁποῖο εἶχε δῆ, ὅπως εἴπαμε, λίγες στιγμὲς γιὰ πρώτη φορά. Μὰ ἀμέσως μὲ τὶς πρῶτες γραμμὲς ποὺ χάραξε ὁ ζωγράφος, ὁ Πτολεμαῖος ἀνεγνώρισε τὸ γελωτοποιό του. Ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ἀπελλῆ καὶ τὸν κράτησε στὸ τραπέζι του, φίλος του πειά. Τοὺς κακεντρεχεῖς μικρανθρώπους ποὺ θέλησαν νὰ κάνουν κακὸ στὸν Ἀπελλῆ, καθὼς καὶ τὸ γελωτοποιό, τοὺς τιμώρησε αὐστηρά.

Αὐτὸ εἶνε τὸ τελευταῖο ἀνέκδοτο τοῦ μεγάλου ζωγράφου τῆς ἀρχαιότητος. Φαίνεται πὼς λίγο ἀργότερα ὁ Ἀπελλῆς ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

Μὴν ἀκοῦς οἱ ξέν', οἱ ἄθῶοι κι' οἱ
(κακόγνωμοι ὅσα ἀνόητα λένε
γιὰ τοῦ στίχου μου τὸ νοῦ, τὴν περ-
(πατησιά, τὴν ἁρμονία,
ν' ἀπαντᾶς μὲ τὴ σιωπή, νὰ κεντρώ-
(νης μὲ τὴν εἰρωνεία.
Δὲν ἀκοῦς τὰ μάτια σου ποὺ τὰ κά-
(νει ὁ στίχος μου νὰ κλαῖνε;

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς 3 δραχ. ἕκαστον.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΟΤΑΝ Η ΦΥΣΙΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ...

Οἱ ἀμμόλοφοι τῆς πόλεως Γκάλβεστον. Οἱ φοβεροὶ κυκλῶνες τοῦ Μεξικοῦ. Πῶς ἐχάθηκαν ἐχτὼ χιλιάδες ἄνθρωποι καὶ κατεστράφη μιὰ ὡραία πόλις. Ἕνας ἄγριος πόλεμος ἐναντίον τῶν ὠδικῶν πουλιῶν. Πῶς συνετελέσθη μιὰ μεγάλη καταστροφή. Τὰ φείδια τῆς Ἀϊτῆς. Πῶς ἕνα νησὶ γέμισε ἀπὸ ποντίκια καὶ ἀρουραίους κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅ,τι κάνει ἡ Φύσις, εἶνε σχεδὸν πάντοτε καλὰ καμωμένο. Γι' αὐτό, ἅμα οἱ ἄνθρωποι ἐπιχειρήσουν νὰ διορθώσουν τὴ Φύσι, πρέπει πάντοτε νὰ φοβοῦνται μήπως ἡ Φύσις στραφῆ ἐναντίον τους. Σχετικὰ παραδείγματα ὑπάρχουν ἄπειρα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θ' ἀναφέρουμε μερικὰ ἐδῶ, τὰ πιὸ πρόσφατα, τὰ πιὸ τρομακτικά.

Στὴ βόρειο πλευρὰ μιᾶς μακρυᾶς καὶ χαμηλῆς νήσου ποὺ βρίσκεται στὸν κόλπο τοῦ Μεξικοῦ, εἶνε χτισμένη ἡ πόλις Γκάλβεστον. Ἡ πόλις αὐτὴ εἶχε ἄλλοτε, πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, ἕνα φυσικὸ προπύργιο ἐναντίον τῆς τρικυμίας, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα πλῆθος ἀμμολόφων. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, μὲ τὴν ἐπέκτασι τῆς πόλεως πρὸς τὴν παραλία καὶ ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης ἐμπορικῆς της κινήσεως, οἱ κάτοικοί της ἄρχισαν νὰ ἐξαφανίζουν τοὺς ἀμμολόφους καὶ στὴ θέσι τους νὰ χτίζουν ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ μεγάλες ἀποθῆκες. Τότε ἀνάμεσα στοὺς ἄμυαλους ἐκείνους ἀνθρώπους βρέθηκαν καὶ μερικοὶ γνωστικοί, οἱ ὁποῖοι ἐξανέστησαν γιὰ τὴν τρέλλα ποὺ ἔκαναν οἱ συμπολῖτες του καταστρέφοντας τὸ φυσικὸ προπύργιο τῆς πόλεώς των καὶ θέλησαν νὰ τοὺς συγκρατήσουν. Οἱ ἄλλοι ὅμως τοὺς κορόϊδευαν κι' ἐξακολούθησαν νὰ χτίζουν... Μὰ ἡ ἐκδίκησις τῆς φύσεως δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ τρομερή...

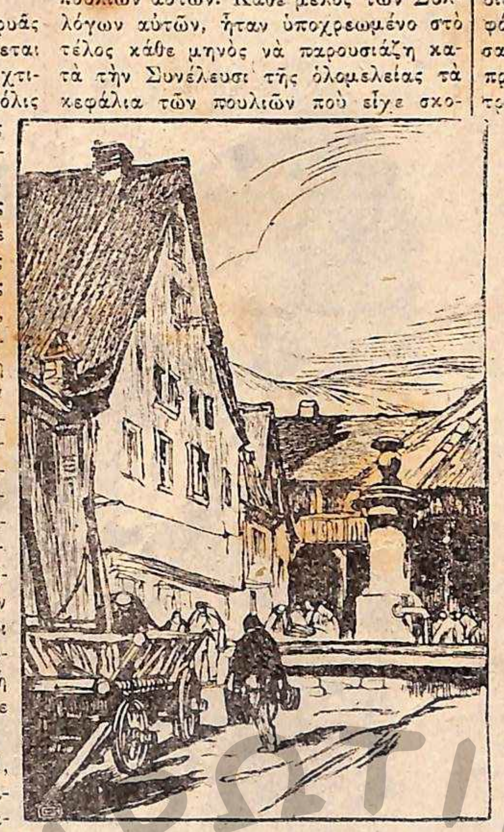

Κατὰ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1901, στὸν κόλπο τοῦ Μεξικοῦ ἐξέσπασαν φοβεροὶ κυκλῶνες, ποὺ ἀνετάραξαν ἐκ βαθέων τὴ θάλασσα. Ἔπειτα ὁ ἀέρας σχημάτισε βουνὰ ὁλόκληρα ἀπὸ νερό, τὰ ὁποῖα διηύθυνε μὲ φοβερὴ ὁρμὴ πρὸς τὴν ἀκτή. Ἂν ὑπῆρχαν οἱ ἀμμόλοφοι, ἡ πόλις δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ ἀνάγκη. ἐπειδὴ ὅμως οἱ κάτοικοι εἶχαν φροντίσει νὰ τοὺς ἐξαφανίσουν, τὰ πελώρια κύματα βρῆκαν ἐλεύθερο τὸ μέρος καὶ προχώρησαν ὥς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς πόλεως, τὴν ὁποία ἐσκέπασαν ὁλόκληρη!.. Ὀκτὼ χιλιάδες ἄνθρωποι βρῆκαν ἔτσι τὸν φρικωδέστερο θάνατο μέσα στὰ κύματα, ἡ δὲ χρηματικὲς ζημίες ὑπολογίστηκαν στὸ ποσὸν τῶν τριακοσίων ἑκατομμυρίων χρυσῶν φράγκων!...

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ πόλις ξαναχτίστηκε καὶ ἔφθασε πάλι στὴν πρώτη της ἀκμὴ μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ προοδεύουν ἡ Ἀμερικανικὲς πόλεις. Παρ' ὅλους ὅμως τοὺς κυματοθραῦστες καὶ τοὺς μώλους ποὺ τῆς ἔκαναν, τίποτε δὲν μπόρεσε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ φυσικὸ προπύργιο ποὺ εἶχε βάλει μπρὸς στὴν πόλι ἡ Φύσις.

* * *

Στὶς δυτικὲς πολιτεῖες τῆς Βορείου Ἀμερικῆς εἶχε ἀρχίσει πρὸ πολλῶν ἐτῶν νὰ ὑποστηρίζεται ἡ περίεργη θεωρία ὅτι τὰ μικρὰ ὠδικὰ πουλιὰ ἔκαναν ζημίες στὰ χωράφια, στοὺς λαχανοκήπους καὶ στὰ ὀπωροφόρα δέντρα. Παρ' ὅλες τὶς βεβαιώσεις τῶν εἰδικῶν ὅτι συνέβαινε ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο, ἡ θεωρία αὐτὴ διεδόθη μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα καὶ ἄρχισαν παντοῦ νὰ ἱδρύωνται Σύνδεσμοι καὶ Σύλλογοι μὲ σκοπὸ τὴν ἐξολόθρευσι τῶν πουλιῶν αὐτῶν. Κάθε μέλος τῶν Συλλόγων αὐτῶν, ἦταν ὑποχρεωμένο στὸ τέλος κάθε μηνὸς νὰ παρουσιάζῃ κατὰ τὴν Συνέλευσι τῆς ὁλομελείας τὰ κεφάλια τῶν πουλιῶν ποὺ εἶχε σκοτώσει κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μηνὸς αὐτοῦ. Ἀργότερα μάλιστα ὡρίσθηκαν καὶ ἀμοιβὲς ἀπὸ 10—20 χρυσᾶ λεπτὰ γιὰ κάθε σκοτωμένο πουλάκι. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι μέσα σὲ δυὸ χρόνια σὲ πολλὲς περιοχὲς μποροῦσε νὰ περπατήσῃ κανεὶς δεκάδες χιλιομέτρων, χωρὶς νὰ συναντήσῃ οὔτε ἕνα ὠδικὸ πουλί.

Γρήγορα ὅμως φάνηκαν ἡ συνέπειες τῆς ἀνόητης αὐτῆς καταδιώξεως τῶν ὠδικῶν πουλιῶν, κατὰ τὸ τρομακτικώτερο μάλιστα τρόπο. Τὰ διάφορα ἔντομα, ἡ κάμπιες, τὰ σκουλήκια, ἡ ἀκρίδες πολλαπλασιάστηκαν τόσο καταπληκτικά, ὥστε ἀπέραντες ἐκτάσεις, ἡ ὁποῖες ἦσαν πρὶν εὔφορα χωράφια καὶ περιβόλια, μετεβλήθησαν μέσα σὲ δυὸ χρόνια σὲ ἄγονες ἐρημιές. Ἔτσι, κατὰ τὸ τέλος τοῦ τρίτου ἔτους, διακόσιοι εὔποροι κτηματίαι εἶχαν τελείως καταστραφῆ οἰκονομικῶς. Καὶ ὅπως ἦταν φυσικό, ἄρχισαν πάλι ὅλοι νὰ φωνάζουν καὶ νὰ διαμαρτύρωνται ἐναντίον τῶν δολοφόνων τῶν πουλιῶν καὶ ἐψηφίσθησαν ἀμέσως νόμοι διὰ τῶν ὁποίων ἐπροστατεύθησαν οἱ μικροὶ πτερωτοὶ τραγουδισταί. Ἀναγκάζονται μάλιστα νὰ πληρώνουν γιὰ νὰ προμηθευθοῦν ζωντανὰ πουλιὰ τὴν δεκαπλασία τιμή, ἀπ' ὅση πλήρωναν πρὶν γιὰ τὰ σκοτωμένα. Γιὰ καλή τους τύχη ὅμως, μετὰ ἕνα χρόνο, εἶχαν πάλι τὴν εὐχαρίστησι νὰ ἰδοῦν ὅτι ἡ κατάστασις τῶν χωραφιῶν τους εἶχε βελτιωθῆ σημαντικὰ καὶ κατὰ τὸν δεύτερο χρόνο τὰ σωτήρια πουλιὰ εἶχαν κατορθώσει νὰ ἐξολοθρεύσουν σχεδὸν τελείως τὰ καταστρεπτικὰ ἔντομα ποὺ ἐρήμωσαν τὰ χωράφια.

Στὴ νῆσο Ἀϊτῆ ζῆ ἕνα ἀφάνταστο πλῆθος ἀπὸ φείδια δηλητηριώδη καὶ μή, τὰ ὁποῖα μολονότι δὲν ἔκαναν μεγάλες ζημίες, ἦσαν ἐξαιρετικὰ ἐνοχλητικά. Ἕνας κάτοικος μὲ ἐξαιρετικὸ μυαλό, συμβούλευσε τοὺς συμπατριῶτες του νὰ φέρουν στὸ νησὶ γουρούνια καὶ νὰ τὰ ἀφήσουν ἐλεύθερα γιὰ νὰ ἐξολοθρεύσουν τὰ φείδια.

Πραγματικῶς, ἡ γνώμη αὐτὴ ἐφηρμόσθη καὶ ἐπέτυχε λαμπρά. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια σ' ὁλόκληρο τὸ νησὶ δὲν μποροῦσε πειὰ κανεὶς νὰ βρῆ παρὰ ἐλάχιστα φείδια. Ἀντὶ γι' αὐτὰ ὅμως μιὰ ἄλλη συμφορὰ ἔπεσε στὸ κεφάλι τῶν δυστυχισμένων κατοίκων. Τὸ νησὶ ἐγέμισε ἀπὸ ποντίκια, ἀρουραίους, νυφίτσες κτλ., ποὺ μετὰ τὴν ἐξολόθρευσι τῶν φειδιῶν, πολλαπλασιάστηκαν πειὰ ἐλεύθερα, γιατὶ τὰ φείδια ποὺ τὰ κυνηγοῦσαν καὶ τὰ ἔτρωγαν δὲν ὑπῆρχαν πειά. Οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦσαν πειὰ νὰ προφυλάξουν ὄχι μόνον τὰ τρόφιμά τους, ἀλλὰ οὔτε καὶ τοὺς ἰδίους τοὺς ἑαυτούς των ἀπὸ τὰ θεριὰ τρωκτικὰ καὶ στὸ τέλος δὲν τοὺς ἔμεινε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἀφήσουν ἀνενόχλητα τὰ φείδια νὰ πολλαπλασιασθοῦν καὶ πάλι καὶ μάλιστα νὰ εἰσαγάγουν ἀρκετὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό!...

ΛΑΪΚΟΣ ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΘΕΡΜΕΣ

Ὅσο ἀπέχει ὁ οὐρανός,
τόσο κι' ἀπ' τὸ κορμί του
νάναι μακρυὰ ἡ θέρμες κι' ἡ ἀρρώστεια.
Ἄκου Χριστὲ καὶ Παναγιά.
τ' ς ἁμαρτωλῆς τὴ χάρι,
πάρε τὴ θέρμη ἀπ' τὸ κορμὶ
καὶ ρίξτη στὸ χορτάρι.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΕΛ-ΦΑΣΗ

Ο ΜΩΧΑΜΕΤ-ΕΔ-ΔΕΡΡΑΖ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν στὴν 'Αραβία ἕνας μεγάλος κλέφτης ποὺ λεγόταν Μωχαμὲτ-ἐδ-Δερράζ.

Μιὰ μέρα ὁ Μωχαμὲτ εἶχε πάει καὶ εἶχε σταθῆ μπροστὰ σ' ἕνα μπακάλικο, τάχα γιὰ ν' ἀγοράση λάδι. Δίπλα του ὅμως στεκόταν κάποιος ἄλλος πελάτης μ' ἕνα πουγγὶ στὸ τζελλαμπᾶ του καὶ ὁ Μωχαμὲτ-ἐδ-Δερράζ, σὰν εἶδε τὸ πουγγί του, δὲν ἔχασε καιρὸ καὶ τοῦ τὸ ἔκλεψε μὲ μεγάλη ἐπιτηδειότητα.

Τέτοιες καὶ μεγαλείτερες κλεψιὲς εἶχε κάνει παραπολλές, ὥσπου μιὰ μέρα τὸν πιάσαν καὶ τὸν πῆγαν μπροστὰ στὸν Πασσᾶ.

'Ο Πασσᾶς τότε τοῦ εἶπε:

—Σὺ εἶσαι ὁ κλέφτης; Τὸ ἔκανες αὐτὸ ποὺ σὲ κατηγοροῦν;

—Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Μωχαμὲτ-ἐδ-Δερράζ.

'Ο Πασσᾶς θέλησε τότε νὰ τὸν ἐξαναγκάση νὰ ὁμολογήση ὅλες τὶς κλεψιὲς ποὺ εἶχε κάνει ὥς τότε. Μὰ ὁ κλέφτης ἀρνιόταν πάντοτε καὶ δὲν φανέρωνε τίποτε. Τότε ὁ Πασσᾶς σκέφτηκε νὰ διατάξη νὰ τὸν δείρουν γιὰ νὰ ὁμολογήση, μὰ εὐθὺς ἀμέσως μετάνοιωσε.

—'Απὸ τὴν ὄψι του φαίνεται αὐτός, εἶπε μέσα του, πὼς εἶνε ἕνας κλέφτης πολὺ ἐπιτήδειος. "Ας τὸν ἀφήσω γιὰ ἀργότερα...

Καί, ὅταν τελείωσε ὅλες τὶς ἄλλες δουλειές του, τὸν φώναξε καὶ πάλι καὶ τοῦ εἶπε:

—"Ακουσε, ἄνθρωπέ μου. Κι' ἐγὼ ποὺ μὲ βλέπεις εἶμαι ἕνας μεγάλος κλέφτης, ποὺ κανένας δὲν μπόρεσε ὥς σήμερα νὰ μὲ καταλάβη. Σοῦ τὸ λέω αὐτό, γιατὶ καταλαβαίνω πὼς εἶσαι πολὺ ἔξυπνος ἄνθρωπος. "Αν κρατήσης τὸ μυστικό μου, θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ ὅλα ὅσα ἔχω κάνει κι' ἔπειτα θὰ μοῦ διηγηθῆς καὶ σὺ τὰ δικά σου κατορθώματα. Καὶ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πὼς δὲν θὰ σοῦ κάνω κανένα κακό.

'Ο Μωχαμὲτ-ἐδ-Δερρὰζ δέχτηκε τὴ συμφωνία αὐτὴ καὶ τότε ὁ ἕνας διηγήθηκε στὸν ἄλλο τὶς ἱστορίες τους. "Επειτα ὁ Πασσᾶς ἐπρόσταξε νὰ βάλουν τὸ Μωχαμὲτ-ἐδ-Δερρὰζ στὴ φυλακή. Μὰ αὐτὸ τὸ ἔκανε μονάχα γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, γιατὶ συχνὰ τὸν ἔπαιρνε στὸ σπίτι του καὶ τὸν ἔβαζε νὰ τρώη μαζύ του καὶ στὸ τέλος τὸν ἄφησε ἐλεύθερο. Καὶ ἀπὸ τότε ἀνταμωνόντουσαν κάθε βράδυ καὶ ἔκλεβαν μαζύ. Συνδεθήκανε μάλιστα τόσο στενά, ὥστε στὸ τέλος ὁ Πασσᾶς τοὔδειξε καὶ τὴ γυναίκα του.

Μιὰ μέρα, τέλος, ἄνοιξαν μαζὺ μιὰ τρύπα στὸν τοῖχο τοῦ «Μπίτι-ἔλ-Μάλι» (τοῦ παλατιοῦ), καὶ μάλιστα στὸ ἴδιο δωμάτιο ὅπου ὁ Σουλτᾶνος εἶχε κλεισμένο τὸ θησαυρό του. 'Εκείνη τὴ μέρα ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ Μωχαμὲτ-ἐδ-Δερρὰζ νὰ μπῆ μπροστὰ στὴν κλεψιά. Μπῆκε λοιπὸν ἀπὸ τὴ τρύπα, πῆρε πολλὰ διαμαντικὰ καὶ χρυσαφικὰ ἀπὸ τὸ θησαυρὸ τοῦ Σουλτάνου καὶ ἔπειτα καὶ οἱ δυὸ μαζὺ γύρισαν στὸ σπίτι τοῦ Πασσᾶ, χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῆ κανένας.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Σουλτᾶνος ἀνακάλυψε τὴν κλεψιά. Φώναξε λοιπὸν ἕναν 'Εβραῖο καὶ τὸν ρώτησε τί ἔπρεπε νὰ κάνη γιὰ νὰ ἀνακαλύψη τοὺς κλέφτες.

—Πρόσταξε, τοῦ εἶπε τότε ὁ 'Εβραῖος, νὰ φέρουν μιὰ μεγάλη χύτρα, γεμάτη κατράμι, καὶ νὰ τὴ βάλουν δίπλα στὴν τρύπα. Αὐτὸς ποὺ τόλμησε νὰ μπῆ χτὲς μέσα στὸ παλάτι σου, σίγουρα θὰ ξανάρθη καὶ αὔριο. Μὰ πρόσεξε νὰ μὴν καταλάβη κανεὶς πὼς τὴν ἀνακάλυψες τὴν κλεψιὰ ποὺ σοῦ κάνανε.

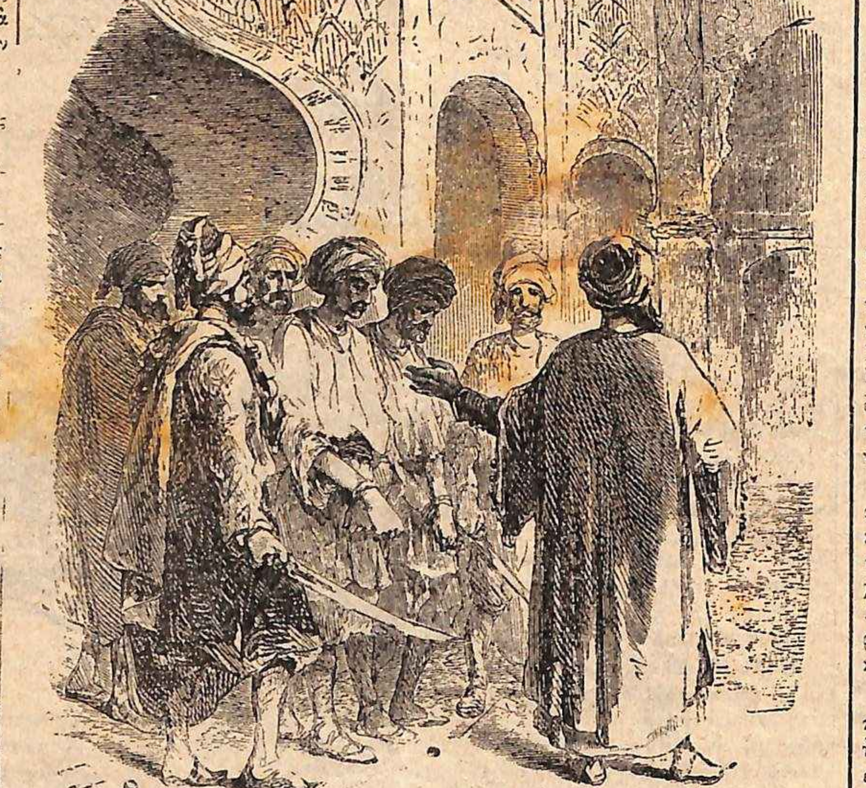

Τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν πῆγαν στὸν Πασσᾶ

"Ετσι καὶ ἔγινε πράγματι. Τὸ ἄλλο βράδυ ὁ Πασσᾶς ξαναγύρισε μαζὺ μὲ τὸ Μωχαμὲτ-ἐδ-Δερρὰζ γιὰ νὰ κλέψουν πάλι. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ Πασσᾶ νὰ μπῆ ἀπὸ τὴν τρύπα. Μὰ μόλις μπῆκε, ἔπεσε μέσα στὴ χύτρα μὲ τὸ κατράμι, καὶ τότε κατάλαβε πὼς ἦταν χαμένος.

Φώναξε ἀμέσως στὸ συνένοχό του:

—Κόψε μου γρήγορα τὸ κεφάλι!

Τὸ φώναξε αὐτό, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ μάθη ὁ Σουλτᾶνος ποιὸς τοῦ εἶχε κλέψει τὸ θησαυρό.

'Ο Μωχαμὲτ-ἐδ-Δερρὰζ τοῦ ἔκοψε τότε τὸ κεφάλι καί, παίρνοντάς το μαζύ του, ἔφτασε ἀπὸ στέγη σὲ στέγη στὸ σπίτι τοῦ Πασσᾶ. Μιὰ σκλάβα περίμενε ἐκεῖ, ὅπως κάθε βράδυ, νὰ γυρίση ὁ ἀφέντης της μὲ τὸ φίλο του. 'Ο Μωχαμὲτ-ἐδ-Δερρὰζ ἄρπαξε ἀμέσως τὴ σκλάβα ἀπ' τὰ μαλλιά, τῆς ἔκοψε τὸ κεφάλι καὶ τὸ πέταξε. "Επειτα, μὲ τὸ κεφάλι τοῦ Πασσᾶ καὶ τὸ κορμὶ τῆς σκλάβας, πῆγε καὶ παρουσιάστηκε στὴ γυναίκα τοῦ Πασσᾶ, ἡ ὁποία ἤξερε τὶς ὕποπτες ἐπιχειρήσεις τοῦ ἀντρός της.

—Κλάψε, φώναξε! τῆς εἶπε, καὶ διάδοσε σ' ὅλον τὸν κόσμο πὼς πέθανε ὁ Πασσᾶς ξαφνικά. Πλῦνε τὸ κορμὶ αὐτῆς τῆς σκλάβας καὶ τύλιξέ το ἔπειτα μέσα στὰ σάβανα, βάζοντας στὸ λαιμό της τὸ κεφάλι τοῦ ἀντρός σου. Κανένας δὲν θὰ καταλάβη τίποτε καὶ ὅλα θὰ πάνε καλά!

"Ετσι καὶ ἔγινε. Μὰ ὅταν ὁ Σουλτᾶνος μὲ τὸν 'Εβραῖο εἶδαν τὸ πτῶμα τοῦ Πασσᾶ χωρὶς κεφάλι σκέφτηκαν τί ἔπρεπε νὰ κάνουν γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὸν ἔξυπνο συνένοχό του.

—Βγάλε τὸ πτῶμα στὸ «Μπὰμπ-Φτούχ», τοῦ εἶπε τότε ὁ 'Εβραῖος, καὶ βάλε νὰ τὸ φυλᾶνε κρυφά, μέρα καὶ νύχτα. 'Ο ἔνοχος θὰ πάη ἴσως νὰ τὸ πάρη καὶ ἔτσι θὰ τὸν πιάσουμε.

Μὰ ὁ Μωχαμὲτ-ἐδ-Δερράζ, ποὺ ἦταν πολὺ ἔξυπνος ἄνθρωπος, κάτι μυρίστηκε. 'Αγόρασε τότε τριάντα κατσίκες καὶ ἑξῆντα κεριά, κόλλησε στὸ κάθε κέρατο τῆς κάθε κατσίκας ἀπὸ ἕνα ἀναμμένο κερὶ καὶ τὴ νύχτα ἀπόλυσε αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο κοπάδι στὸ μέρος ὅπου εἶχαν βγάλει τὸ πτῶμα τοῦ Πασσᾶ. Οἱ φύλακες, ὅταν τὰ εἶδαν αὐτὰ μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, τρόμαξαν, γιατὶ νόμισαν πὼς ἦσαν τὰ φαντάσματα τῶν νεκρῶν, ποὺ εἶχαν σηκωθῆ ἀπὸ τὰ μνημούρια, καὶ τὄβαλαν στὰ πόδια. Καὶ τότε ὁ Μωχαμὲτ-ἐδ-Δερρὰζ πῆρε τὸ πτῶμα καὶ τὸ ἔθαψε.

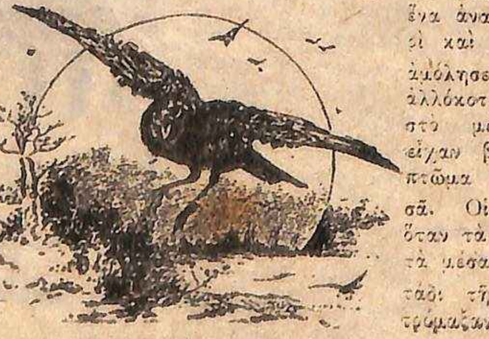

"Οταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Σουλτᾶνος, δὲν ἤξερε πειὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνη.

—"Ω, Μουλαΐ! τοῦ εἶπε τότε ὁ 'Εβραῖος, νά τί πρέπει νὰ κάνης.

Καὶ κάτι τοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτί.

"Επειτα ἀπὸ δυὸ μέρες ὁ Σουλτᾶνος ἀνήγγειλε πὼς θὰ ἔδινε μιὰ γιορτὴ στὸ παλάτι του καὶ ὅτι στὴ γιορτὴ αὐτὴ ὅλοι θὰ ἔπαιζαν μὲ μιὰ χρυσῆ σφαῖρα. "Οποιος θὰ κέρδιζε, θὰ ἔπαιρνε δῶρο τὴ χρυσῆ σφαῖρα.

'Ο Μωχαμὲτ-ἐδ-Δερράζ, ὅταν τὸ ἄκουσε αὐτό, ἔφτιαξε μιὰ σφαῖρα ἀπὸ μπακίρι καὶ ἔπειτα πῆγε στὴ γιορτὴ τοῦ Σουλτάνου. 'Εκεῖ, ἄλλαξε μὲ τρόπο τὴ χρυσῆ σφαῖρα μὲ τὴ δική του, τὴν ἔκρυψε κάτω ἀπὸ τὸν κελεμπία του καὶ ἔπειτα πῆγε καὶ κοιμήθηκε σὲ ἕνα ντιβάνι.

"Οταν ὁ 'Εβραῖος εἶδε πὼς κάποιος εἶχε κλέψει τὴ χρυσῆ σφαῖρα, χάρηκε πολύ. "Εβαλε λοιπὸν νὰ ψάξουν ὅλους τοὺς προσκεκλημένους καὶ δὲν ἄργησε νὰ βρῆ τὴ χρυσῆ σφαῖρα ἐπάνω στὸ Μωχαμὲτ-ἐδ-Δερράζ, καθὼς κοιμόταν ἥσυχα αὐτός. Δὲν τὸν ξύπνησε, μὰ ἔβαλε τότε ἕναν ἐπιδέξιο κουρέα νὰ τὸν ξυρίση ἐπάνω στὸν ὕπνο του, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τὸν ἀναγνωρίση.

"Οσο γιὰ τὸ Μωχαμὲτ-ἐδ-Δερράζ, αὐτὸς ξύπνησε κατὰ τὰ μεσάνυχτα, καὶ εἶδε πὼς ἦταν ξυρισμένος. Κατάλαβε τότε πὼς κάποιο δόλο τοῦ εἶχαν σκαρώσει, σηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ ξυρίζη ὅσους εὕρισκε μπροστά του, καὶ τὸν 'Εβραῖο καὶ τὸ Σουλτᾶνο μαζύ.

"Οταν λοιπὸν τὸ πρωῒ ὁ 'Εβραῖος πῆγε ἀνύποπτος στὸ Σουλτᾶνο, ποὺ ἦταν ἀκόμα στὸ κρεββάτι του, καὶ τοῦ εἶπε πὼς εἶχε βρῆ ἐπὶ τέλους τὸν κλέφτη, ἐκεῖνος τὸν ρώτησε:

—Καὶ πῶς θὰ τὸν ἀναγνωρίσης τὸν κλέφτη, ὦ 'Εβραῖε;

—Εἶνε ξυρισμένος, ὦ Μουλαΐ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Τὸν ξύρισαν τὴ νύχτα, χωρὶς νὰ πάρη εἴδησι!

—Μὰ καὶ σὺ ὁ ἴδιος εἶσαι ξυρισμένος! φώναξε τότε ὁ Σουλτᾶνος.

Καὶ ὁ 'Εβραῖος εἶδε τότε πὼς πράγματι ἦταν ξυρισμένος, καθὼς καὶ ὁ Σουλτᾶνος καὶ οἱ περισσότεροι ἀπ' ὅσους ἦσαν ἐκεῖ.

'Ο Σουλτᾶνος κατάλαβε τότε πὼς αὐτὸς ὁ κλέφτης ἦταν ἕνας σπουδαῖος ἄνθρωπος καὶ τὸν θαύμασε ἀληθινά.

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ εἶνε ἀπαραίτητος, εἶπε. Πρέπει νὰ τὸν πάρω κοντά μου!

"Εβαλε τότε νὰ κηρύξουν πώς, ἂν ὁ κλέφτης φανερωνόταν, ὁρκιζόταν νὰ μὴν τὸν τιμωρήση καὶ πὼς θὰ τοὔδινε καὶ τὸ μισό του τὸ βασίλειο.

"Οταν τὰ ἄκουσε αὐτὰ ὁ Μωχαμὲτ-ἐδ-Δερράζ, παρουσιάστηκε στὸ Σουλτᾶνο καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία του. 'Ο Σουλτᾶνος τὸν ἔκανε τότε φίλο του, τοῦ ἔδωσε, ὅπως ὑποσχέθηκε, τὸ μισό του τὸ βασίλειο, καὶ τὸν πάντρεψε μὲ τὴ χήρα τοῦ Πασσᾶ.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΙΡΑΜΠΩ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΗ

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ 'Ερρῖκος Φερνοὺ ἔφτανε στὴν πόρτα τοῦ καταστήματος, ὅπου πουλοῦσαν εἴδη κυνηγίου καὶ ἁλιείας καὶ ὅπου πήγαινε νὰ ψωνήση ἀγκίστρια γιὰ τὸ ψάρεμά του, εἶδε νὰ φτάνη συγχρόνως καὶ μιὰ κυρία. 'Η γυναῖκα αὐτὴ τράβηξε ἀσυναίσθητα τὴν προσοχή του, καί, παραμερίζοντας, τῆς ἔκανε τόπο νὰ περάση. Στὴν ἔκφρασί της ζωγραφιζόταν ἄπειρη μελαγχολία καὶ ἀπόγνωσι καὶ στὰ μάτια της διάβαζε κανεὶς μεγάλη ἀποφασιστικότητα. "Οταν ἐμπῆκε μέσα, ζήτησε ἀπὸ τὸν ὑπάλληλο ἕνα πιστόλι. 'Αφοῦ τὸ ἐξήτασε καλά, ζήτησε μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴ χρῆσι του, κατόπιν τὸ πῆρε, τὸ πλήρωσε κι' ἔφυγε.

'Ο Φερνού, μὲ τὴν περιέργειά του ἐρεθισμένη ἀπὸ τὸ παράξενο ὕφος της, τὴν παρακολούθησε. Κάτι τοῦ ἔλεγε μέσα του πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἤθελε νὰ κάνη ἔγκλημα, τὸ ὁποῖο ἔπρεπε ἐκεῖνος μὲ κάθε τρόπο νὰ προλάβη. "Ηθελε νὰ τῆς μιλήση, ἀλλὰ τί νὰ τῆς ἔλεγε; Στὸ τέλος ὅμως, μὴ βρίσκοντας τίποτε ἄλλο νὰ τῆς πῆ, ἀποφάσισε νὰ τῆς κάνη μιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι, λέγοντάς της ὅ,τι θὰ τοῦ ἐρχόταν στὸ νοῦ. Καί, μὲ τὴν ἀπόφασι αὐτή, ἐπετάχυνε τὸ βῆμα του γιὰ νὰ τὴν φτάση.

'Η κυρία, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔστριψε ἀπότομα σ' ἕνα ἀπότομο δρόμο. 'Ο Φερνοὺ τὴν πλησίασε, τὴν χαιρέτησε καὶ ἄρχισε νὰ τῆς λέγη:

—Σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστέψετε στὴν εἰλικρίνειά μου, κυρία... 'Εδῶ καὶ λίγη ὥρα δὲν σᾶς ἐγνώριζα, εἶνε ἀλήθεια, μὰ μόλις σᾶς εἶδα, ἔννοιωσα...

Μὰ δὲν ἐπροχώρησε περισσότερο, γιατὶ ἡ κυρία, γυρίζοντας, τὸν διέκοψε ἀπότομα:

—"Ω, ὅσο γιὰ εἰλικρίνεια μὴν χάνετε τὸν καιρό σας! "Ολοι σας εἶστε ἴδιοι... Δὲν σᾶς πιστεύω.

'Η ἀρχὴ εἶχε γίνει πειά. 'Η ἄγνωστη κυρία τοῦ εἶχε ἀπαντήσει. 'Ο Φερνοὺ μποροῦσε νὰ προχωρήση πειά, γιατὶ ἐκεῖ ἦταν ὅλη ἡ δυσκολία. Τώρα θὰ συνέχιζε μὲ περισσότερες πιθανότητες γιὰ τὴ νίκη.

Καί, παίρνοντας θάρρος, ἐξακολούθησε νὰ περπατάη κοντά της.

Μὰ ἔξαφνα ἡ κυρία σταμάτησε καὶ ὕψωσε τὰ μάτια της πρὸς ἕνα σπίτι ποὺ βρισκόταν ἀπέναντί της. "Επειτα προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, μὴ προσέχοντας ὅτι ἕνας ἄντρας ἦταν κοντά της καὶ τῆς μιλοῦσε.

'Ο Φερνοὺ τῆς εἶπε τότε ἱκετευτικά:

—Κυρία, ὄχι!... Σᾶς παρακαλῶ!... Μὴ φεύγετε ἔτσι!... Εἶνε πολὺ σοβαρό, πολὺ εἰλικρινὲς αὐτὸ ποὺ σᾶς λέγω. Μὴ νομίσετε ὅτι εἶμαι κανένας χυδαῖος ἐρωτύλος!... 'Ονομάζομαι 'Ερρῖκος Φερνοὺ καὶ εἶμαι σκιτσογράφος. "Ω! θὰ ἤθελα νὰ σᾶς διηγηθῶ ὅλη μου τὴ ζωή, γιὰ νὰ σᾶς ἐμπνεύσω ἐμπιστοσύνη... 'Υποσχεθῆτε μου ὅτι θὰ σᾶς ξαναϊδῶ. Νά, τώρα θὰ μπῆτε στὸ σπίτι σας καὶ ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ στὸ πεζοδρόμιο... "Ετσι θὰ μὲ συλλογισθῆτε, κατ' ἀνάγκην, λιγάκι. Θὰ μείνω ἐδῶ πολλὴ ὥρα καὶ αὔριο θὰ ξανάλθω... Θὰ ξανασυναντηθοῦμε, δὲν εἶνε ἔτσι;

'Εκείνη τὴ στιγμή, ἕνα ρολόϊ σήμανε ὀχτώ.

'Η γυναῖκα ἐσκίρτησε, κύτταξε τὰ σκοτεινὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ καί, χωρὶς ν' ἀπαντήση τίποτε στὸ σκιτσογράφο, ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα.

'Ο 'Ερρῖκος ἐπὶ δέκα λεπτὰ περίμενε στὸ πεζοδρόμιο. "Εξαφνα, καθὼς ἐκύτταζε τὰ παράθυρα, εἶδε σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τοῦ δευτέρου πατώματος ν' ἀνασηκώνεται μιὰ κουρτίνα καὶ μιὰ γυναικεία σιλουέττα νὰ παρουσιάζεται πίσω ἀπ' αὐτή. 'Αμέσως ὁ 'Ερρῖκος ἀνεγνώρισε τὴν ἄγνωστη κυρία καὶ τῆς ἔκανε νόημα μὲ τὸ χέρι. Μὰ ἀμέσως ἡ κουρτίνα ξανάπεσε ἀργά. Τότε ὁ 'Ερρῖκος ἔφυγε.

'Ο Φερνοὺ ἐξακολούθησε νὰ περπατάη κοντά της...

—'Απόψε δὲ θὰ σκοτώση! σκέφθηκε.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε ἀπὸ τὸ πρωῒ στὸ ἴδιο μέρος καὶ περίμενε. Μὰ πέρασε μισὴ ὥρα, χωρὶς κανεὶς νὰ φανῆ καὶ ὁ σκιτσογράφος εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνυπομονῆ.

"Εξαφνα ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ἡ ἄγνωστη κυρία βγῆκε ἔξω. Προχώρησε κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτὸν καί, χωρὶς νὰ τὸν χαιρετήση, χωρὶς νὰ τοῦ χαμογελάση, τοῦ εἶπε:

—Φωνάξετε ἕνα ταξί!...

"Οταν ὁ 'Ερρῖκος φώναξε τὸ ταξὶ καὶ μπῆκαν μέσα, ἐπρόσθεσε:

—Δῶστε στὸν σωφὲρ τὴ διεύθυνσί σας...

—"Ω, μά!... ἔκανε νὰ πῆ ὁ νέος.

—Κάνετε γλήγορα, σᾶς λέγω!... τὸν διέταξε ἐπιτακτικὰ ἐκείνη.

'Ενῶ τὸ ταξὶ ἔτρεχε, ὁ 'Ερρῖκος θέλησε νὰ τῆς μιλήση, μὰ αὐτὴ τοῦ εἶπε τόσο ἀπότομα: «Σωπᾶστε! Σωπᾶστε!...» ὥστε ἐκεῖνος σώπασε. Τί νὰ τῆς ἔλεγε ἄλλωστε; 'Η ἄγνωστη αὐτὴ γυναῖκα, ποὺ καθόταν σιωπηλὴ πλάϊ του, τοῦ προξενοῦσε τώρα φόβο.

"Οταν ἔφτασαν στὸ σπίτι του, ὁ 'Ερρῖκος κατέβηκε. Σιωπηλὴ πάντα τὸν ἀκολούθησε ἡ κυρία καί, ὅταν μπῆκαν στὸ δωμάτιό του, ἔβγαλε τὸ καπέλλο της, τὰ γάντια της καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του χωρὶς νὰ τοῦ πῆ λέξι...

* * *

'Απὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, πέρασε μιὰ ἑβδομάδα ὁλόκληρη, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῆ καθόλου. Καὶ ὅμως τώρα ἔννοιωθε ὅτι τὴν ἀγαποῦσε καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ξαναϊδῆ.

Πῆγε πολλὲς φορὲς στὸ σπίτι της καὶ τὴν παραμόνεψε, μὰ ἡ κυρία δὲν φαινόταν πουθενά.

Τέλος, μιὰ μέρα στάθηκε πιὸ τυχερός, γιατὶ μόλις σχεδὸν ἔφτασε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της τὴν εἶδε νὰ βγαίνη ἀπ' αὐτό. Τὴν ἐπλησίασε ἀμέσως καὶ τὴ ρώτησε:

—Γιατί δὲν ξανάρθατε;

—Θέλησα νὰ ξανάρθω, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη σας, μὰ δὲν θυμόμουν τὴ διευθύνσί σας. Δὲν ἤξερα ποῦ νὰ σᾶς βρῶ.

—Θἄρθῆτε αὔριο; τὴ ρώτησε ὁ 'Ερρῖκος.

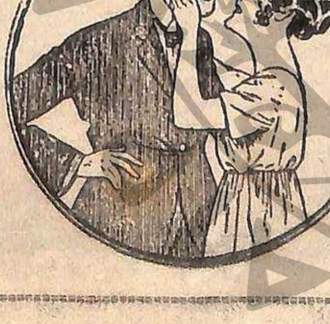

—Ναί, θἄρθω! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη καὶ τὸν ἄφησε ἀπότομα.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα ἔμαθε ἐπὶ τέλους ὁ 'Ερρῖκος τὸ **αἴνιγμα** ποὺ ἔκρυβε ἡ γυναῖκα αὐτή.

"Ετσι, στὰ καλὰ καθούμενα, ἐνῶ χτενιζόταν μπροστὰ στὸν καθρέφτη τοῦ δωματίου του, τοῦ εἶπε:

—Πρέπει νὰ στὸ πῶ... Δὲν σ' ἀγαπῶ... Δὲν σ' ἀγαπῶ καθόλου... "Αν ἦλθα τὴν πρώτη φορὰ ἐδῶ πέρα μαζύ σου, δὲν ἦλθα γιὰ σένα, δὲν ἦλθα γιατὶ σ' ἀγάπησα, μὰ γιατὶ μ' ἀπατοῦσε ὁ ἄντρας μου. Θὰ φαντασθῆς ἴσως ὅτι τὸ ἔκανα αὐτὸ γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῶ; "Ε! ὄχι λοιπόν!... "Ηλθα ἐδῶ γιὰ νὰ μὴν τὸν σκοτώσω!... Δὲν λέω ψέμματα... Νὰ τὸ πιστόλι μου... Τὸ ἀγόρασα τὴν ἡμέρα ποὺ μὲ πρωτανταμωσες. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἂν δὲν σ' ἀντάμωνα, θὰ εἶχα σκοτώσει τὸν ἄντρα μου. Τὄχα ἀποφασίσει. Μὰ ἔδειξες ἐσὺ τέτοιον πόθο, τέτοια λαχτάρα γιὰ μένα, ὥστε αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω λίγο τὸν πόνο μου. "Εγινα δική σου γιὰ νὰ μὴ σκοτώσω τὸν ἄντρα μου... Καταλαβαίνεις;... Τώρα πειὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸν σκοτώσω. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, γιατὶ καὶ ἐγὼ τὸν ἀπάτησα, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴ δύναμι πειά... Στὰ λέγω ὅλα αὐτά, γιατὶ νομίζω πὼς εἶνε πιὸ τίμιο νὰ σοῦ τὸ πῶ. Δὲν σ' ἀγαπῶ... Λατρεύω τὸν ἄντρα μου... Λυποῦμαι ποὺ σοῦ προξενῶ λύπη μὲ τὰ λόγια μου αὐτά, ἀλλὰ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια... Τώρα, βέβαια, εἶμαι πειὰ φίλη σου καὶ μπορῶ νὰ ξαναρθῶ στὸ σπίτι σου, ἂν θέλης. Μὰ τί τὄφελος; Δὲ σ' ἀγαπῶ!...

—Ξαναέλα! τῆς εἶπε ὁ 'Ερρῖκος χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι του.

* * *

"Ενα πρωΐ, ἡ ἄγνωστη κυρία ἐπῆγε στὸ σπίτι τοῦ 'Ερρίκου καὶ δὲν ἔβγαλε οὔτε τὸ καπέλλο της, οὔτε τὸ ἐπανωφόρι της. Φαινόταν ἐξαιρετικὰ εὐτυχισμένη.

—"Ακουσε, τοῦ εἶπε, τὰ φτιάξαμε μὲ τὸν ἄντρα μου καὶ φεύγω μαζύ του γιὰ τὴν 'Ιταλία... Πᾶμε ταξεῖδι...

—Καὶ πότε φεύγετε;

—Αὔριο τὸ πρωῒ στὶς ὀχτώ...

Καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ διηγεῖται τὸ δρομολόγιον τοῦ ταξειδιοῦ τους μὲ εὐθυμία, μὴ προσέχοντας τὴ θλίψι ποὺ προξενοῦσε στὸν Φερνού.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα στὶς ὀχτώ, ἡ φίλη τοῦ 'Ερρίκου καὶ ὁ ἄντρας της ἐβγῆκαν ἀπ' τὸ σπίτι τους. 'Ο σύζυγος ἀκούμπησε τὴ βαλίτσα στὸ πεζοδρόμιο καὶ κάλεσε ἕνα ταξί. 'Η γυναῖκα του μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη τρυφερότητα τοῦ διόρθωσε τὸ γιακὰ τοῦ ἐπανωφοριοῦ του. "Οταν ἔφτασε τὸ ταξί, ἀνέβηκαν γρήγορα-γρήγορα καὶ κάθησαν σχεδὸν κολλητὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. "Εμοιαζαν σὰν νειόπαντροι, σὰν ἄνθρωποι ποὺ δὲν εἶχαν πάψει οὔτε στιγμὴ ν' ἀγαπιοῦνται... Καὶ ὅμως, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ ἴδια ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ σκοτώση τὸν ἄντρα της καὶ ποὺ εἶχε μάλιστα ἀγοράσει γι' αὐτὸ καὶ πιστόλι...

ΑΝΤΡΕ ΜΙΡΑΜΠΩ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΟΥ ΑΪΦΕΛ

Πολλὰ εἶνε τὰ δυστυχήματα ποὺ ἔχουν συμβῆ στὸν περίφημο πύργο τοῦ Ἄϊφελ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸν ἔχτισαν, τὸ δραματικώτερο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶνε ἀσφαλῶς αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθοῦμε παρακάτω.

Ἡ ἱστορία μας χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1888 καὶ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Κορσική, τὴ χώρα τῆς περίφημης «βεντέττας». Στὸ ἄγριο αὐτὸ νησὶ ζοῦσε ἕνας μεσόκοπος πανδοχεὺς ποὺ εἶχε μιὰ κόρη ἀρκετὰ ὤμορφη, ὀνομαζομένη Μαρία Ρουσσιλιόν. Ἡ Μαρία ἀγαποῦσε κάποιο νέο συμπατριώτη της, τὸ Γιάννη Φάργκ, τὸν ὁποῖο συναντοῦσε συχνὰ ἀπάνω σ' ἕναν ἔρημο λόφο. Οἱ γονεῖς της εἶχαν ἀντιληφθῆ τὸ αἴσθημά της καὶ τῆς εἶχαν ἀπαγορεύσει νὰ βλέπη τὸ φίλο της, γιατὶ τῆς προώριζαν γιὰ σύζυγο κάποιον ἄλλο. Αὐτὸς ὁ ἄλλος ἦταν ὁ πρῶτος ἐξάδελφός της Ροβέρτος, ἕνας ἄντρας ψηλός, καλοκαμωμένος, ἀλλὰ πάντα σκυθρωπός. Ὁ Ροβέρτος ἀγαποῦσε παραπολὺ τὴ Μαρία καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ προσελκύση τὴν εὔνοιά της, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ κατορθώνη.

Κάποια βραδυὰ ἡ Μαρία εἶχε μαλώσει μὲ τοὺς γονεῖς της καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι ἀγανακτησμένη, μὲ σκοπὸ νὰ βρῆ τὸ φίλο της καὶ νὰ ζητήση κοντά του παρηγοριά. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως οἱ γονεῖς της εἰδοποίησαν τὸν ἐξάδελφό της, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε πίσω της καὶ τὴν παρακολουθοῦσε χωρὶς ἐκείνη νὰ τὸν καταλάβη. Ὅταν τέλος τὴν ἐπλησίασε ἀρκετά, τὴν ἐφώναξε μὲ τ' ὄνομά της.

Ἡ Μαρία γύρισε πίσω ἀνήσυχη κι' ἀντίκρυσε τότε κατάπληκτη τὸ ἀντίζηλο τοῦ ἀγαπημένου της. Ὁ Ροβέρτος, χωρὶς νὰ χάση καιρό, ρίχτηκε ἀπάνω της σὰν τρελλὸς καὶ τὴν ἐξάπλωσε ἀμέσως καταγῆς. Συγχρόνως ἄρχισε νὰ βρίζη μὲ χυδαῖες ἐκφράσεις τὸ φίλο της καὶ νὰ ζητῆ ἀπ' αὐτὴ νὰ τὸν ἐγκαταλείψη, ἀπειλῶντας την πὼς θὰ τὴν σκοτώση.

Τὸ μέρος ἦταν ἔρημο κι' ἡ δυστυχισμένη κόρη, μὴν περιμένοντας βοήθεια ἀπὸ πουθενά, βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι. Ὁ Ροβέρτος ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ τὴ φοβερίζη καὶ νὰ τῆς λέη πώς, ἂν δὲν ἐλησμονοῦσε τὸν ἀντίζηλό της, θὰ τὴν ἐσκότωνε.

Ἡ Μαρία, σὲ μιὰ στιγμὴ νομίζοντας πὼς ἄκουσε βήματα, συγκέντρωσε ὅλο τὸ θάρρος της καὶ τοῦ ἀπάντησε καθαρὰ ὅτι δὲν ἐννοοῦσε ποτὲ νὰ τὸν παντρευτῆ.

Ὁ Ροβέρτος ἔσκυψε τότε ἀποπάνω της ἀκόμα περισσότερο καὶ τὴν ἐρώτησε καὶ πάλι ἂν ἐδεχόταν νὰ τὸν πάρη ἄντρα της. Καὶ ὅταν ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε καὶ πάλι ἀρνητικά, τράβηξε τὸ μαχαῖρι του καὶ τὸ ἔχωσε στὴν καρδιά της, ἀφίνοντάς την νεκρή.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκαν βήματα κι' ὁ φονηᾶς μόλις πρόφτασε καὶ κρύφτηκε σ' ἕνα σύδεντρο. Ὁ μόνος μάρτυρας τῆς αἱματηρῆς αὐτῆς σκηνῆς ἦταν κάποιος γέρος ζητιάνος μουγγὸς ποὺ στεκόταν παράμερα, χωρὶς νὰ τὸν βλέπουν. Σὲ λίγο φάνηκε νἄρχεται ἀπὸ πέρα ὁ Γιάννης Φάργκ, ποὺ πήγαινε ν' ἀνταμώση τὴν ἀγαπημένη του. Εἶδε τὸ γέρο στὸ δρόμο καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα νόμισμα. Ἐκεῖνος ὅμως, ἀντὶ νὰ τὸν φορτώση, ὅπως συνήθως, μ' εὐχές, τὸν ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ μανίκι καὶ τὸν ὡδήγησε στὴν ἄκρη τοῦ μονοπατιοῦ.

Ὁ Γιάννης, μόλις εἶδε τὴ φίλη του βουτηγμένη στὸ αἷμα, ἔμεινε ἄλαλος ἀπ' τὴ φρίκη. Ἀμέσως ὅμως ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία του κι' ἔγινε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἐσίμωσε κοντά της, τὴν ἐφίλησε στὸ ζεστὸ ἀκόμα μέτωπό της, τῆς ἔρριξε μιὰ στοργικὴ ματιὰ ἀποχαιρετισμοῦ καὶ πῆρε κλαίγοντας τὸ δρόμο πρὸς τὴν πόλι...

Καθὼς ἐπήγαινε ὅμως συνάντησε τὸ Ροβέρτο ποὺ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος του μαζὺ μὲ δυὸ χωροφύλακες. Τότε εἶδε μὲ μεγάλη του ἔκπληξι τὸν πραγματικὸ δολοφόνο νὰ τὸν ὑποδεικνύη αὐτὸν ὡς δολοφόνο τῆς Μαρίας καὶ τοὺς χωροφύλακες νὰ τὸν συλλαμβάνουν, χωρὶς κανένα δισταγμό.

Ἡ Μαρία γύρισε πίσω ἀνήσυχη...

Ὁ Γιάννης, θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ λέγοντας ὅτι εἶνε ἀθῶος, ἀλλὰ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, χωρὶς νὰ δώσουν προσοχὴ στὰ λόγια του, τὸν ὡδήγησαν μὲ τὴ βία στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ Ροβέρτος τότε τοὺς ἔδειξε τὸ πτῶμα καὶ τὸ μουγγὸ ποὺ στεκόταν κοντὰ σὰν ἀποβλακωμένος.

Οἱ χωροφύλακες ἔδιωξαν τὸ γέρο μὲ μιὰ κλωτσιὰ κι' ἄρχισαν νὰ ἐξετάζουν τὸ σῶμα τῆς σκοτωμένης ποὺ εἶχε παγώσει πειά. Ὁ Γιάννης, ξαναβλέποντας τὴ νεκρή, κατελήφθη πάλι ἀπὸ τὴν πρώτη συγκίνησι καί, μέσ' στὴν ταραχή του ἀπαντοῦσε μὲ μεγάλη ἀοριστία στὶς ἐρωτήσεις τῶν ἀστυνομικῶν. Ἐκεῖνοι ὅμως, παίρνοντας τὴν ταραχή του ὡς ἐνοχή, τὸν ὡδήγησαν σιδεροδέσμιο στὴν πόλι.

Ὅταν ἔγινε ἡ δίκη, ὁ Γιάννης ἀρκέσθηκε νὰ διαβεβαιώση τὴν ἀθωότητά του, μὰ κανεὶς δὲν τὸν πίστεψε κι' ἔτσι καταδικάστηκε εἰς θάνατον. Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, ὁ κατάδικος μετὰ ἕνα ἔτος ἀποκεφαλίστηκε κι' ἡ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν μὲ λίγες γραμμὲς τὸ γεγονός.

Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι τοῦ Φάργκ, μόλις τοὺς παραδόθηκε τὸ πτῶμα τοῦ καρατομηθέντος, μαζεύτηκαν ὅλοι στὸ ἴδιο μέρος κι' ὁρκίστηκαν νὰ πάρουν πίσω τὸ αἷμα του. Τὴν ἱερὴ αὐτὴ ὑποχρέωσι ἀνέλαβαν νὰ τὴν ἐκπληρώσουν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ τοῦ σκοτωμένου, οἱ ὁποῖοι ὁρκίστηκαν ἀπάνω στὸ κορμί του νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν.

Σὲ λίγες μέρες ὁ Ροβέρτος πληροφορήθηκε ἀπὸ κάποιο γνωστό του τὴν ἀπόφασι τῆς ἀντεκδικήσεως καί, περίτρομος, τὴν ἴδια νύχτα, ἀφοῦ μεταμφιέσθηκε, ἐγκατέλειψε τὴν πατρίδα του μὲ τὸ σκοπὸ νὰ πάη στὴ Γαλλία.

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μικρὸ διάστημα οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Φάργκ ἔμαθαν τὴ φυγὴ τοῦ Ροβέρτου καὶ ἄρχισαν νὰ ψάχνουν γιὰ νὰ τὸν βροῦν. Ὁ μικρότερος ἀπ' αὐτούς, ποὺ ἀγαποῦσε πιὸ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὸ σκοτωμένο, κατώρθωσε πράγματι νὰ βρῆ τὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου στὴ Λυὼν καὶ ἔπειτα στὸ Ντιζόν. Ἀπ' ἐκεῖ τὸν παρακολούθησε, πάντα ἀφανής, ὥς τὸ Παρίσι, ὅπου τέλος ἔχασε τὰ ἴχνη του. Τί εἶχε ἀπογίνει;

Κάποιο πρωΐ ὁ μηχανικὸς Ἄϊφελ, ὁ ἱδρυτὴς τοῦ ὁμωνύμου πύργου, τὸν ὁποῖον ἔχτιζαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἐπιθεωροῦσε τὴν ἐργασία, ὅταν κάποιος νέος τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ ζήτησε δουλειά. Ἦταν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Φάργκ, ὁ ὁποῖος πῆγε ἐκεῖ γιατὶ εἶχε μάθει πὼς ὁ Ροβέρτος ἦταν μεταξὺ τῶν ἐργατῶν τοῦ Ἄϊφελ.

— Τὸ προσωπικὸ τῶν ἐργατῶν μου εἶνε συμπληρωμένο, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἄϊφελ. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ κρατήσω...

— Θὰ δουλέψω χωρὶς ἀμοιβή, τοῦ εἶπε μὲ τόνο παρακλητικὸ ὁ νέος. Θέλω νὰ ἐργασθῶ στὸν περίφημο πύργο σας, ὁ ὁποῖος θὰ δοξάση τὴ Γαλλία...

Ὁ μηχανικός, βλέποντας τὸ ζῆλο καὶ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ νέου, ὑποχώρησε καὶ τὸν ἐπῆρε στὴν ἐργασία του. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ ἐργασίες τοῦ πύργου ἐπροχωροῦσαν μὲ μεγάλη ταχύτητα καὶ οἱ ἐργάτες δούλευαν ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἠλεκτρικῶν φανῶν.

* * *

Κάποια νύχτα, ἐνῶ ὁ Ροβέρτος ἐργαζόταν ἀπάνω σὲ μιὰ σκαλωσιά, ποὺ ἔμοιαζε τὴ γέφυρα πλοίου, ἔξαφνα γυρίζοντας λίγο τὸ κεφάλι του, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου. Κάποιος ἄνθρωπος πλησίαζε, ἕρποντας πρὸς τὸ μέρος του μὲ προφύλαξι. Τὸ πρόσωπό του ποὺ φωτίστηκε γιὰ μιὰ στιγμή, εἶχε ζωγραφισμένη ἀπάνω του μιὰ σκληρὴ ἀποφασιστικότητα.

Ὁ φονηᾶς τῆς Μαρίας κύτταξε γύρω του γιὰ νὰ ἀνακαλύψη κανένα μέσον διαφυγῆς, ἀλλὰ δὲν εὑρῆκε τίποτε... Ἔρριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τὰ κάτω καὶ τὸν ἔπιασε ἴλιγγος βλέποντας στὰ διακόσια πενῆντα μέτρα ποὺ τὸν ἐχώριζαν ἀπ' τὴ γῆ.

Τότε ἄρχισε νὰ ἱκετεύη τὸν ἐκδικητὴ καὶ νὰ τοῦ ὁρκίζεται ὅτι μετανόησε. Ἐκεῖνος ὅμως τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο καὶ ζύγωνε πρὸς τὸ μέρος του.

Μόλις ἐπλησίασε ἀρκετά, ἔβγαλε ἀπ' τὸν κόρφο του ἕνα μαχαῖρι μυτερό, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο μαχαῖρι ποὺ ὁ φονηᾶς εἶχε μπήξει στὸ στῆθος τῆς κόρης, καὶ κρατῶντας το στὸ χέρι στάθηκε ὀρθὸς ἀπάνω στὴ σκαλωσιά.

Οἱ ἄλλοι ἐργάται, ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκωνται ἐκεῖ γύρω, παρακολουθοῦσαν ἄφωνοι τὴ δραματικὴ αὐτὴ σκηνή, κρατῶντας τὴν ἀναπνοή τους. Γιὰ μιὰ στιγμὴ οἱ δυὸ ἄντρες ἦλθαν στὰ χέρια κι' ἐπακολούθησε μιὰ τρομερὴ πάλη. Ἔπειτα εἶδαν δυὸ κορμιὰ νὰ πέφτουν ἀγκαλιασμένα στὸ κενὸ καὶ ἀμέσως ἔπειτα ἄκουσαν ἕνα γδοῦπο ἐπάνω στὸν ἐξώστη τοῦ πρώτου πατώματος.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐκδίκησις τοῦ σκοτωμένου, ποὺ στοίχισε καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ἑνὸς ἀδελφοῦ του, ἐκδίκησις γιὰ τὴν ὁποία συνετέλεσε ἀρκετὰ ἡ δικαστικὴ πλάνη.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΟΥΜΙΑΣ

ΤΟΥ Μ. ΠΕΛΛΕΤΙΕ

Ἀπὸ τὴ μέση τοῦ Νείλου, τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ τῶν Αἰγυπτίων, ὥς τὰ ἐρείπια τῶν «ἑκατονταπύλων» Θηβῶν, ἐκεῖ ποὺ μεγάλοι γρανιτώδεις βράχοι κλείνουν τὴν Ἀφρικανικὴ ἔρημο, ἁπλώνεται ἡ περίφημη «Κοιλάδα τῶν Βασιλέων». Ἐκεῖ εἶνε ἡ νεκρούπολις τῶν περιφήμων Φαραώ. Ὑπόγειες στοὲς ἀπέραντες, λαβύρινθοι ἀξεδιάλυτοι, διαμερίσματα χωρισμένα μὲ χοντροὺς τοίχους, καμωμένους ἀπὸ ὀγκολίθους, σωριασμένους τὸν ἕναν ἐπάνω στὸν ἄλλο, κρύβουν τὶς περίφημες Αἰγυπτιακὲς σαρκοφάγους, μὲ τὶς μούμιες τῶν Φαραώ...

Ὑπῆρξε ἐποχὴ ποὺ ἡ «Κοιλάδα τῶν Βασιλέων» εἶχε ξετρελλάνει ὅλους τοὺς σοφούς, τοὺς Αἰγυπτιολόγους καὶ τοὺς ἐρασιτέχνας τοῦ κόσμου. Ἑκατομμύρια ξοδεύτηκαν γιὰ τὶς ἀνασκαφὲς ποὺ ἔγιναν ἐκεῖ καὶ ἡ ὁποῖες ἔφεραν στὸ φῶς μνημεῖα ἀνεκτίμητα τῆς ἀρχαίας Αἰγυπτιακῆς τέχνης. Μὰ τὸ μεγαλείτερο μυστικὸ τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου τῶν Φαραὼ ἔμενε ἀκόμα κρυμμένο στὸ σκότος: Ὁ τάφος τοῦ Τοὺτ-Ἂνκ-Ἀμόν!

Ἔμεινε στὸ σκότος, ὥσπου ὁ περίφημος Αἰγυπτιολόγος Χόβαρτ Κάρτερ πῆγε στὴν Αἴγυπτο μαζὺ μὲ τὸν πολυεκατομμυριοῦχο λόρδο Καρναβὸν καὶ τὴν κόρη του λαίδη Ἐβελίνα Ἔρμπερτ. Τότε ὁ λόρδος Καρναβὸν παρεβίασε καὶ τὸ τελευταῖο μυστικὸ τῶν τάφων τῶν Φαραώ. Γιατὶ ἀνεκάλυψε στὸ τέλος, ἔπειτα ἀπὸ κοπιαστικὲς ἔρευνες καὶ ἀναζητήσεις πολλές, τὸν τάφο τοῦ Τοὺτ-Ἂνκ-Ἀμόν.

Τὸ πρῶτο διαμέρισμα τοῦ ἐπεράντου τάφου ἀνοίχτηκε μπροστὰ στὴ λαίδη Ἄλλεμπυ, τὴ γυναίκα τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ τῶν Βρεττανικῶν στρατευμάτων στὴν Αἴγυπτο. Θησαυροὶ ἀνεκτίμητοι ἀνακαλύφθηκαν ἐκεῖ μέσα, κρεββάτια ἀρχαῖα, ποὺ στηριζόταν ἐπάνω σὲ βαλσαμωμένα ἀλλόκοτα ζῶα, βάζα ἀπὸ ἀλάβαστρο, κιβώτια στολισμένα μὲ πολύτιμα πετράδια, ποὺ περιεῖχαν διάφορα ἀραχνοΰφαντα ὑφάσματα, σκεύη πανάρχαια καὶ μυρωδιές, ἀπ' τὶς περίφημες ἐκεῖνες ποὺ μεταχειριζόνταν ἡ εὐνοούμενες τοῦ μεγάλου Φαραώ. Τὰ εὑρήματα δὲ αὐτὰ γινόντουσαν ὁλοένα πιὸ πολύτιμα καὶ πιὸ σημαντικά, ὅσο προχωροῦσαν πρὸς τὰ ἄλλα διαμερίσματα τοῦ τάφου.

Ὁ λόρδος Καρναβὸν ἦταν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του. Εἶχε συνδέσει τὸ ὄνομά του μὲ τὴ μεγαλείτερη ἱστορικὴ ἀνακάλυψι ποὺ ἔγινε ποτέ, καὶ αὐτὸ τὸν γέμιζε ἀπὸ περηφάνεια καὶ ἱκανοποίησι. Ἡ ἐργασίες προχωροῦσαν γοργά. Μέσα σὲ εἴκοσι μέρες τὸ πολύ, ἡ σαρκοφάγος τοῦ Τοὺτ-Ἂνκ-Ἀμόν, ποὺ ἦταν κλεισμένη στὸ βάθος τῆς μεγάλης ὑπογείου στοᾶς, στὸ τελευταῖο διαμέρισμα, θὰ ἀνοιγόταν μπροστά του!

Ὁ θόρυβος ποὺ δημιουργήθηκε στὸν παγκόσμιο τύπο ἦταν μεγάλος καὶ ὁ λόρδος Καρναβὸν εἶχε γίνει ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας. Καὶ ἔξαφνα τότε ἀπὸ τὸ Παρίσι χτύπησε βαρὺς ὁ κώδων τοῦ κινδύνου!

Ὁ σοφώτατος δόκτωρ Μαδρούς ὑπενθύμιζε, δεκαπέντε μέρες προτοῦ ἀκόμα ἀνοιχτῆ ἡ σαρκοφάγος, στὸ λόρδο Καρναβὸν τὰ προφητικὰ λόγια ποὺ εἶχαν βρεθῆ ἱερογλυφικὰ χαραγμένα σὲ μιὰ στήλη τῆς Αἰγυπτιακῆς νεκρουπόλεως, τὴν ὁποία οἱ Αἰγυπτιολόγοι ὀνόμαζαν χαρακτηριστικά: «Στήλη τῆς Κατάρας».

Τὰ λόγια αὐτὰ ἦσαν τὰ ἑξῆς:

«Ὦ σεῖς, ποὺ εἴσαστε ἐπάνω! Ὦ σεῖς, ποὺ εἴσαστε κάτω! Φαντάσματα, ποὺ κάθεσθε ἐπάνω στὰ στήθη τῶν ἀνθρώπων, σεῖς ποὺ πλανιέστε σὰν σκιὲς στοὺς μεγάλους δρόμους!...

»Καὶ σεῖς, ἄβυσσοι τῆς Δύσης, σεῖς ποὺ φωλιάζετε στὶς κατασκότεινες σπηλιές, ποὺ προκαλεῖτε τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀνατριχίλα, καὶ σεῖς, φιλενάδες τῆς Σελήνης, ὦ ὀρδὲς καὶ ἄνθρωποι τῶν τάφων, ἐλᾶτε ὅλοι, γινῆτε μάρτυρές μου!

»...Καταραμένο ἂς εἶνε τὸ χέρι ἐκείνου ποὺ θὰ θελήση ν' ἀποκαλύψη τὴ μορφή μου! Ὁ βασιλικὸς φωτοστέφανος ποὺ τριγυρίζει τὸ μέτωπό μου, ἂς ξεράση τὶς φλόγες του κατ' ἐπάνω του. Καὶ τὸ κεφάλι του ἂς πέση ἐκεῖ ὅπου εἶνε τὰ πόδια του, καὶ ἂς στερηθῆ ἀπὸ τὸ ὄνομά του, ἀπ' τὸ σῶμα του, ἀπ' τὸ Κᾶ, ἀπ' τὸ Μπαΐ, ἀπ' τὸ νοῦ!

»Αὐτὴ εἶνε ἡ κατάρα μου καὶ αὐτὴ ἡ ἐκδίκησίς μου, ποὺ τὴ μελέτησα καὶ τὴν ἔκρυψα στὸ βάθος τοῦ στήθους μου γιὰ τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα!».

Αὐτὰ τὰ λόγια τῆς φοβερῆς «Στήλης τῆς Κατάρας» ὑπενθύμισε στὸ λόρδο Καρναβὸν ὁ σοφὸς δόκτωρ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Μὰ αὐτὸς δὲν ἔδωσε σημασία καὶ ἡ ἐργασίες προχώρησαν γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῆς σαρκοφάγου τοῦ Τοὺτ-Ἂνκ-Ἀμόν. Καὶ τότε συνέβη τὸ ἀνεπανόρθωτον!

Τὴν τελευταία ἡμέρα, γυρίζοντας στὸ σπίτι του ἀπὸ τὸν τάφο, ὁ λόρδος Καρναβὸν βρῆκε τοὺς Βερβερίνους ὑπηρέτες του, βυθισμένους σὲ τρόμο καὶ σὲ θλῖψι. Εἶχαν βρῆ νεκρὴ τὴν ἀγαπημένη του μαϊμουδίτσα μέσα στὸ κλουβί της, μισοφαγωμένη ἀπὸ ἕνα φεῖδι, ποὺ κανεὶς δὲν ἤξερε ἀπὸ ποιὰ τρύπα εἶχε ξεπεταχθῆ.

Ἐξήταζαν τὰ πτώματά τους, μὰ δὲν μποροῦσαν νὰ βροῦν τὴν αἰτία τοῦ θανάτου τους...

— Κακὸ σημάδι, Κάρτερ! εἶπε στὸ σοφὸ Αἰγυπτιολόγο, ποὺ ἦταν μαζύ του ὁ λόρδος Καρναβόν. Ἀπὸ ποῦ βγῆκε τάχα αὐτὸ τὸ καταραμένο ἑρπετό; Καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχουν φείδια στὴν κοιλάδα!

— Εἶνε ἀλήθεια πὼς δὲν ὑπάρχουν στὴν κοιλάδα, ἀπάντησε ὁ σοφὸς Αἰγυπτιολόγος. Ὑπάρχουν ὅμως παραπολλὰ στὰ ὑπόγεια τῶν παναρχαίων τάφων. Οἱ Αἰγύπτιοι τὰ ὀνομάζουν «φίλους τῆς σιωπῆς».

Ἔξαφνα ὅμως ὁ Χόβαρτ Κάρτερ κύτταξε προσεκτικώτερα τὸ λόρδο στὸ πρόσωπο καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὰ τί ἔχετε λοιπὸν στὸ μάγουλο; Ἕνα σημάδι κόκκινο...

— Δὲν ξέρω! ἀπάντησε ὁ λόρδος. Τὸ ὑπόγειο ἦταν μισοσκότεινο, ἴσως νὰ γρατσουνίστηκα κάπου... Ἀσήμαντο πρᾶγμα!...

* * *

Πιθανὸν ὁ λόρδος Καρναβὸν νὰ μὴν εἶχε αἰσθανθῆ πράγματι πόνο. Μὰ τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι τὴν ἑπομένη κυριεύτηκε ἀπὸ σφοδρὸ πυρετὸ καὶ τὰ χαρακτηριστικά του ἄλλαξαν ἐντελῶς. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς γιατροὺς ποὺ τὸν περιποιήθηκαν δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη τί εἶχε. Ὡστόσο, μ' ὅλο τὸ φρικτὸ πυρετὸ ποὺ εἶχε ὁ λόρδος, διατήρησε ὥς τὸ τέλος τὴν ψυχραιμία του. Τὴν τελευταία μάλιστα μέρα θέλησε καὶ ν' ἀστειευθῆ:

— Ὁ Τοὺτ-Ἂνκ-Ἀμὸν μ' ἐκδικεῖται... ψιθύρισε.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὧρες ἦταν νεκρός.

Ὁ θάνατός του ἔμεινε ἕνα μυστήριο. Μὰ δὲν ἦταν ἄλλωστε ὁ μόνος. Ὅταν ἀνοίχτηκε ἡ σαρκοφάγος τοῦ μεγάλου Φαραώ, πλῆθος ἀπὸ ἐπιστήμονας καὶ περιέργους ἔτρεξε ἐκεῖ νὰ ἰδῆ τὴ μούμια του. Καὶ μέσα ἀπ' ὅλους αὐτούς, ἀπέθαναν ἀρκετοὶ μέσα σὲ λίγες μέρες.

Πρῶτα-πρῶτα ὁ δισεκατομμυριοῦχος Γεώργιος Τζαίη-Γκοῦλντ, ὁ βασιλεὺς τῶν σιδηροδρόμων, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει στὴν Αἴγυπτο ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ὑπέκυψε σὲ λίγο, προσβληθεὶς ἀπὸ ὀξεῖα βουβωνικὴ πανώλη. Ἕνας ἄλλος ἑκατομμυριοῦχος, ὁ Βὸλφ Ζοέλ, ἀπέθανε ξαφνικά, μὲ τὸν ἴδιο μυστηριώδη τρόπο ποὺ ἀπέθανε καὶ ὁ λόρδος Καρναβόν. Ἐπίσης πολλοὶ ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς ποὺ ἐργαζόντουσαν στὶς ἀνασκαφές, εἶχαν πεθάνει ἔξαφνα καὶ μυστηριωδῶς. Ἐξήταζαν τὰ πτώματά τους, μὰ δὲν μποροῦσαν ν' ἀνακαλύψουν τὴν αἰτία τοῦ θανάτου των.

Λίγο ἀργότερα, ὁ Σὲρ Ἄρχιβαλδ Δούγκλας Ρέϊντ, θέλησε νὰ κάνη ραδιολογικὰ πειράματα ἐπάνω στὴ μούμια τοῦ Φαραώ, μὰ πέθανε κι' αὐτὸς ξαφνικὰ τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ εἶχε ὁρίσει γιὰ τὰ πειράματά του. Καὶ τέλος, πολὺν καιρὸ ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σαρκοφάγου, παρουσιάστηκε στὴν Αἴγυπτο μιὰ τρομερὴ ἐπιδημία πανούκλας!

Ἦσαν ἁπλὲς συμπτώσεις ὅλα αὐτά; Ὁ δόκτωρ Μαδρούς, αὐτὸς ὁ ἴδιος ποὺ εἶχε χτυπήσει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου γιὰ τοὺς τολμηροὺς ἐρευνητάς, θέλησε ἀργότερα νὰ δώση μιὰ ἐξήγησι. Καὶ ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἡ μούμια τοῦ Τοὺτ-Ἂνκ-Ἀμὸν ἔβγαζε κάτι μυστηριώδη ἀέρια, τῶν ὁποίων τὸ μυστικὸ γνώριζαν μονάχα οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι σοφοί. Καὶ τὸ μυστικὸ τῆς μούμιας παρέμεινε γιὰ πάντα ἕνα σκοτεινὸ μυστικό.

Μ. ΠΕΛΛΕΤΙΕ

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΑΛΝΤΑΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

Οἱ κάτοικοι τῆς Πετρουπόλεως παραξενεύτηκαν ὑπερβολικά, ὅταν ἔμαθαν τὸν αἰφνίδιο καὶ τραγικὸ θάνατο τῆς πριγκηπίσσης Εἰρήνης Πολεσκίν. Ἡ νεαρὰ πριγκήπισσα, ποὺ εἶχε πεθάνει μόλις εἰκοσιδυὸ ἐτῶν, ἐθεωρεῖτο βασίλισσα τῆς μόδας καὶ τῆς καλλονῆς. Εἶχε πολλοὺς θαυμαστάς, ἀλλὰ ἐλαχίστους φίλους λόγῳ τῆς μελαγχολικῆς φύσεώς της. Ἦταν ἐξαιρετικὰ ὤμορφη μὲ τὰ μαῦρα γυαλιστερὰ μαλλιά της καὶ μὲ τὰ μεγάλα λυπημένα της μάτια, ποὺ πολλὲς φορὲς ἡ λάμψεις των ἐθύμιζαν τὶς ἀστραπὲς καλοκαιρινῆς βραδυᾶς.

Σὲ ἡλικία εἴκοσι ἐτῶν εἶχε παντρευτῆ κάποιον πρίγκηπα τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ ἀπὸ τὸ γάμο τους αὐτὸν ἐγεννήθηκε ἕνα ἀγόρι, ποὺ ἦρθε νὰ χαρίσῃ στ' ἀντρόγυνο τὴ μεγαλείτερη εὐδαιμονία.

Ἀλλὰ κάποιο πρωΐ, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μεγάλο χορό, ἡ πριγκήπισσα Εἰρήνη βρέθηκε στραγγαλισμένη. Φοροῦσε ἀκόμα τὰ ροῦχα τῆς ἑσπερίδος, τὰ διαμάντια καὶ τὰ σμαράγδια της, ποὺ ἔμοιαζαν μ' αἷμα τριανταφυλλένιο ποὺ εἶχε τρέξει ἀπὸ κάποια μυστικὴ πληγή. Τὴν εἶχαν πνίξει σφίγγοντας τὸ λαιμό της μὲ τὸ πολύτιμο σάλι της καὶ ὁ δολοφόνος, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς δὲν εἶχε κάνει τὸ ἔγκλημα γιὰ νὰ τὴ ληστέψῃ, ἀφοῦ δὲν τῆς εἶχε πάρει κανένα ἀπὸ τὰ κοσμήματά της, φαινόταν πῶς ἐνήργησε μὲ μεγάλη ἐπιτηδειότητα, γιατὶ δὲν εἶχε ἀφήσει κανένα ἴχνος του πουθενά. Ἡ λάμπες ἦσαν ἀκόμα ἀναμμένες στὴν αἴθουσα ὅπου διεπράχθη τὸ ἔγκλημα καὶ τὰ λουλούδια σκορποῦσαν μέσα στὰ βάζα τὸ τελευταῖο τους ἄρωμα.

Τὰ πολύτιμα παραπετάσματα, ἡ λάμψις τῶν κοσμημάτων, ὅλη τέλος πάντων ἡ γύρω πολυτέλεια, ἔδινε μιὰ ἀτμόσφαιρα μυστικοπαθῆ στὴ νεκρὴ πριγκήπισσα.

Ὁ πρίγκηψ Πολεσκίν, ὁ ὁποῖος τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες βρισκόταν μὲ τὸν Τσάρο σὲ κυνῆγι λύκων, εἰδοποιήθηκε ἀμέσως γιὰ τὸ ἔγκλημα καὶ γύρισε ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα.

Οἱ ὑπηρέτες, οἱ ὁποῖοι ἐξετάστηκαν ἀπὸ τὸν ἀνακριτή, κατέθεσαν ὅτι δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ κανένα θόρυβο, κατὰ τὴ νύχτα. Ἐξ ἄλλου, ἡ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τοῦ μεγάρου εἶχαν βρεθῆ ὅλα κλεισμένα. Τότε ἡ ἀστυνομία ἔθεσε σὲ κίνησι τοὺς καλυτέρους της ὑπαλλήλους μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ἐξετάσουν προσεχτικὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ θύματος, γιὰ νὰ μπορέσουν ἔτσι νὰ βροῦν τὸ αἴτιο τῆς δραματικῆς δολοφονίας.

Λίγες ἡμέρες μετὰ τὸ ἔγκλημα, ὁ ὑποφαινόμενος, ὁ ὁποῖος βρισκόμουν τότε στὴν Πετρούπολι, ἀναγκάστηκα γιὰ ὑποθέσεις μου νὰ φύγω γιὰ τὸ Παρίσι, ἀλλὰ διατηροῦσα πάντοτε τὴν ἀνάμνησι τῆς ὡραίας πριγκηπίσσης καὶ μετανοοῦσα ποὺ δὲν εἶχα προσπαθήσει νὰ διαφωτίσω τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου της.

Μιὰ βραδυά, ἐνῷ βρισκόμουν σὲ μιὰ φιλικὴ συγκέντρωσι στὴ Ρωσσικὴ πρεσβεία, δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμὸ κι' ἀνάφερα σὲ κάποια στιγμὴ τὸ ὄνομά της. Ἀμέσως ὅλοι οἱ παριστάμενοι μὲ μιὰ φωνή, ἄρχισαν νὰ ἐξυμνοῦν τὴν ὠμορφιά της.

— Ἐγὼ ὅμως, εἶπε τότε κάποιος νεαρὸς διπλωμάτης χαμογελῶντας εἰρωνικά, τὴν εὕρισκα πολὺ μελαγχολικὴ καὶ δὲν ἀγαπῶ καθόλου, ξέρετε, αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς γυναῖκες...

— Μὰ τί λένε τάχα στὴ Ρωσσία γιὰ τὸ θάνατό της; μὲ ρώτησε κάποιος Ρῶσσος, ξενιτευμένος ἀπὸ καιρό.

— Ἄκουσα πῶς τὴν ἔπνιξε κάποια κυρία τῆς ἀριστοκρατίας, ἀποκρίθηκα, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ παντρευτῇ αὐτὴ τὸν πρίγκηπα Πολεσκίν.

— Δὲν εἶνε ἔτσι, μόνο ἐγὼ ξέρω τὴν ἀλήθεια! φώναξε τότε ὁ κόμης Σέργιος, ἕνας ἄντρας μὲ σοβαρὸ παρουσιαστικό, ποὺ σπάνια μιλοῦσε καὶ ποὺ προτήτερα μ' εἶχε ἀκούσει μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον.

Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν ὠδήγησε στὸ διαμέρισμά της...

— Τί ξέρετε σεῖς; τὸν ρώτησα. Πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ, γιατὶ δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο λυπήθηκα ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ ἐξακριβώσω τὴν ἀφορμὴ τῆς δολοφονίας της.

— Εἶμαι βέβαιος, εἶπε τότε ἐκεῖνος, ὅτι ἡ κόμησσα αὐτοκτόνησε. Τὸ μυστικὸ τοῦ θανάτου της κατώρθωσα νὰ τὸ μάθω ὑπὸ ἐντελῶς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις. Γιὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ ὅμως τὴν ἱστορία, πρέπει νὰ ξαναφέρω στὸ νοῦ μου πολλὲς ὀδυνηρὲς ἀναμνήσεις...

— Καθὼς ξέρετε, συνέχισε σὲ λίγο ὁ κόμης Σέργιος, πέρασαν τέσσερα χρόνια ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔφυγα ἀπὸ τὴ Ρωσσία, ὅπου ἔχασα τὴ μονάκριβη κόρη μου. Μετὰ τὸ δυστύχημά μου αὐτό, ἦρθα στὸ Παρίσι γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ξεχάσω, ἀλλά, ὅπου κι' ἂν πάῃ ὁ ἄνθρωπος, παντοῦ τὸν ἀκολουθοῦν ἡ ἀναμνήσεις σὰν φαντάσματα...

Ποτέ μου ὡς τὰ σήμερα δὲν σᾶς ἐφανέρωσα ὅτι ἡ κόρη μου Ὄλγα πέθανε τρελλή! Οἱ γιατροὶ μοῦ εἶχαν πῆ ὅτι ἡ παραφροσύνη της ἦταν ἐλαφρᾶς μορφῆς καὶ μὲ συμβούλεψαν νὰ τὴ βάλω σὲ κανένα Ψυχιατρεῖο. Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἀντιρρήσεις κι' ἀφοῦ ἔλαβα ἐκ μέρους των τὴ διαβεβαίωσι ὅτι σὲ λίγον καιρὸ θὰ γιατρευόταν, στὸ τέλος ὑποχώρησα καὶ δέχτηκα νὰ τὴν παραδώσω σὲ ξένα χέρια.

Ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες, εἶχα γίνει στενὸς φίλος τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Θεραπευτηρίου κι' ἀφοῦ τὸν παρακάλεσα θερμά, μοῦ ἐπέτρεψε νὰ μείνω κι' ἐγὼ στὸ ἴδιο οἴκημα μὲ τὴ θυγατέρα μου. Ἔτσι τὴν ἔβλεπα κάθε μέρα καὶ παρακολουθοῦσα μὲ πραγματικὴ ἀγωνία τὴν πρόοδο τῆς τρομερῆς ἀσθενείας της, μάρτυς μιᾶς καταπληκτικῆς πάλης μεταξὺ τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς παραφροσύνης!

Μέσα στὸ πένθιμο ἐκεῖνο κτίριο, μοῦ κίνησε τότε τὴν προσοχὴ κάποια νέα ἐξαιρετικῆς ὠμορφιᾶς ποὺ τὴν ἔλεγαν Εἰρήνη, καθὼς ἔμαθα. Ἦταν μόλις δεκαοχτὼ ἐτῶν, ἀλλὰ φαινόταν πολὺ μεγαλείτερη, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὴ σοβαρότητα τοῦ προσώπου της. Πολλὲς φορές, βλέποντας τὴν ἥσυχη στάσι της καὶ τὴν ἤρεμη ἔκφρασί της, ἀναρωτιόμουν γιὰ ποιὸ λόγο βρισκόταν ἐκεῖ μέσα. Μιὰ μέρα, τέλος, ρώτησα σχετικὰ τὸ γιατρὸ κι' αὐτὸς μοῦ ἀπάντησε ὅτι ὑπέφερε ἀπὸ φρικτὲς κρίσεις κι' ἦταν θῦμα ἀπαισίων παρακρούσεων.

Μιὰ βραδυὰ καλοκαιρινὴ ποὺ ἔκανε ζέστη, εἶχα καταφύγει κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο στὸ βάθος τῆς αὐλῆς τοῦ Φρενοκομείου, ζητῶντας νἄβρω ἐκεῖ λίγη δροσιὰ κι' ἀποκοιμήθηκα. Ἀμέσως ὅμως ἐξύπνησα ἀκούγοντας βαθειοὺς ἀναστεναγμοὺς καὶ ἱκετευτικὰς κραυγές. Σηκώθηκα γρήγορα ὀρθὸς κι' εἶδα κοντά μου τὴν Εἰρήνη, πολὺ ταραγμένη κι' ἀνήσυχη.

— Δὲν εἶμαι καθόλου τρελλή, μοῦ εἶπε τότε χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τὴ ρωτήσω. Ἀκοῦστε με προσεχτικὰ καὶ θὰ ἰδῆτε πῶς εἶμαι, ὄχι τρελλή... ἀλλὰ δολοφόνος... Ἔχω διαπράξει ἕνα κακούργημα τρομερὸ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ συγχωρέσῃ κανένας. Σκότωσα τὸν ἀδελφό μου!

Τὴν πλησίασα καὶ προσπάθησα νὰ τὴν καθησυχάσω, ἀλλ' αὐτὴ μ' απομάκρυνε, καί, βυθισμένη σὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀπόγνωσι, ἐξακολούθησε χειρονομῶντας βίαια νὰ φωνάζῃ:

— Ἀκοῦστε με, κύριε, ἀκοῦστε με, σᾶς παρακαλῶ!... Δὲν σᾶς εἶδα ἄλλη φορά, ἀλλὰ μοῦ φαίνεστε γιὰ καλὸς ἄνθρωπος. Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πνῖξτε με, σᾶς ἱκετεύω, πνῖξτε με, καθὼς ἔπνιξα κι' ἐγὼ τὸν ἀδελφό μου! Πρέπει νὰ πεθάνω κι' ἐγὼ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ναί, στραγγαλισμένη... Θὰ αὐτοκτονοῦσα ἀπὸ τότε, ἀλλ' εἶμαι δειλή, ὅπως ὅλοι οἱ ἐγκληματίαι... Σκοτῶστε με, κύριε, εἶμαι τέρας!...

Κι' ἐπειδὴ εἶδε πῶς ἐκύτταζα γύρω μου, ζητῶντας κάπου μὲ τὸ βλέμμα βοήθεια, πρόσθεσε σιγώτερα:—

— Μὴ φοβᾶστε, κύριε. Δὲν εἶμαι τρελλή!... Κανένας δὲν θέλει νὰ πιστέψῃ τὴν ἀλήθεια, κι' ὅμως ἐγὼ τὸν σκότωσα τὸν κακόμοιρο!...

— Ἡσύχασε, παιδί μου, μὴν κάνεις ἔτσι! τῆς εἶπα θέλοντας νὰ τὴν καταπραΰνω.

Τότε ἄνοιξε ὑπερβολικὰ τὰ μάτια της τὰ μεγαλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη κι' ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ:

— Ἤμουν ἐκ φύσεως κακὴ καὶ περήφανη. Ὅταν ἔγινα ἕντεκα ἐτῶν, εἶχα μὲ τὸ μέρος μου ὅλη τὴ στοργὴ τῶν γονειῶν μου. Ἡ μόνη μου ἀσχολία τότε ἦταν νὰ συλλογίζωμαι τὴν ἄπειρη περιουσία τους καὶ νὰ μεθῶ ἀπὸ εὐτυχία, στὴν ἰδέα πῶς θἄπαιρνα ἄντρα μου κανένα πρίγκηπα τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Ἐγνώριζα βέβαια πῶς ἤμουν ὡραία, ἀλλὰ ἤξερα ἀκόμα ὅτι ὁ πλοῦτος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἀναδεικνύει τὴν ὠμορφιά. Ἐνῷ ἤμουν βυθισμένη σὲ τέτοια ὄνειρα, ἄξαφνα μιὰ μέρα ἡ μητέρα μου, ποὺ ἦταν ἀκόμα νέα, μοῦ εἶπε ὅτι σὲ λίγον καιρὸ θὰ ἔφερνε στὸν κόσμο ἕνα ἀδελφάκι μου.... Καὶ πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες, γέννησε ἕνα ἀγόρι. Τότε αἰσθάνθηκα ἕνα εἶδος τρέλλας, βλέποντας τὸ νεογέννητο ποὺ ἐρχόταν ἀπροσδόκητα στὸν κόσμο γιὰ νὰ μοῦ καταστρέψῃ ὅλα τὰ σχέδια. Καθὼς ξέρετε, ὁ Ρωσσικὸς νόμος ὁρίζει, ὅταν ὑπάρχουν ἀρσενικοὶ κληρονόμοι, ἡ ἀδελφὲς δικαιοῦνται νὰ πάρουν τὸ δέκατο τέταρτο μόνο ἀπὸ τὴν πατρικὴ τους περιουσία. Ἔτσι κι' ἐγώ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν γέννησι τοῦ ἀδελφοῦ μου ἀπόμενα φτωχή, κατεστραμένη, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον... Ἀκόμα θυμοῦμαι τὴ μητέρα μου ποὺ ἔσκυβε μὲ ἀγαλλίασι ἀπάνω ἀπ' τὸ νεογέννητο. Ὁ πατέρας μου ἦταν κι' αὐτὸς πολὺ χαρούμενος γιὰ τὸ διάδοχό του, κι' οἱ δυό τους μαζὺ τοῦ ἔδιναν ὅλα τὰ χάδια τους, χωρὶς νὰ μὲ λογαριάζουν πειὰ ἐμένα. Τότε ἀκριβῶς ἡ ἰδέα τοῦ ἐγκλήματος μοῦ πρωτομπῆκε στὸ μυαλό. Κάθισα μόνη μου σὲ μιὰ ἄκρη κι' ἄρχισα νὰ σκέπτωμαι μόνη μου τὶς λεπτομέρειες τοῦ κακουργήματος. Βλέπετε, κύριε, ὅτι σᾶς λέω ὅλη τὴν ἀλήθεια, κι' αὐτὸ γιὰ νὰ σᾶς ἐμπνεύσω τὴ φρίκη καὶ νὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰ μὲ στραγγαλίσετε...

Κι' ἡ τρελλὴ ἐξακολούθησε, μὲ περισσότερη τώρα παραφορά, νὰ μοῦ λέῃ:

— Λίγες μέρες ὕστερα ἀπὸ τὸν τοκετό, ἕνα πρωῒ εἶδα πῶς ἡ μητέρα μου εἶχε ἀποκοιμηθῆ δίπλα στὴν κούνια τοῦ μωροῦ. Πλησίασα τότε τὴν κούνια κι' ἔσκυψα ἀπὸ πάνω γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ, θέλοντας νὰ μεγαλώσω ἔτσι τὴν ἀποστροφὴ ποὺ ἔννοιωθα πρὸς αὐτό. Κοντά μου, ἀπάνω σ' ἕνα σκαμνί, ἦταν ριγμένη ἡ γοῦνα τῆς μητέρας μου. Τὴν ἐπῆρα ἀπ' ἐκεῖ ἀθόρυβα καί, χωρὶς νὰ τρέμω, τύλιξα μ' αὐτὴ τὸ τρυφερὸ πλάσμα καὶ ἄρχισα νὰ τὸ σφίγγω δυνατὰ ἀπ' τὸ λαιμό, καταπνίγοντας τὸ κλάμμα του. Ἕνας ἐλαφρὸς σπασμὸς ἐπακολούθησε κι' ὅταν τράβηξα τὴ γοῦνα, τὸ πρόσωπό του ἦταν χλωμὸ καὶ τὰ μάτια του κλεισμένα. Ἄφησα τότε τὴ γοῦνα στὸ σκαμνὶ καὶ βγῆκα ἔξω ἀτάραχη. Θυμοῦμαι ὅτι τὰ χέρια μου εἶχαν αἷμα, ἀλλὰ τὰ σφούγγισα καὶ χάθηκε. Σὲ λίγο ὅμως μοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσα κλάμματα, ξεφωνητά, θρήνους... Τί λέω ὅμως; Μήπως καὶ τώρα δὲν τ' ἀκούω καὶ δὲν ζητῶ τὸ θάνατο γι' αὐτό; Μὲ πιστεύετε, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἡ μητέρα μου, ὅταν ξύπνησε, ἅπλωσε τὰ χέρια της νὰ πάρῃ τὸ παιδί, ἀλλὰ ἀμέσως πάγωσε στὴν ψυχρὴ ἐπαφὴ τοῦ σώματός του κι' ἀφίνοντας μιὰ κραυγὴ διαπεραστικὴ ἔπεσε λιπόθυμη. Σὲ μιὰ ἑβδομάδα πέθανε ἀπὸ τὴ θλῖψι της, μὴ βρίσκοντας παρηγοριὰ σὲ τίποτε... Ὅταν ἀποφάσισα ἐπὶ τέλους νὰ φανερώσω τὸ ἔγκλημά μου στὸν πατέρα, αὐτὸς μὲ πέρασε γιὰ τρελλὴ καὶ μ' ἔφερε ἐδῶ μέσα. Τί τὴ θέλω ὅμως τέτοια ζωή; Καλύτερα νὰ πεθάνω!...

Ὁ γιατρὸς μοῦ εἶχε μιλήσει προτήτερα μὲ κάθε λεπτομέρεια γιὰ τὶς ἐλαφρὲς μορφὲς τῆς παραφροσύνης ποὺ παρουσιάζουν τὸν ἀσθενῆ ἐντελῶς ἥσυχο φαινομενικά, ἀλλὰ ἀκούγοντας τὶς ἐξηγήσεις τῆς νέας, τὶς βρῆκα τόσο λογικές, ὥστε ἤμουν ἕτοιμος νὰ τὶς πιστέψω. Ἀλλ' ἐκείνη τὴν ἴδια στιγμὴ πρόσθεσε μ' ἕνα μεγάλο χαχανητό:

— Ὄχι! Δὲν θὰ μείνω ἐδῶ μέσα, ἀλλὰ θὰ βγῶ γιὰ ν' ἀπολαύσω τὴ ζωή, νὰ γευθῶ τοὺς καρποὺς τοῦ ἐγκλήματός μου. Εἶμαι ὡραία καὶ πλουσία καὶ ὅταν θελήσω, δὲν θὰ μπορῇ νὰ συγκριθῇ μαζύ μου καμμιὰ πριγκήπισσα!...

Καθὼς τὰ ἔλεγε αὐτά, φαινόταν πολὺ ταραγμένη. Τότε ἐγώ, γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσω, τὴν ἔπιασα ἀπ' τὴ μέση καὶ τὴν ὡδήγησα στὸ διαμέρισμά της...

Ἀργότερα ὁ γιατρὸς μὲ πληροφόρησε πῶς ἡ νέα αὐτὴ ἀνῆκε σὲ μεγάλη οἰκογένεια τῆς πρωτευούσης καὶ πῶς αἰτία τῆς τρέλλας της ἦταν ὁ θάνατος ἑνὸς μικροῦ ἀδελφοῦ της. Ἀπὸ τότε δὲν μοῦ ἔτυχε νὰ τὴν ξαναδῶ, γιατὶ ἡ κόρη μου σὲ λίγες μέρες ἀπέθανε. Ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια ὅμως ἔμαθα ἀπὸ τὸ διευθυντὴ τοῦ Θεραπευτηρίου πῶς ἡ ὡραία Εἰρήνη εἶχε γιατρευτῆ κι' ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ τὸν πρίγκηπα Πολεσκίν. Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ ἱστορία τῆς ὤμορφης πριγκηπίσσης ποὺ μοῦ διηγηθήκατε πρὸ ὀλίγου τὸ τραγικό της τέλος. Ἡ συνείδησίς της δὲν τὴν ἄφησε νὰ χαρῇ γιὰ πολὺν καιρὸ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου...

ΠΙΕΡ ΒΑΛΝΤΑΝ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΓΑΜΠΡΟΥ

Ἡ γυναῖκες ποὺ τὶς ἐγκαταλείπουν οἱ μνηστῆρες τους. Ἄλλοτε καὶ τώρα. Ὅπου ὁ μνηστὴρ τὸ σκάζει τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου. Τὸ κυνῆγι στὴν Αὐστραλία, στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὴν Ἀμερική. Ἡ γηραιὰ μνηστὴ μὲ τὰ πολλὰ ἑκατομμύρια. Ἡ περιπέτειες τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου. Ὅπου ἡ γαμήλιος πομπὴ κυνηγάει τὸ γαμπρὸ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἄλλοτε ἡ γυναῖκες, ὅταν οἱ μνηστῆρες τους τὶς ἐγκατέλειπαν, ἔπαιρναν τὸ πρᾶγμα κατάκαρδα καί, ἀπαρηγόρητες γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι, εἴτε ἔθεταν τέρμα στὴ ζωή τους, εἴτε ἐπήγαιναν καὶ γίνονταν καλόγρηες, εἴτε, ὅταν δὲν ἦσαν καὶ τόσο αἰσθηματικές, ἔπαιρναν τὴν ἀπόφασί τους καὶ ἔψαχναν νὰ βροῦν καινούργιο μνηστῆρα!

Σήμερα τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ἡ σύγχρονες γυναῖκες δὲν μοιάζουν καθόλου μὲ τὶς ρωμαντικὲς ἡρωΐδες τῆς περασμένης γενεᾶς. Δὲν περιμένουν πειὰ νὰ φροντίσῃ ὁ πατέρας τους ἢ ὁ ἀδελφός τους νὰ τὶς παντρέψῃ, οὔτε ὀνειρεύονται τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ ποὺ θὰ τὶς ἐρωτευθῆ καὶ θὰ τὶς πάρῃ. Τὰ σημερινὰ κορίτσια παίρνουν τοὺς συζύγους τους μὲ τὸ σπαθί τους. Τὸν βρίσκουν μόνες τους, τὰ καταφέρνουν μόνες τους νὰ τὶς παντρευτῇ κι' ἂν τυχὸν ὁ μνηστήρ τους τὶς ἐγκαταλείψῃ, δὲν βυθίζονται σὲ ἀπελπισία, ἀλλὰ κυττάζουν μὲ κάθε τρόπο πῶς νὰ καταφέρουν τὸν ἄπιστο νὰ ἐπιστρέψῃ πάλι.

Αὐτὸ ἔκανε τελευταῖα καὶ μιὰ Ἐγγλέζα ἀπὸ τὴν Μελβούρνη τῆς Αὐστραλίας, ἡ μὶς Ἰουλία Γουέτπλερ. Ἡ νέα αὐτὴ εἶχε ἀρραβωνιαστῆ μ' ἕναν ἐξαιρετικὰ εὔπορο Ἄγγλο ἄποικο, ὅταν, κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν γάμων της, λίγες ὧρες πρὶν ἀπὸ τὴν τέλεσι τοῦ μυστηρίου, ἔμαθε ὅτι ὁ ἐκλεκτός της τὸ εἶχε σκάσει λαθραίως. Τότε, ἀντὶ νὰ λιποθυμήσῃ ἢ ν' ἀρχίσῃ τοὺς θρήνους, ὅπως θὰ ἔκαναν ἄλλες ὁμόφυλές της, ἀπεφάσισε νὰ κυνηγήσῃ τὸν φυγάδα κατὰ πόδας. Ἀντήλλαξε τὸ νυφικὸ φόρεμα μὲ ἕνα ταξειδιωτικὸ κοστοῦμι, ἐπιβιβάστηκε στὸ πρῶτο βαπόρι καὶ κυνήγησε τὸν ἄπιστο μνηστῆρα ἀπὸ τὴν Αὐστραλία στὴν Ἀφρικὴ καὶ ἀπ' ἐκεῖ στὴν Ἀμερικὴ καὶ τέλος κατώρθωσε νὰ γραπώσῃ τὸν φυγάδα στὴν πόλι Ἀλλεντάουν τῆς Πενσυλβανίας, ὅπου, χωρὶς πολλὲς διαδικασίες, ἐκάλεσε ἕναν παπᾶ καὶ ἐξανάγκασε τὸν μνηστῆρα της νὰ τὴν στεφανωθῆ αὐθωρεὶ καὶ παραχρῆμα!...

Πιὸ κωμικοτραγικὴ ἀκόμα ἦταν ἡ φυγὴ ἑνὸς ἄλλου ὑποψηφίου γαμπροῦ, ἑνὸς νεαροῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου ἀπὸ τὸ Λονδῖνον. Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς εἶχε ἀρραβωνιαστῆ μὲ μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, ποὺ στοὺς πολυαρίθμους Μαΐους της ἀναλογοῦσαν ἐξ ἴσου πολυάριθμα ἑκατομμύρια. Φαίνεται ὅμως ὅτι, παρ' ὅλα τὰ ἑκατομμύριά της, ἡ νύφη ἦταν τόσον ἀποκρουστική, ὥστε ὁ μνηστήρ, μετανοιωμένος γιὰ τὴ μνηστεία του, ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὸ Λονδῖνο τὸ ἴδιο βράδυ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τελεσθοῦν οἱ γάμοι του. Στὴν ἀρχὴ κατέφυγε στὸ Παρίσι, ὕστερα δέ, ὅταν ἀνακαλύφθησαν τὰ ἴχνη του, πῆγε στὴν Ἰταλία καὶ κρύφτηκε στὴ Νεάπολι. Ἐκεῖ ὅμως, γιὰ κακή του τύχη, τοῦ ἔκλεψαν ὅλα του τὰ χρήματα. Κι' ἔτσι ἡ μνηστή του, ποὺ τὸν εἶχε κυνηγήσει κατὰ πόδας, τὸν ξετρύπωσε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τετάρτης τάξεως σὲ ἐλεεινὴ καὶ τρισάθλια κατάστασι, ὅπου ὁ δραπέτης τὴν ὑπεδέχθη σὰν ἄγγελο σωτηρίας καὶ δὲν ἔφερε πειὰ καμμιὰ ἀντίρρησι γιὰ νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του μαζύ της.

Ὑπὸ ἄλλες συνθῆκες, περισσότερο κωμικές, ἔγινε τὸ κυνηγητὸ ἑνὸς γαμπροῦ στὴ Γαλλικὴ πόλι Ἰσσουντόν. Ὁ γαμπρὸς αὐτός, ντυμένος φυσικὰ μὲ τὰ γαμπριάτικά του, ἔχοντας στὸ μπράτσο του τὴ νύφη, ποὺ κι' ἐκείνη ἦταν στολισμένη μὲ τὰ νυφικά της καὶ μὲ τὰ πέπλα της, παρουσιάστηκε μιὰ ὡραία ἡμέρα στὸ δημαρχεῖο τοῦ Ἰσσουντὸν γιὰ νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του, συνοδευόμενος φυσικὰ καὶ ἀπ' ὅλη τὴ γαμήλιο πομπή. Ὁ δήμαρχος τοὺς ὑπέβαλε τὰ συνηθισμένα τυπικὰ ἐρωτήματα καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ρώτησε τὸν γαμπρὸ ἂν δεχόταν νὰ πάρῃ σύζυγό του τὴ νύφη.

Ὁ γαμπρός, ἀφοῦ ἐσκέφθηκε λίγες στιγμές, πρὸς μεγίστην κατάπληξι ὅλων τῶν παρευρισκομένων, ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ «Ὄχι!»

— Ἀλλά, ἐφώναξε τότε κατάπληκτος κι' ὁ δήμαρχος, αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθῆτε πρὶν ἔλθετε ἐδῶ. Ἔπρεπε ἀπὸ πρὶν νὰ εἴχατε ὑπολογίσει τὶς συνέπειες μιᾶς πράξεως τόσο σημαντικῆς γιὰ τὴ ζωή σας.

Ὁ γαμπρὸς ἐδίστασε πάλι γιὰ λίγα λεπτά, ὕστερα ὅμως ἐδήλωσε πῶς ποτὲ δὲν εἶνε ἀργὰ γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ κανεὶς μιὰ ἀνοησία του. Καί, ἀφοῦ ἐκεραυνοβόλησε τοὺς παρισταμένους μὲ ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα, ἐγκατέλειψε τὴν αἴθουσα. Ἐννοεῖται ὅτι ἀμέσως ὅλη ἡ γαμήλιος συνοδεία ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀπὸ πίσω του μὲ τὴ νύφη ἐπὶ κεφαλῆς. Τὸ πρωτοφανὲς αὐτὸ κυνηγητὸ συνεχίστηκε σὲ ὅλους τοὺς δρόμους τῆς πόλεως, ὑπὸ τὰ γέλια τῶν διαβατῶν. Στὸ τέλος πειὰ ὁ δυστυχὴς γαμπρός, λαχανιασμένος καὶ ἀπηυδησμένος, ἀναγκάστηκε νὰ παραδοθῆ στοὺς διῶκτες του. Ἀμέσως τὸν παρέλαβε ἡ νύφη καὶ τοῦ μίλησε μὲ τόση πειστικότητα γιὰ τὰ ἀγαθὰ τοῦ μέλλοντος συζυγικοῦ βίου τους, ὥστε ὁ δυστυχὴς βλέποντας πῶς δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀποφύγῃ τὸ μοιραῖον, τὴν ἀκολούθησε πειὰ χωρὶς ἀντίστασι στὸ δημαρχεῖο, ὅπου ἐτελείωσε χωρὶς ἄλλο ἀπευκταῖο ἡ πρωτοφανὴς αὐτὴ γαμήλιος τελετή, ποὺ εἶχε τόσο ἀπότομα διακοπῆ.

ΔΗΜΩΔΗ

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Σχετικὰ μὲ τὴν ἅλωσι τοῦ Παλαμηδιοῦ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὰ τέλη Δεκεμβρίου τοῦ 1822, ὑπάρχει τὸ ἀκόλουθο δημοτικὸ τραγοῦδι:

Ποιὸς εἶνε ἄξιος, βρὲ παιδιά,
νὰ κάμῃ μιὰ παλληκαριά,
νὰ πάῃ κάτω στὸν Ἅδη,
νἄρθῃ ταχὺ τὸ βράδυ;
Νὰ πῇ τοῦ μέγα Περικλῆ,
τοῦ θαυμαστοῦ Θεμιστοκλῆ
πῶς τ' Ἀνάπλι παρεδόθη
κι' ἡ Ἑλλάδα ἐλευθερώθη!

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΝΟΜΑΤΑ ΠΟΥ ΦΕΡΟΥΝ ΑΤΥΧΙΑ

Τὸ ὄνομα Σιγισμοῦνδος καὶ οἱ Χοεντζόλλερν. Ἡ βάπτισις τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Καΐζερ. Τὸ πιὸ γρουσούζικο ὄνομα τῆς ἱστορίας. Ἕνας ἀτελείωτος κατάλογος δυστυχισμένων βασιλέων ποὺ ἔφεραν τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Ὁ Ἰωάννης τῶν Στοῦαρτ, ποὺ ἄλλαξε τὄνομά του. Δολοφονίες, ἐπαναστάσεις, ἐξορίες, αἰχμαλωσίες. Στὸ Βυζάντιο. Ἡ δολοφονία τοῦ Τσιμισκῆ. Παλαιολόγος καὶ Καντακουζηνός. Ὁ προτελευταῖος Παλαιολόγος. Στοὺς νεωτέρους χρόνους. Ἡ δυστυχισμένες βασίλισσες ποὺ εἶχαν τὸ ὄνομα Ἰωάννα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὑπάρχουν ὡρισμένα μυστηριώδη κι' ἀνεξήγητα πράγματα, πού, πολλὲς φορές, μᾶς κάνουν νὰ διερωτώμεθα ἂν ἔχουν πράγματι ἄδικο οἱ προληπτικοί, ὅταν λαμβάνουν ὑπ' ὄψει τους καὶ τὶς παραμικρότερες συμπτώσεις. Τί μπορεῖ, π. χ., νὰ πῇ κανεὶς στοὺς προληπτικούς, ὅταν ὑποστηρίζουν πὼς ὑπάρχουν ὀνόματα ποὺ φέρνουν γρουσουζιὰ στοὺς κατόχους των καὶ ποὺ πολλὰ ἀποβαίνουν πραγματικῶς ὀλέθρια γι' αὐτούς; Στὶς οἰκογένειες τῶν κοινῶν θνητῶν τὰ παραδείγματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶνε σπάνια, ἀλλὰ μὲ τοὺς ἐστεμμένους συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Δυναστεῖες ὁλόκληρες, ποὺ τὰ μέλη τους ἔφεραν γρουσούζικο ὄνομα, εἶχαν δυστυχισμένη ζωὴ καὶ θλιβερὸ τέλος.

Ἔτσι, π. χ., στὴ Γερμανικὴ βασιλικὴ οἰκογένεια τῶν Χοεντζόλλερν, ἰδιαιτέρως γρουσούζικο ἐθεωρεῖτο τὸ ὄνομα Σιγισμοῦνδος. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὅταν ἐγεννήθη ὁ μεγαλείτερος ἀδελφὸς τοῦ πρώην Καΐζερ, ὁ παππούς του αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος Α' συμβούλεψε τὸ γυιό του καὶ πατέρα τοῦ Καΐζερ νὰ μὴ δώσῃ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τὸ ὄνομα Σιγισμοῦνδος στὸ νεογέννητο. Οἱ γονεῖς τοῦ μικροῦ συμμορφώθηκαν πρόθυμα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ αὐτοκράτορος, κι' ἔτσι ἔδωσαν στὸ γυιό τους τὸ ὄνομα Γουλιέλμος, μαζὺ μὲ διάφορα ἄλλα ὀνόματα, ὅπως συνηθίζεται νὰ γίνεται μὲ τοὺς μικροὺς πρίγκηπες.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς βαπτίσεως ὅμως, ὁ παπᾶς τοῦ παλατιοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε συνηθίσει ν' ἀκούῃ συχνὰ τὸ ὄνομα Σιγισμοῦνδος, ἔκανε λάθος καί, μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα ὀνόματα, ἀνέφερε καὶ τὸ ὄνομα Σιγισμοῦνδος. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ παππούς καὶ οἱ γονεῖς τοῦ μικροῦ, μόλις τ' ἄκουσαν κατατάραχτηκαν, ἀλλὰ τὸ λάθος εἶχε γίνει πειά.

Τὸ πιὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι, καὶ σ' αὐτὴ ἀκόμη τὴν περίπτωσι, τὸ ὄνομα Σιγισμοῦνδος ἀπέβη ὀλέθριο. Ὁ μικρὸς πρίγκηψ πέθανε σὲ τρυφερὴ ἀκόμη ἡλικία!

Κυρίως ὅμως δυὸ ὀνόματα εἶνε ἐκεῖνα, πού, ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴν ἱστορία, ἀπέβησαν ἐξαιρετικῶς ὀλέθρια γιὰ ὅσους ἐστεμμένους τὰ ἔφεραν. Τὰ ὀνόματα Ἰωάννης καὶ Ἰωάννα.

Ἀπὸ τὸ 1370 κιόλας, ὅταν ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς δυναστείας τῶν Στοῦαρτ Ἰωάννης ἀνέβηκε στὸ θρόνο τῆς Σκωτίας, εἶχε τόση πεποίθησι πὼς τὸ ὄνομά του ἦταν γρουσούζικο, ὥστε τὸ ἄλλαξε καὶ μετωνομάστηκε Ροβέρτος. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ὠφέλησε σὲ τίποτε, γιατὶ τὸ βαφτιστικό του ὄνομα διετήρησε τὴν καταστρεπτικὴ ἐπιρροή του ἀπάνω του. Ὁ βασιλεὺς Ἰωάνης-Ροβέρτος ἦταν ἄτυχος σὲ ὅλη του τὴ ζωή, ἡ βασιλεία του ὑπῆρξε ἐξαιρετικὰ καταστρεπτικὴ γιὰ τὸν τόπο του καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ἡ γρουσουζιὰ τοῦ ὀνόματός του τὸν κατεδίωκε ὣς τὴν τελευταία του στιγμὴ σὲ ὅ,τι καὶ ἂν ἐπιχειροῦσε νὰ κάνῃ.

Τὴν ἴδια ἀτυχία στὴ ζωή του εἶχε καὶ ἕνας συνώνυμός του, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἰωάννης ὁ Ἀκτήμων. Θέλοντας νὰ κατακτήσῃ τὴ Βρετάννη ὁ βασιλεὺς αὐτός, ἔβαλε νὰ δολοφονήσουν τὸν ἀνεψιό του Ἀρθοῦρο. Αὐτὸ ὅμως συνετέλεσε νὰ χάσῃ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Βρετάννη, καὶ ὅλες τὶς ἄλλες κτήσεις ποὺ εἶχε στὴ Γαλλία, καὶ νὰ τὸν διώξουν στὸ τέλος κι' ἀπὸ τὸ θρόνο του! Καὶ ναὶ μὲν κατώρθωσε, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸ καιρό, ν' ἀνακτήσῃ τὸ θρόνο του, ἀλλὰ κανένας ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του δὲν τὸν ἀγαποῦσε καί, στὸ τέλος, ἀναγκάστηκε, γιὰ νὰ καθησυχάσῃ τοὺς ἐπαναστατημένους βαρώνους του, νὰ παραδεχθῇ τὴν περίφημη «Μάγκνα κάρτα», τὸν «μέγαν χάρτην τῶν ἐλευθεριῶν», ποὺ ἀπετέλεσε τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὸ συνταγματικὸ πολίτευμα. Κανένας βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας δὲν ὠνομάστηκε πειά, ὕστερ' ἀπ' αὐτόν, μὲ τὸ ὄνομα Ἰωάννης.

Μὰ καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, ποὺ ἔφεραν τὸ ὄνομα Ἰωάννης, δὲν εἶχαν καλύτερη τύχη. Ὁ Ἰωάννης ὁ Α' βασίλευσε μονάχα τρεῖς ἡμέρες. Ὁ Ἰωάννης Β' συνελήφθη αἰχμάλωτος, ὡδηγήθηκε δέσμιος στὴν Ἀγγλία καὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔζησε φυλακισμένος σὲ μιὰ ὑγρὴ φυλακή, ὅπου καὶ πέθανε χωρὶς νὰ μπορέσῃ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερία του. Οἱ Γάλλοι πρίγκηπες ὅμως εἶχαν ἀρκετὴ ἐξυπνάδα γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦν τὴ γρουσουζιὰ ποὺ ἔφερνε τὸ μοιραῖο αὐτὸ ὄνομα καί, ἀπὸ τότε, κανένας Γάλλος βασιλεὺς δὲν ὠνομάστηκε Ἰωάννης.

Καὶ τῶν ἄλλων ὅμως χωρῶν οἱ βασιλεῖς, ὅσοι ἔτυχε νὰ βαφτιστοῦν μὲ τὸ ὀλέθριο αὐτὸ ὄνομα, ἔζησαν θλιβερὴ ζωὴ καὶ εἶχαν οἰκτρὸ τέλος. Ὁ πατέρας τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Καρόλου τοῦ Δ', ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης τῆς Βοημίας, τυφλώθηκε ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του καὶ στὴ μάχη τοῦ Γκρεσὺ νικήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους κι' ἔχασε καὶ τὴ ζωή του.

Ἐπίσης ὁ Ἰωάννης ὁ Πατροκτόνος, τῆς Σουηδίας, διώχτηκε κακὴν κακῶς, ὅταν πῆγε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ θεῖο του, τὸν βασιλέα τῆς Γερμανίας Ἀλβέρτο τὸν Α', τὸ μερίδιό του ἀπὸ τὶς κτήσεις τῶν Ἀψβούργων. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τότε τὸ θεῖο του, ὠργάνωσε μιὰ συνωμοσία ἐναντίον του καὶ κατώρθωσε νὰ τὸν δολοφονήσῃ. Μολονότι ὅμως ἔγινε δολοφόνος, δὲν μπόρεσε νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σκοπό του, γιατὶ οἱ φεουδάρχαι ἐπαναστάτησαν ἐναντίον του. Φεύγοντας τότε τὴν καταδίωξί τους, ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ στὴν Ἰταλία καὶ τὸ τέλος του ἔμεινε μυστηριῶδες.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Α' τῆς Ἀραγωνίας πάλι, βρισκόταν ἀδιάκοπα σὲ πόλεμο μὲ τοὺς ὑπηκόους του, οἱ ὁποῖοι τὸν μισοῦσαν καὶ προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν καταστρέψουν. Ὁ Ἰωάννης ὁ Β' εἶχε ἐπίσης ἀτελείωτους πολέμους μὲ τὸν ἴδιο τὸ διάδοχό του, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὸν ἐκθρονίσῃ.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος τῆς Βουργουνδίας, ὁ γυιὸς τοῦ Καρόλου τοῦ Τολμηροῦ, πέθανε δολοφονημένος.

Ὁ Ἰωάννης Β' τῆς Πολωνίας ἔχασε, πολεμῶντας μὲ τὴ Ρωσσία, τὸ μισό του βασίλειο καὶ ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ θρόνο του!

Ὁ Ἰωάννης Φρειδερῖκος ὁ Γενναιόψυχος, ἐκλέκτωρ τῆς Σαξωνίας, νικήθηκε στὴ μάχη τοῦ Μύλβεργ καὶ συνελήφθη αἰχμάλωτος, ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ θρόνο του καὶ ἔχασε ὄχι μόνο τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐκλέκτορος ἀλλὰ καὶ ἔζησε τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του ἐξόριστος ἀπὸ τὴν πατρίδα του.

Ὁ Ἰωάννης Φρειδερῖκος Δ', πρίγκηψ τοῦ Σάξεν-Βάϊμερ, συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ τὸν στρατηγὸ Τίλλυ καὶ πέθανε ἕνα χρόνο ἀργότερα, σὲ ἡλικία μόλις 28 ἐτῶν.

* * *

Ἐπίσης καὶ στὸ Βυζάντιο, ὅσοι αὐτοκράτορες εἶχαν τὸ ὄνομα Ἰωάννης, ὑπῆρξαν ἀτυχεῖς στὴ ζωή τους.

Πρῶτος στὴ σειρὰ εἶνε ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ὁ Τσιμισκῆς, ὁ ὁποῖος ἀνέβηκε στὸ θρόνο ἀφοῦ δολοφόνησε τὸ θεῖο του Νικηφόρο Φωκᾶ. Κι' ὁ ἴδιος ὅμως εἶχε τὸ ἴδιο οἰκτρὸ τέλος, γιατὶ δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸν παρακοιμώμενό του Βασίλειο.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ὁ Ε' ὁ Παλαιολόγος, ὅταν ἀνέβηκε στὸ θρόνο, ἦταν ἀκόμη παιδάκι. Ἐπίτροπός του καὶ ἀντιβασιλεὺς ἦταν ὁ Ἰωάννης ὁ Καντακουζηνός, φίλος στενὸς τοῦ πατέρα του. Ὁ ἐπίτροπος ὅμως Ἰωάννης θέλησε νὰ θέσῃ ἐκποδὼν τὸν συνονόματό του βασιλέα καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς αὐτοκράτωρ. Ἐμφύλιος πόλεμος δημιουργήθηκε τότε ἐξ αἰτίας τῶν δύο Γιάννηδων, ποὺ κράτησε δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια. Ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμφυλίου αὐτοῦ πολέμου ἦταν ὁ μὲν Παλαιολόγος νὰ διατηρήσῃ τὸ θρόνο του στὴν Κωνσταντινούπολι, ὁ δὲ Καντακουζηνὸς ν' ἀνακηρυχθῇ κι' αὐτὸς αὐτοκράτωρ μὲ τὸ ὄνομα Ἰωάννης ὁ ΣΤ' καὶ νὰ βασιλεύσῃ στὸ Διδυμότειχο.

Δὲν εἶχε ὅμως καλὰ-καλὰ ξεμπερδέψει ὁ ἄτυχος Ἰωάννης ὁ Ε' μὲ τὸν συνονόματό του σφετεριστὴ τοῦ θρόνου κι' ἄρχισε νέο ἐμφύλιο πόλεμο μ' ἕναν ἄλλο πάλι Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ὁ ἐγγονός του ὁ ἴδιος. Ὁ Ἰωάννης αὐτός, ποὺ φέρεται στὴν ἱστορία μὲ τὸ ὄνομα Ἰωάννης ὁ Ζ', κατώρθωσε πράγματι νὰ πάρῃ τὸ θρόνο τοῦ παπποῦ του, ἀλλὰ δὲν ἐβασίλευσε παρὰ λίγους μῆνες. Κι' αὐτὸν τὸν κατεδίωκε ἡ γρουσουζιὰ τοῦ ὀνόματός του.

Ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς αὐτοκράτορας τῆς Κωνσταντινουπόλεως μὲ τὸ ὄνομα Ἰωάννης, ἦταν ὁ Ἰωάννης Η' Παλαιολόγος. Αὐτὸς εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ ἰδῇ τοὺς Τούρκους νὰ καταλαμβάνουν τὸ μεγαλείτερο τμῆμα τῆς αὐτοκρατορίας του, νὰ τοῦ παίρνουν καὶ τὴ Θεσσαλονίκη ἀκόμη, καὶ ἦταν ὁ προτελευταῖος Ἕλλην αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου.

Καὶ στοὺς νεωτέρους ὅμως χρόνους τὸ ὄνομα Ἰωάννης διετήρησε τὴν καταστρεπτικὴ ἐπιρροή του στοὺς πρίγκηπες ποὺ ἔτυχε νὰ τὸ φέρουν. Ὁ ἀρχιδοὺξ τῆς Αὐστρίας Ἰωάννης Σαλβατώρ, ἀφοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1889 παραιτήθηκε ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ ἀρχιδουκὸς καὶ ἀπὸ ὅλα τοῦ τὰ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ Αὐστριακοῦ θρόνου, ἐπῆρε τὸ ἁπλὸ ἀστικὸ ὄνομα Ἰωάννης Ὄρτ καὶ ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ ἐξερευνητής. Τὸ πλοῖο του ὅμως ἐναυάγησε αὔτανδρο, τὸ 1890, μαζὺ μὲ ὅλο του τὸ πλήρωμα, στὸν Ἰνδικὸ ὠκεανό.

Ἕνας παρόμοιος κατάλογος μπορεῖ ν' ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τὶς πριγκήπισσες καὶ τὶς βασίλισσες ποὺ εἶχαν κι' αὐτὲς τὴν ἀτυχία νὰ φέρουν τὸ ὄνομα Ἰωάννα.

Ἡ Ἰωάννα Σέϋμουρ, ἡ τετάρτη ἀπὸ τὶς ἑπτὰ συζύγους τοῦ Ἐρρίκου Η', ἀποκεφαλίσθηκε ἀπὸ τὸν μισότρελλο σύζυγό της. Ἡ Ἰωάννα Γκρέϋ, κόρη τῆς δουκίσσης τοῦ Σώφφολκ, ἀποκεφαλίσθηκε σὲ ἡλικία δεκαεπτὰ ἐτῶν ἀπὸ τὴ Μαρία Τυδώρ, τῆς ὁποίας εἶχε σφετερισθῆ τὸ θρόνο μόνον ἐπὶ δώδεκα ἡμέρες! Ἡ Ἰωάννα, σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Σκωτίας Ἰακώβου τοῦ Α' δολοφονήθηκε, κατὰ τὸν ὠμότερο καὶ σκληρότερο τρόπο.

Ἐπίσης ἡ βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως Ἰωάννα τῆς Ἀγκουλέμης, ἀφοῦ ἔβαλε νὰ δολοφονήσουν τὸ σύζυγό της τὸν βασιλέα τῆς Οὐγγαρίας Ἀνδρέα, καταδιώχτηκε ἀπὸ τὸν ἀνδράδελφό της Λουδοβῖκο, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ τὸ θρόνο της καὶ τὴ χώρα της. Ὕστερα κατέληξε νὰ παντρευτῇ τὸν δολοφόνο τοῦ συζύγου της, ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμη ὁ Λουδοβῖκος ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν καταδιώκῃ καὶ στὸ τέλος ἔβαλε νὰ τὴν στραγγαλίσουν.

Ἐπίσης καὶ ἡ Ἰωάννα ἡ Β' τῆς Νεαπόλεως ἐδολοφονήθη.

Ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ, ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας καὶ μητέρα τοῦ Ἐρρίκου Δ' τῆς Γαλλίας, δηλητηριάστηκε ἀπὸ τὴ βασίλισσα Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε πάει στὸ Παρίσι γιὰ νὰ παρασταθῇ στοὺς γάμους τοῦ γυιοῦ της μὲ τὴ Μαργαρίτα τοῦ Βαλουᾶ.

Ἡ Ἰωάννα τῆς Καστίλλης ἔχασε τὸ λογικό της ἀπὸ τὴ λύπη της γιὰ τὴν ψυχρότητα ποὺ ἔδειχνε ἀπέναντί της ὁ ὡραῖος σύζυγός της ὁ ἀρχιδοὺξ τῆς Αὐστρίας Φίλιππος καί, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ πέθανε κι' αὐτὴ δολοφονημένη.

Τὴν ἴδια θλιβερὴ τύχη εἶχε καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου ΙΒ'. Ὁ σύζυγός της, ἀφοῦ πρῶτα τὴν ἔδιωξε ἀπὸ κοντά του, ὕστερα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ξεφορτωθῇ ὁριστικῶς, ἔβαλε καὶ τὴν δολοφόνησαν.

Περισσότερο ἀξία τῆς τύχης της ἦταν ἡ Ἰωάννα, δευτέρα σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας Ἰωάννου τοῦ Β'. Αὐτὴ δὲν μποροῦσε ν' ἀνεχθῇ ὅτι τὸ σύζυγό της θὰ διεδέχετο στὸ θρόνο ὄχι ὁ δικός της γυιός, ἀλλὰ ὁ γυιὸς του ἀπὸ τὴν πρώτη του γυναίκα, ὁ πρίγκηψ Δὸν Κάρλος. Κατώρθωσε λοιπὸν νὰ κάνῃ τὸν πατέρα καὶ τὸ γυιὸ νὰ μαλώσουν καὶ νὰ μπλέξουν σὲ ἐμφύλιο πόλεμο μεταξύ τους. Στὸ τέλος ὅμως, βλέποντας πὼς τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ στρέφωνται ἐναντίον της, ἔβαλε νὰ δολοφονήσουν τὸν νεαρὸ πρίγκηπα. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ὅλων τῶν ἀγώνων της, ἦταν νὰ βρῇ κι' αὐτὴ οἰκτρὸ καὶ βίαιο θάνατο.

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΜΟΝΣΕΛΕ

Ὁ περίφημος γιὰ τὸ πνεῦμα του Γάλλος δημοσιογράφος τοῦ περασμένου αἰῶνος, Μονσελέ, εἶχε πάει νὰ γευματίσῃ κάποτε στὸ σπίτι ἑνὸς ἐμπόρου ποὺ δὲν φημιζόταν γιὰ τὴν περιποιητικότητά του.

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Μονσελὲ σηκωνόταν ἀπὸ τὸ τραπέζι περισσότερο πεινασμένος παρ' ὅ,τι πρὶν καθήσῃ νὰ φάῃ, τοῦ εἶπε ὁ ἔμπορος καθὼς περνοῦσαν στὸ σαλόνι:

—Ἐλπίζω, κύριε Μονσελέ, ὅτι θὰ μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ νὰ ξαναγευματίσετε στὸ σπίτι μου;

—Πῶς, πῶς, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε, καὶ τώρα ἀμέσως ἂν θέλετε!...

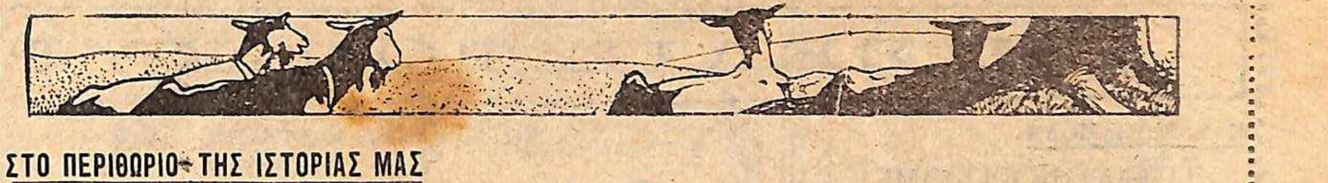

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΜΠΕΗΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΡΑ

Ἡ προπαρασκευὲς τῆς Ἐπαναστάσεως. Ὅπου οἱ Τοῦρκοι πρόκριτοι θέλουν νὰ σφάξουν τοὺς Ἕλληνας. Ἡ ἀντίδρασις τοῦ Μαχμοὺτ μπέη. Ὁ τρόμος τῶν Ἑλλήνων. Ἕνα θορυβῶδες συμβούλιο. Τὸ παιγνίδι τοῦ μπέη. Ἡ ταπείνωσις τῶν προκρίτων. Πῶς ἐγλύτωσαν οἱ Ἕλληνες κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Βρισκόμαστε ἀκόμα στὴν προεπαναστατικὴ ἐποχή, στὸν καιρὸ δηλαδὴ ποὺ σκλαβωμένοι οἱ Ἕλληνες περίμεναν μὲ λαχτάρα τὴν ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία θὰ σήκωναν τὴ σημαία τῆς ἐλευθερίας, ἐνῶ οἱ κυρίαρχοί τους παρακολουθοῦσαν μὲ ὑποψία κάθε κίνησί τους.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ διοικητὴς τῆς περιφερείας τοῦ Μυστρᾶ, στὴ Λακεδαίμονα, ἦταν κάποιος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος Τοῦρκος, ὁ Μαχμοὺτ μπέης, ὁ ὁποῖος ἔμενε σ' ἕναν πύργο, δυὸ ὧρες μακρυὰ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσά του, ἔχοντας κοντά του ἕνα ἰσχυρὸ σῶμα σωματοφυλάκων.

Οἱ Τοῦρκοι πρόκριτοι τῆς Λακεδαίμονος, βλέποντας τὶς ἐπαναστατικὲς προετοιμασίες τῶν κατοίκων, εἶχαν ἀνησυχήσει πολὺ καὶ μιὰ μέρα ἔκαναν ἕνα συμβούλιο, στὸ ὁποῖο ἀπεφάσισαν νὰ τοὺς σφάξουν ὅλους πρὶν ἀκόμα ἀποστατήσουν ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ κυριαρχία.

Ὕστερα ἀπὸ τὴ σύσκεψι αὐτὴ πῆγαν ἀμέσως νὰ ἀνακοινώσουν τὴν ἀπόφασί τους καὶ στὸ Μαχμοὺτ μπέη καὶ νὰ ζητήσουν τὴν ἔγκρισί του.

Ὁ Μπέης ὅμως, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε πολὺ τοὺς χριστιανοὺς καὶ ὁ ὁποῖος, καθὼς λένε, εἶχε τὰ ἴδια θρησκευτικὰ φρονήματα μ' αὐτούς, ἀρνήθηκε νὰ ἐπικυρώσῃ μιὰ τέτοια βάρβαρη πρότασι καὶ προσπάθησε νὰ κάνῃ τοὺς προκρίτους ν' ἀλλάξουν γνώμη, λέγοντάς τους ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Μυστρᾶ, ποὺ ἔζησαν τόσον καιρὸ ἥσυχα μὲ τοὺς κυριάρχους των, δὲν μποροῦσαν νὰ σκεφθοῦν περὶ ἀποστασίας καὶ ὅτι, ἐξ ἄλλου, ἂν τοὺς ἐσκότωναν, θ' ἀναγκάζονταν ν' ἀναλάβουν τὶς βαρειὲς γεωργικὲς ἐργασίες οἱ ἴδιοι οἱ Τοῦρκοι.

Οἱ πρόκριτοι ὅμως ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν ἀμετάπειστοι στὴν ἀπόφασί τους κι' ἔφυγαν ἀπὸ κεῖ μὲ τὴν πρώτη ἰσχυρογνωμοσύνη. Μόλις οἱ πρόκριτοι ἔφυγαν, ὁ Μαχμούτ, φοβούμενος μήπως ἀπάνω στὴν ὀργή τους πραγματοποιήσουν τὴν ἀπόφασί τους, ἐπῆρε μαζύ του τοὺς σωματοφύλακάς του καὶ τράβηξε ἀμέσως γιὰ τὸ Μυστρᾶ.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, κατέλυσε στὸ διοικητήριο καὶ κάλεσε τοὺς Τούρκους προκρίτους σὲ σύσκεψι. Οἱ χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πληροφορηθῆ ἐντωμεταξὺ τὶς δυσάρεστες εἰδήσεις ποὺ κυκλοφοροῦσαν γι' αὐτούς, εἶχαν κρυφτῇ μέσα στὰ σπίτια τους καὶ περίμεναν νὰ τοὺς δοθῇ εὐκαιρία νὰ φύγουν καὶ νὰ πάρουν τὰ βουνά.

Σὲ λίγο, μέσα στὸ διοικητήριο σφοδρὴ συζήτησις ἄνοιξε μεταξὺ τῶν προκρίτων, οἱ ὁποῖοι ἀπαιτοῦσαν τὴ σφαγὴ τῶν ἀπίστων, καὶ τοῦ φιλανθρώπου μπέη, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ τοὺς μεταπείσῃ μὲ διάφορα ἐπιχειρήματα.

Στὸ τέλος ὁ Μαχμούτ, μὴν μπορῶντας νὰ κάνῃ ἀλλοιῶς, ἔκανε πὼς συμφωνεῖ μὲ τὴ γνώμη τους καὶ εἶπε ὅτι βρίσκει δικαία τὴν ἐξολόθρευσι τῶν χριστιανῶν. Οἱ Τοῦρκοι τότε, εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἀπόφασι τοῦ διοικητοῦ, τὸν εὐχαρίστησαν καὶ σηκώθηκαν νὰ φύγουν.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ὁ Μαχμοὺτ τοὺς εἶπε ὅτι ξέχασε τάχα νὰ τοὺς περιποιηθῇ ἀπὸ προτήτερα καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ καθήσουν γιὰ νὰ τοὺς προσφέρῃ καφέ, τσιμπούκι καὶ γλύκισμα, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμά τους.

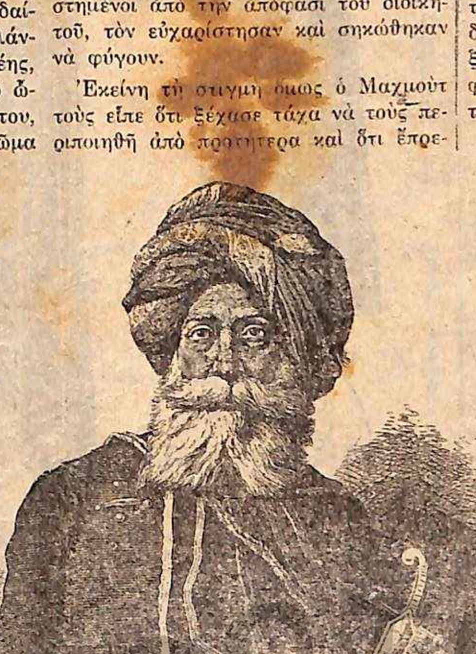

Ἐχτύπησε λοιπὸν τὶς παλάμες του γιὰ νἄρθουν οἱ ὑπηρέτες, ποὺ ἦσαν χριστιανοί, ἀλλὰ κανένας δὲν ἐφαινόταν ἀπ' αὐτούς. Ξαναχτύπησε πιὸ δυνατά, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἔλαβε ἀπάντησι. Σηκώθηκε τότε ἀπάνω ὀργισμένος κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὰ διάφορα διαμερίσματα, καλῶντας τοὺς ὑπηρέτες. Ἀλλὰ κανένας τους δὲν ὑπῆρχε στὸ μέγαρο... Εἶχαν γίνει ἄφαντοι ὅλοι ἀπὸ τὸ φόβο τους.

Σὲ λίγο γύρισε στὴν αἴθουσα τῆς συσκέψεως, κατάχλωμος καὶ τρέμοντας ἀκόμα ἀπὸ τὸ θυμό του. Γυρνῶντας τότε ἀπότομα πρὸς τοὺς προκρίτους, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν καθησυχάσουν, ἄρχισε νὰ λέῃ στὸν καθένα τους:

—Ἐσὺ νὰ φέρῃς τὸ γλυκό, ἐσὺ νὰ ψήσῃς τὸν καφέ, ἐσὺ νὰ πᾶς γιὰ νερό, τοῦ λόγου σου νὰ ἑτοιμάσῃς τὰ τσιμπούκια...

Οἱ πρόκριτοι, μόλις ἄκουσαν αὐτὲς τὶς ταπεινωτικὲς γιὰ τὸ ἀξίωμά τους διαταγές, ἔμειναν ἄφωνοι καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦν. Πρὶν ἀκόμα προφτάσουν νὰ διαμαρτυρηθοῦν, ὁ μπέης τοὺς ἐφώναξε:

—Ἀμ' ἀφοῦ θὰ σφάξετε τοὺς ραγιάδες ποὺ δουλεύουν γιὰ νὰ τρῶμε ἐμεῖς, δὲν τὸ ξέρετε πὼς ἐσεῖς θὰ μπῆτε στὴ δουλειά;

Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε μὲ μεγαλείτερη ὀργή:

—Ἐμπρός, φύγετε... Μιὰ τρίχα χριστιανοῦ ἂν πειράξετε, θὰ μοῦ τὴν πληρώσετε μὲ τὸ κεφάλι σας...

Οἱ πρόκριτοι ἔσκυψαν τὸ κεφάλι τους καὶ βγῆκαν ἔξω χωρὶς νὰ γυρίσουν πίσω, ὀργισμένοι γιὰ τὴν ταπείνωσί τους.

Ἔτσι, ἐνῶ οἱ δυστυχισμένοι χριστιανοὶ περίμεναν ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα τὸν ἀφανισμό τους, σὲ λίγο ἄκουσαν μὲ ἀνέκφραστη ἀγαλλίασι τὸ ντελάλη ποὺ περνοῦσε στοὺς δρόμους τοῦ Μυστρᾶ φωνάζοντας:

—Ἀκοῦστε πατριῶτες! Ὅποιος πειράξῃ τρίχα χριστιανοῦ, θὰ τὴν πληρώσῃ μὲ τὸ κεφάλι του στὸν μπέη!

Κι' ἔτσι, χάρις στὴ φιλανθρωπία ἑνὸς Τούρκου, σώθηκαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὴ σφαγή, ἡ ὁποία θὰ ἀποστεροῦσε ἀπὸ πολλοὺς γενναίους πολεμιστὰς τὸν ἀπελευθερωτικὸ ἀγῶνα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κηρυχθῇ σὲ λίγους μῆνες.

ΚΡΗΤΙΚΕΣ

ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Ὅταν σὲ πρωτοείδανε τὰ μάτια τὰ δι-
(κά μου,
ἦταν τὰ στήθεια μου ἀνοιχτὰ καὶ μπῆ-
(κες στὴν καρδιά μου.

Τί πρᾶγμα καὶ τί ριζικὸ εἶνε τὸ ἐ-
(δικό μου,
ὅλοι νὰ θέλουν νὰ γελοῦν κι' ἐγὼ τὸ
(θάνατό μου.

Τὰ πάθη μου γενήκανε πάθη καὶ
(ταξειδεύουν,
καὶ πῆραν τὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ τὸν
(καϋμό τους κλαίγουν.

Ἀναστενάζω τρέμει ἡ γῆ καὶ δια-
(σκορπᾶ τὸ χῶμα,
ἀφοῦ ἡ καρδιά μου σ' ἀγαπᾶ, τί
(θὰ σοῦ πῆ τὸ στόμα!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Ὅπως ἀναγγέλλουν τὰ καλύτερα Παρισινὰ περιοδικὰ Μόδας, ἐφέτος τὰ περισσότερα ἀπογευματινὰ φορέματα θὰ εἶνε μαῦρα. Ἐπίσης ὅμως θὰ φορεθοῦν πολὺ καὶ τὰ καφέ, πάσης ἀποχρώσεως, ἀνοιχτὰ καὶ σκοῦρα, τὰ πράσινα καί, τέλος, τὰ μπλὲ-μαρὲν καὶ τὰ βυσσινιά.

—Ὡς ὕφασμα, ἐκεῖνο ποὺ θὰ εἶνε πολὺ ἀν-βὸγκ ἐφέτος γιὰ φορέματα ἀπογευματινά, θὰ εἶνε τὸ ντρᾶ. Τὰ δὲ φορέματα ἀπὸ μαῦρο ντρᾶ θὰ γίνωνται συνήθως πολὺ ἐφαρμοστὰ στὸ σῶμα.

—Ἀπογευματινὰ φορέματα πιὸ λουσᾶτα θὰ γίνωνται ἀπὸ κρὲπ-σατέν, ἀπὸ βελοῦδο καὶ ἀπὸ πάν, μονόχρωμα, ὄχι δηλαδὴ ἐμπριμέ. Ἀπὸ βελοῦδο ἐμπριμὲ γίνονται φορέματα πιὸ ἁπλᾶ. Μὲ φόρεμα ἀπὸ βελοῦδο ἐμπριμὲ μπροφεῖτε νὰ πᾶτε σὲ πολὺ φιλικὲς καὶ ἀνεπίσημες συγκεντρώσεις, σὲ ἐπίσημες ἐπισκέψεις ὅμως καὶ συναναστροφὲς θὰ πᾶτε μὲ τουαλέττα ἀπὸ βελοῦδο μεταξωτό, ἁπλό, ὄχι ἐμπριμέ.

—Τὰ ἀπογευματινὰ φορέματα συνηθίζονται ἀρκετὰ μακρυὰ καὶ ἄνισα. Ἀλλά, ἂν τὸ φόρεμά σας δὲν εἶνε πολὺ λουσᾶτο, καὶ πρὸ πάντων ἂν εἶνε ἀπὸ ὕφασμα μάλλινο, θὰ κάνετε καλὰ νὰ τὸ κάνετε ὁλοστρόγγυλο κάτω καὶ ὄχι ἄνισο. Φορέματα λουσᾶτα καὶ ἀπὸ ὑφάσματα μεταξωτὰ ἢ βελούδινα, ἐπιτρέπεται νὰ εἶνε ἀρκετὰ πιὸ μακρυὰ πίσω, ἀλλὰ πάντοτε χωρὶς ὑπερβολή. Ἡ οὐρὲς δὲν συνηθίζονται παρὰ μόνο γιὰ τὸ βράδυ.

—Γιὰ φορέματα ἀπογευματινὰ συνηθίζεται πολὺ καὶ τὸ μεταξωτὸ λεπτὸ κασμίρι.

—Τὰ κορσάζα ἐφέτος θὰ εἶνε ἴσια ἐμπρὸς καὶ ἐλαφρῶς «μπλουζὰν» πίσω στὴ ράχη, ἐπάνω ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῆς τάγιας. Τὰ περισσότερα φορέματα θὰ ἔχουν ζώνη, ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἔχουν, ἡ μέση—ποὺ θὰ εἶνε στὴ φυσική της θέσι πάντοτε—θὰ σημειώνεται μὲ μίαν νερβὺρ ἢ μίαν πτυχὴ τοῦ ὑφάσματος ἢ καὶ μὲ μίαν ἐνκρυστασιόν.

—Ὅλα τὰ φορέματα πρέπει νὰ εἶνε ἐφαρμοστὰ στοὺς γοφούς. Ἡ φοῦστα φαρδαίνει κάτω ἀπ' αὐτοὺς μὲ πιέτες, μὲ γκοντὲ καὶ μὲ βολάν. Δηλαδή, ἡ μοντέρνα σιλουέττα εἶνε λεπτὴ ἀπὸ τοὺς ὤμους μέχρι τῶν γοφῶν καὶ κατόπιν πλαταίνει. Γιὰ νὰ ἐπιτύχουν αὐτὴ τὴ σιλουέττα, πολλὲς κυρίες ἡ ὁποῖες δὲν εἶνε λεπτὲς θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ φορέσουν κορσέ.

—Πολλὰ ἀπογευματινὰ φορέματα θὰ γαρνίρωνται μὲ γιακαδάκια, μανσέττες, ζιλὲ καὶ πλαστρὸν ἀπὸ γκιποὺρ ἢ ἀπὸ λεπτὴ δαντέλλα βαλανσιὲν ἢ ἀπὸ δαντέλλα ἐκρὺ ἢ γκρίζα ἀνοιχτὴ ἢ πολὺ ἀνοιχτὴ μὼβ ἢ ρόζ. Ἀλλ' ἐὰν προτιμᾶτε, μπορεῖτε νὰ γαρνίρετε τὸ σκοῦρο ἀπογευματινό σας φόρεμα μὲ γιακαδάκι, μανσέττες καὶ πλαστρόν, ἀπὸ κρὲπ-ζωρζέτ, ἐργασμένο μὲ ἀζούρ.

—Ἐπίσης ἀρκετὰ φορέματα ἀπογευματινὰ γαρνίρονται μὲ μικροὺς φιόγκους, στὰ κορσάζα, στὶς φοῦστες, στοὺς ὤμους καὶ στὰ μανίκια. Ἡ γαρνιτούρα ὅμως αὐτὴ εἶνε πολὺ νεανικὴ καὶ πηγαίνει μόνο σὲ πολὺ νέες καὶ λεπτὲς κυρίες.

—Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φορέματα ἀπὸ κρὲπ-σατὲν μαῦρο, ποὺ θὰ φορεθοῦν πολὺ ἐφέτος, θὰ εἶνε πολὺ τῆς μόδας καὶ φορέματα ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σίν.

—Ἡ πολὺ νέες κυρίες καὶ ἡ δεσποινίδες μποροῦν νὰ διαλέξουν, ἂν προτιμοῦν, ἀντὶ μαύρου κρὲπ-σατέν, ἢ κρὲπ-ντὲ-σίν, ἕνα κρὲπ πράσινο, μπλὲ-μαρὲν ἢ βυσινί.

—Ἀλλὰ καὶ ἕνα φόρεμα μαῦρο μεταξωτό, μὲ γιακᾶ καὶ μανσέττες ἀπὸ δαντέλλα ἢ ζωρζὲτ ἄσπρη, εἶνε ἐπίσης πολὺ νεανικό.

—Μὲ τὰ ἀπογευματινὰ αὐτὰ φορέματα πηγαίνουν ἐπανωφόρια ἀπὸ ντρᾶ ἢ ἀπὸ βελοῦδο.

—Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης ἐφέτος ὡραῖες τουαλέττες μὲ τὸν συνδυασμὸ μαύρου καὶ ἄσπρου κρὲπ-σατέν. Συνήθως τὸ κορσάζο θὰ εἶνε ἄσπρο γαρνιρισμένο μὲ μαῦρο καὶ ἡ φοῦστα ὁλόμαυρη.

—Καὶ ἐφέτος μία ἀπὸ τὶς κυριώτερες γαρνιτοῦρες θὰ εἶνε ἡ ντεκοὺπ καὶ ἡ διάφορες βελονιές.

—Κορσάζα ἀπὸ λαινὰζ θὰ γαρνίρωνται μὲ μάλλινες δαντέλλες ἀσορτί.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

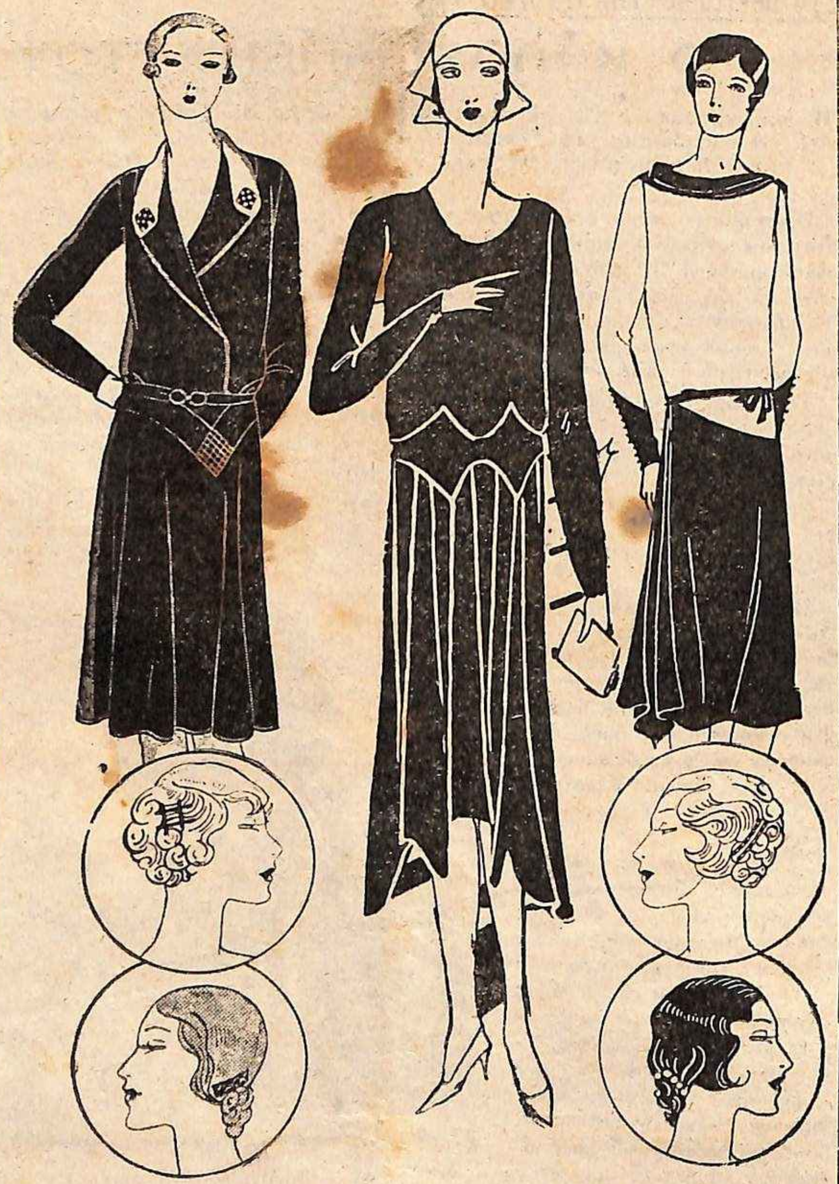

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Α΄) Κομψὸ φορεματάκι ἀπὸ ποπελὶν μπλὲ - μαρέν, γαρνιρισμένο μὲ γιακᾶ ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σὶν κίτρινο, καὶ μὲ βελονιὲς μπλέ.

Β΄) Ὡραῖο φόρεμα ἀπογευματινό, ἀπὸ κρὲπ - σατέν, μὲ ἄνιση φοῦστα καὶ γαρνιρισμένο μὲ γκαλόν.

Γ΄) Ἁπλὸ καὶ κομψὸ φόρεμα ἀπὸ ἄσπρο καὶ μαῦρο κρὲπ - σατέν.

Δ΄) α΄ καὶ β΄: Μερικὰ ἀπὸ τὰ νέα χτενίσματα, μὲ ὀντυλασιόν, μποῦκλες, χτενάκια καὶ φουρκέτες ἀπὸ ὄνυχα, κρύσταλλο καὶ στράς.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
(Ὀρθοφωνικὰ)
ΔΙΣΚΟΙ
(Ἠλεκτρικοὶ)
"His Master's Voice"
ΤΑ ΜΟΝΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΝ
ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΑ
ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ:
ΑΘΗΝΑΙ Σταδίου 3
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Νοταρᾶ 53 γ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Τσιμισκῆ 22 Μέγαρον Βικτώρια
ΚΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ 9Α ΑΘΗΝΑΙ

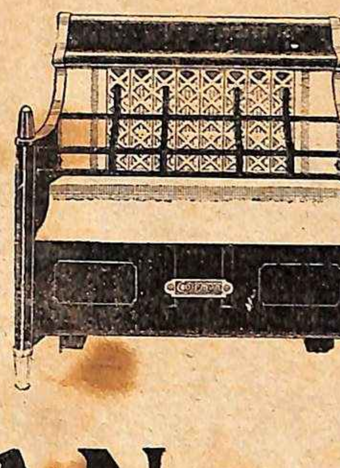

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ
ΛΑΜΠΑΙ - ΚΟΥΖΙΝΑΙ
Σίδερα σιδερώματος, Θερμοσήφωνες ἐξαερουμένης βενζίνης καὶ πετρελαίου μεγίστης οἰκονομίας καὶ ἀπολύτου ἀσφαλείας τοῦ μεγαλυτέρου καὶ τελειοτέρου ἐργοστασίου τοῦ κόσμου.
COLEMAN
Δ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Ὁδὸς Πεσματζόγλου ἀρ. 9 β ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ
(ἔναντι Τραπεζῶν Λαϊκῆς καὶ Ἰονικῆς)

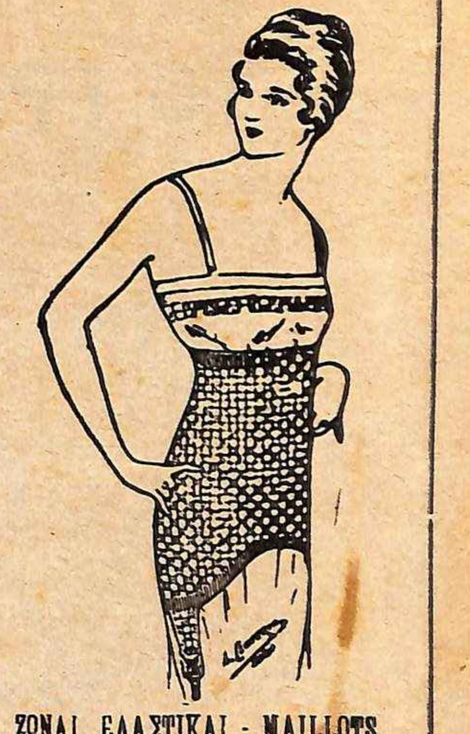

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΙΚΟΝ
Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15
ΠΛΗΣΙΟΝ ΣΤΑΘΜΟΥ (ΟΜΟΝΟΙΑΣ)
ΖΩΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ - MAILLOTS
ΚΟΡΣΕΔΕΣ-CEINTURES DE GROSSESSE

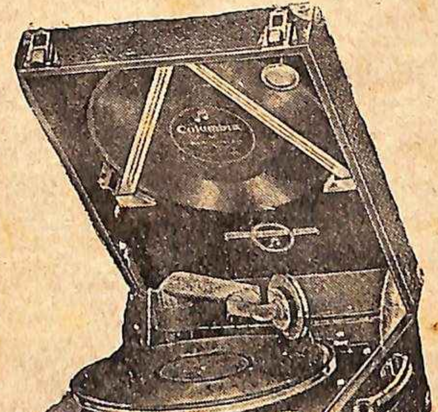

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ COLUMBIA
Πριν ἀγοράσετε γραμμόφωνον, ἐπισκεφθῆτε τὴν ἔκθεσίν μας, ἀκούσατέ τα, παραβάλλετέ τα μὲ τῶν ἄλλων μαρκῶν καὶ θὰ πεισθῆτε, ὅπως τόσες χιλιάδες ἄλλοι, ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνη τελειότερον εἰς ἐμφάνισιν, ἀπόδοσιν φωνῆς καὶ εἰς τόσο μικρὰν τιμήν.
Ἐπισης, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν καὶ κατ' ἀπαίτησιν τῆς πολυπληθοῦς πελατείας μας, παρελάβομεν πλουσίαν συλλογὴν κοσμημάτων, ἀρζαντερὶ καὶ ὡρολογίων παντὸς εἴδους, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς νέους δίσκους COLUMBIA ποὺ ἐτραγουδήθησαν πρὸ μηνός.
Ὅλα μὲ δόσεις εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους
Παραγγελιοδοχικὸς καὶ Πιστωτικὸς Οἶκος
ΑΔΕΛΦΩΝ ΦΕΤΣΗ
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 51 (Ἔναντι Πολυκλινικῆς)

ΒΑΦΗ ΜΑΛΛΙΩΝ
Ἐπὶ 47 δειγμάτων ΕΝΕ εἰς τὴν μεγάλην Ἔκθεσιν τῶν Παρισίων
ΤΟ LAKAO ENE
ἔλαβε τὸ ἀνώτατον βραβεῖον διὰ τὴν θαυμασίαν ἀπόδοσιν χρωματισμοῦ μαλλιῶν ὡς καὶ διότι ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων βαφῶν τὸ LAKAO ENE εἶνε τὸ ἀβλαβέστερον πάντων ὡς παρασκευαζόμενον ἐντελῶς ἀπὸ ρίζας φυτῶν.
Γεν. Ἀντιπρ. διὰ τὴν Ἑλλάδα
Κ. ΚΑΜΑΡΑΚΗΣ Σταδίου 37

Θέλετε νὰ κάμετε οἰκονομίαν:
Νὰ βάψετε μόνη Σας τὰ περσινά Σας φορέματα μὲ Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας
ARTI
καὶ θὰ γίνουν ἐντελῶς καινούργια.
Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ τὰ Ἐμπορικὰ τῆς Συνοικίας Σας εἰς 60 μοδέρνους χρωματισμούς.
Γεν. Ἀντιπρ. Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Ἀθῆναι, Λέκκα 21α.

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς 3 δραχμὰς ἕκαστον.

ΠΡΟΣΟΧΗ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΑΙ
Μὴ ἐγκαθίστασθε εἰς τὰς νεοενοικιαζομένας οἰκίας σας πρὶν ἀπολυμάνητε αὐτὰς εἰς τὸν οἶκον Γεν. Ἀπολυμάνσεων
Ο ΚΡΙΝΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ Πανεπιστημίου 47
ΠΕΙΡΑΙΩΣ Κολοκοτρώνη 120

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΒΑΦΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ARTI E.J.B.
ARTI
ARTI E.J.B.
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ 48
ΘΕΣΙΝΙΚΗ: ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 22Α
ΠΑΤΡΑΙ: ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ 84